

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHASING HEARTBREAK

THE DARK LOVE SERIES BOOK 6

KAT T. MASEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHASING HEARTBREAK

Kat T. Masen

**Kalp Kırıklığı
Peşinde**
Arkadaştan Sevgiliye Bir Romantizm
Karanlık Aşk Serisi 6. Kitap

Kat T. Masen Telif

Hakkı 2020 Kat T. Masen
Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

Editing by Nicki at [Swish Design & Editing](#)
Proofing by Kay at [Swish Design & Editing](#)
Kitap tasarımı: [Swish Design & Editing](#)
Kapak tasarımı: [Outlined with Love Designs](#)
Kapak Resmi Telif Hakkı 2020
Birinci Baskı 2020
Tüm Hakları
Saklıdır

CONNECT WITH ME ONLINE

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BLURB

Hayatım benim işim.

Güçlü, kariyer odaklı bir kadın olmakta yanlış bir şey yok. Ve özellikle de bir sevgiliyi yanında tutmanın yanlış bir tarafı yok. Dominic'in Amerika'da bir hayatı var, benim de burada, Paris'te.

Her şey yolunda gidiyordu.

Ta ki eski en iyi arkadaşım aniden ortaya çıkana kadar. Noah Mason.

Üç yıl önce karşılıklı olarak yollarımızı ayırdık.

Noah aşık oldu, evlendi ve ben kalp kırıklıklarıyla dolu ön sıralarda oturmak istemedim.

Ama şimdi geri döndü ve o korkunç "D" kelimesini ortaya atıyor. Boşanma.

İşler değişmeye başlar.

Çizgiler bulanıklaşmaya başlar.

Arkadaşlığımız farklı bir yöne gidiyor ve kıskançlık çirkin bir lanettir. Bir de sahiplenici bir aşık ekleyin, işte size karmaşık bir aşk üçgeni.

Birinin yaralanma ihtimali var.

En iyi arkadaşına asla aşık olmamalısın derler.

Çünkü kalp kırıklığı baş gösterdiğinde ve düşerken, sizi yakalayacak bir ağınızın olmaması riskiyle karşı karşıya kalırsınız.

Peki ya en iyi arkadaşınız başından beri doğru adamsa?

TABLE OF CONTENTS

<u>Blurb</u>
<u>İçindekiler Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm Üçüncü</u>
<u>Bölüm Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Bölüm Yedinci</u>
<u>Bölüm Sekizinci</u>
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Onuncu</u>
<u>Bölüm Onbirinci</u>
<u>Bölüm Oniki</u>
<u>Bölüm Onüçüncü</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Ondördüncü</u>
<u>Bölüm Onbeşinci</u>
<u>Bölüm Onaltı</u>
<u>Bölüm Onyedinci</u>
<u>Bölüm Onsekizinci</u>
<u>Bölüm</u>

On Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm Yirmi
Birinci Bölüm Yirmi
İkinci Bölüm Yirmi
Üçüncü Bölüm Yirmi
Dördüncü Bölüm
Sonsöz
Kat T. Masen'in Diğer
Kitapları Benimle Çevrimiçi
Bağlanın Yazar Hakkında

CHAPTER 1

KATE

Dört Yıl Önce

"Senin için iki kelime... tatlım babacığım."

Eric aşırı pahalı tasarımcı gömleğinin yakalarını düzeltti, cam kapıdaki yansımasını kontrol etti ve *yine* saçlarından şikâyet etti. Şekillendirici ürünlerle ilgili bitmek bilmeyen gevezeliği ve işbirliği yapmayı reddeden gevşek bir saç teli dikkatimi dağıttığından, görünüşümü kontrol etme fırsatını değerlendirdim.

Eric'in aksine, saçlarım başımın arkasına doğru sıkı bir topuz şeklinde düzgün bir şekilde toplanmıştı, tek bir tutam bile yerinde değildi. Sade saç modeli bu tür bir suareye yakışırdı - çok şık bir evde, seçkin bir davetli listesinin olduğu resmi bir davet.

Ve ben sadece ön girişi görmüştüm.

Eric bir şekilde beni annesinin altmışıncı doğum günü partisine katılmaya ikna etti. Parti yeni satın aldıkları Doğu Hamptons'daki evlerinde yapılıyordu. Eric'e göre bu ev, hiç evde olmadığı ve sürekli yurt dışına seyahat ettiği için sevgili babasının doğum günü hediyesiydi.

Ne doğum günü hediyesi ama!

Ve tabii ki davet son dakikada geldi. Eric'in iş arkadaşı Emma'yı da getirmesi gerekiyordu ama Emma'nın bir tür kişisel acil durumu vardı. Eric ya dizlerine kadar İtalyan sikine battığını ya da Flow Teyze'nin ziyarete geldiğini söyledi. Onun yedeği olduğumu bildiğim için bu kadar çabuk pes etmedim ve katılmam için neredeyse yalvarmasını sağladım. Varlığım karşılığında beni denemek için can attığım ama bekleme listesi yüzünden bir türlü yer bulamadığım yeni restorana götüreceğine söz verdi. Bağlantıları vardı ve şefin meşhur crème brûlée'sini nihayet tatmak için bu bağlantılardan faydalandım.

"Tatlım babacığım?" Yüzümü buruşturarak soruyorum. "Şeker baba mı demek istiyorsun?" "Tatlım..." Eric sahte İngiliz aksanıyla mırıldanıyor, "...

yaşça büyük bir adama ihtiyacın var. Olgun birine. Bal, şekerden daha tatlıdır."

Beni bu yaşta kaybettikten sonra Eric'i daha fazla sorgulamadım. Çoğu zaman, bana bir erkek bulma arayışını açıkça görmezden gelirken onun kendi işini yapmasına izin veriyorum. Bazen başımı sallamak ve anlamsız dedikodularla onu oyalamak daha kolay geliyor.

Şehirdeki bu lüks etkinliklerin birçoğuna katılıyordum, bu yüzden giymek için mükemmel bir elbisem vardı - uyluğun ortasında duran yüksek yırtmaçlı, omuzları açık siyah bir maksi elbise. Elbise muhteşemdi ve geçen sonbaharda Charlie Manhattan'ı ziyaret ettiğinde, çok ihtiyaç duyduğum bir kız kıza alışveriş gezisini ve kredi kartımı garantileyen, doğaçlama bir satın almadı.

Son zamanlarda üç ayrı etkinlikte giydim. Benim kuralım, eğer davetli listesi farklıysa, gardırobu geri dönüştürmek için yeşil ışık yakmaktır. Eric bu kuraldan nefret ederdi, bu yüzden buraya gelirken yalan söyleyip yepyeni olduğunu söyledim.

Uşak resmi bir şekilde cevap verirken büyük kapıların önünde durduk. Evin büyüklüğü nefes kesiciydi ve sadece birkaç dakika önce öndeki demir kapılar karşısında büyülenmişim. Eric'in sözleriyle, ev sofistike ve limana sadece birkaç dakika uzaklıkta, titizlikle hazırlanmış bir malikâneydi. Bu sözleri bir tür mimari özetten aldığına yemin edebilirim. Her zamanki yanıtları, 'burası benim gibi bir kraliçeye uygun bir saray' ya da bazı durumlarda, 'ne bok çukuru, eski sevgilimi buraya göndermezdim ve bu çok şey söylüyor çünkü o saf çöp' şeklindeydi.

Kapılı girişi ve zarif peyzajlı bahçeyi geçtikten sonra Eric'in evin muazzam olduğunu söylerken şaka yapmadığını anladım. Babası burayı satın aldığından beri sadece bir kez gelmişti. Yine de yaz tatilini havuz kenarında uzanarak geçirmeyi planladığını açıkça belirtmişti.

Bir uşak tarafından servis ediliyor ve üniversiteden yeni mezun olmuş kafası karışık heteroseksüel bir adam olan havuz görevlisine bakıyordu.

Açık fuayeye bir adım attık ve gözlerim hemen yüksek tavanlara ve karmaşık detaylara dikildi. Hamptons tasarımına uygun olarak her oda yüksek tavanlara, büyük pencerelere, özel dolaplara ve ısmarlama deri aksanlara sahipti. Mimariye ve tasarıma bayıldım, tutkum olduğu için keşke okulda okusaydım dedim.

"Bu ev... vay canına, şu şömine muhteşem," diye söylendim, dekora hayranlıkla bakarken küçük adımlar attım.

"Biliyorum, değil mi?" Eric yanımdan geçen konuklara kibarca gülümsedi ve kolunu benimkiyle birleştirmeye devam etti. "Annemin mükemmel bir zevki vardır."

"Evet, babamın da güzel bir çek hesabı var."

Geniş koridorda arka taraftaki Fransız kapılarına doğru yürümeye devam ederken Eric kıs kıs güldü. Döndüğüm her yerde gözlerim avizelerden apliklere kadar detaylı parçalara hayran kalıyordu. Bir şefin ihtiyaç duyabileceği her türlü aletle donatılmış, mermer tezgahlı açık plan mutfağın önünden geçtik.

Devasa bahçeye açılan kapıların önünde durduk. Tam önümüzde olimpiik boyutlarda bir yüzme havuzu vardı ve Charlie ile Lex'in evinde de oldukça büyük bir havuz olmasına rağmen buradaki daha da büyüktü. İngiltere'de büyümüş biri olarak havuzlar beni her zaman büyülemiştir.

Akşam karanlığı çökerken ışıklar yakıldı ve kristal berraklığındaki mavi suyu aydınlatarak havuzu sakinleştirici doğasıyla büyüleyici hale getirdi.

Etrafımızı çevreleyen ağaçlar peri ışıklarıyla süslenmişti, açık hava alanını aydınlatıyor ve ona tuhaf bir hava veriyordu. Sağ tarafa doğru, büyükçe bir dans pistinin karşısında küçük bir grup 1950'lerin müziğini çalıyordu ki Eric'e göre bu annesinin en sevdiği dönemdi.

"Eric, sevgilim, geldin."

Yüz hatlarının benzerliğine bakarak annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, boynuna elmas bir kolye dolanmış, güzel bir allık couture elbise giymişti. Onunla ilk tanıştığımda Eric bana annesinin Çin kökenli, babasının ise tam kan beyaz bir Amerikalı olduğunu söylemişti. Bu durum ilişkilerinin başlarında birçok soruna yol açmış olsa da kırk yılı aşkın bir süre evli kalmayı başarmışlardı. Daha yakından incelediğimde, Eric'in tüm özelliklerini nereden aldığını görebiliyordum.

Ellerini tutarken Eric'in her iki yanağını da öptü. Sıcak bir gülümsemeye, Eric'in saçlarını onun sevdiği şekilde düzeltmek için bıraktı.

"Anne, bu Kate," diye tanıştırdı Eric beni. "Kate, annem Vivian."

Eğilip her iki yanağını da öptüm ve aynı anda ona mutlu yıllar diledim. Chanel No. 5'in kokusu aramızdaki havaya sinmişti.

"Bebeğimin seni tarif ettiği kadar güzelsin," dedi zarif bir ses tonuyla. "Ve aksanın da çok hoş."

"Biliyorum, değil mi? Sana söylemiştim anne. Kendime İngiliz bir eşcinsel bulmaya çalışmalıyım."

"Oh, Eric." Onun göğsünü nazikçe okşadı. "Tristan geri dönecek. Tek eşliliğe bir şans vermelisin."

Dudaklarımı büzdüm ve gülümsememi sabit tuttum. Konu gönül meselelerine geldiğinde Eric durulmayı reddediyor, bu yılların partiler ve yatakta hoplayıp zıplamak için yaratıldığını düşünüyordu. Yine de bir şekilde aşık olmuş ama bunu kabullenmeyi reddetmişti.

Kısacası, tam bir baş belası ve çok bakım isteyen bir arkadaş.

"Boston'dan gelen amcan ve yengene merhaba demeliyim." Yalvaran gözlerle onun çenesini kavradı. "Lütfen kardeşinle iki kelimeden fazla konuşmaya çalış, tamam mı?"

Eric başını salladı ve kız bizden epeyce uzaklaştıktan sonra inekler ve küçük penisler hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Annen çok güzel ve çok zarif..." Vivian'ın misafirlerini karşılamasını izlerken sözümü yarıda kestim. "Ne oldu sana böyle?"

"Hey, yargılamana içerliyorum!"

Eric, karides servis eden bir garsonu yakaladığında huysuz yüzünü çaresizliğe çevirdi, buraya gelirken açlık merkezinde olmaktan şikâyet etmişti. İş yerinde neredeyse suya düşen bir anlaşmayla geçen yorucu bir günün ardından, kendimi şampanyaya boğmaktan ve gümüş tepside iğrenç kuyruğu gevşek duran şüpheli deniz canlısını es geçmekten mutluydum. Annemin ev yapımı balık tarifini saymazsak, deniz ürünlerini pek sevmezdim.

"Pekâlâ, işte misafirlerin iç yüzü." Eric sanki devlet tarafından saklanan bir sırrı açıklayacakmış gibi beni kenara çekti ve bizden birkaç adım ötedeki adamı işaret etti. "Ivan'ın Hamptons'da üç mülkü ve Martha's Vineyard'da muhteşem bir yeri var. Kendi şarap mağazasını işletiyor ve Güneydoğu Asya'ya ya da onun gibi bir yere ihracat yapıyor."

"Kravatlı adam mı?" Elinde piposuyla onu izlerken sordum.

"Evet, kravatlı adam." Eric ürperdi, kravatlara karşı duyduğu tiksinti bambaşka bir tartışma gerektiriyordu. "Üç numaralı eşin peşinde. Bir huzurevine aitmiş gibi görüldüğünü düşünürsek fena değil."

"Çok güzel," diye cevap verdim.

"Annemin tenis kulübündeki dedikodulara göre üç numaralı eş tenis hocasıyla görüşüyormuş. Seni de dahil edebilirim."

"Beni nereye sokacaksın?"

"İçinde," diye tekrarladı Eric, gözlerini kocaman açmış, elleriyle garip bir hareket yapıyordu. "Yatağında ve banka hesabında."

Başımı eğerek sıkıntıyla salladım. "Bir erkeğe ihtiyacım yok, hele ki büyük büyükbabam olarak geçebilecek birine hiç."

"Tamam, peki," diye tersledi Eric. "Şuradaki bordo takım elbiseli adam..."

"*Kadife* bordo takım elbiseyi mi kastediyorsun?" Eric'in kadifeden ne kadar nefret ettiğini bildiğim için işaret ettim.

"Gardırobu boş verin. Thiago, Bahamalar'daki en pahalı gayrimenkul olan büyükbabasının mülkünün ikinci sıradaki varisi. Ayrıca geçimini sağlamak için çanta tasarlıyor."

"El çantası mı tasarlıyor?" diye sordum ve yanımdan geçen garsondan bir şampanya daha aldım. "Bence bu sana daha uygun. Ayrıca, ikinci sırada olmak birinci sırada olmak sayılmaz."

Bu konuşmayı neden yaptığımı bile bilmiyorum. Birincisi, bir erkeğe ihtiyacım yoktu, olsa bile kendim bulabilirdim. İkincisi, Eric insanlara tuzak kurma konusunda çok kötüydü. Onun randevuya layık olma fikri benimkiyle aynı değildi.

"Ve bekle," diye ekliyorum, merakımı besleyerek. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Eric ayaklarını sürüyerek sanki yaramazlık yaparken yakalanmış gibi başını eğdi ve garip bir şekilde arkamda durdu. "Sebebi yok... sokaktan geçerken."

"Sokak onu becerdiğin anlamına mı geliyor, bu yüzden mi arkamda durmaya çalışıyorsun?"

"Peki." Eric ayağını yere vurdu ve kollarını kavuşturdu. "Birkaç yıl önce bir partide dolabın içinde bir an yaşadık."

"Bir anın mı vardı?" Şampanyamdan bir yudum alırken alay ettim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, her şeyi içine alamayacak kadar büyük olduğu için ona mastürbasyon yaptığım anlamına geliyor."

Baloncuklar boğazıma takıldı ve hava almaya çalışırken öksürük krizine girdim. Tam ölmek üzere olduğumu düşündüğüm anda kendimi toparlamayı ve nefesimi kontrol etmeyi başardım.

"Biraz sessiz olur musun?" Eric beni susturdu ve bakışlarını yere indirdi. "Bizi burada dikilirken göreceksin."

"Ama kafam çok karışık." Sesim düzensiz ve nefessiz çıkınca temizlemek için tekrar içmek zorunda kaldım. "Her zaman penisin ne kadar büyük olursa o kadar iyi olacağından bahsediyorsun."

Eric elini göğsüne doğru kaldırarak, "Tatlım, sadece büyüklükten bahsetmiyoruz," dedi. "Kalın büyüklükten bahsediyoruz."

"Kalın büyük mü?"

Eric ellerini açtı, ağzım şok içinde açıldı. Gerçekten de abartmıştı. Kimse bu kadar kalın olamazdı ve Eric'in birden fazla kez kalınlığı abarttığı biliniyordu.

"Pekâlâ, bu konuşma burada bitmiştir," dedim ona, başka bir şey konuşmak için etrafımızdaki alanı tararken.

Vivian'a yakın bir yerde, onun yanında duran bir adam gördüm. Uzun boyu, Vivian'ın üzerinde yükselmesi ama yine de ona sevgi dolu bir şekilde bakması dikkatimi çekmişti. Gösterişli siyah smokini ve siyah çerçeveli okuma gözlükleri onu inanılmaz derecede seksi bir Clark Kent gibi gösteriyordu, özellikle de simsiyah saçlarının mükemmel bir şekilde yana doğru taranmasıyla.

"Peki ya şuradaki adam?" Başımla ona doğru işaret ettim.

Eric sıkıntıyla gözlerini devirirken nefes verdi. "O benim kardeşim, Dominic. Smokin giymeyi bilmesine şaşırdım. Merhaba deme zahmetine bile girme. Bir duvarla konuşsan daha iyi."

Doğruyu söylemek gerekirse, tuğla duvar çok güzeldi. Dominic, Eric'e hiç benzemiyordu; çok daha uzun boylu, daha açık tenli ve yüz hatlarına sahipti. Bulunduğum yerden Eric'e benzeyen tek şey saçlarıydı; simsiyah ve düz. Bunun dışında, onları kardeş olarak seçemezsiniz.

"Oh, dinle." Eric'in ruh hali değişti ve ses tonu heyecanla yükseldi. "Annem *Real Housewives*'daki şu kadınla konuşuyor, hani şu şirret olan, ama Celine Dion'un ikinci kuzeni. Ya da onun gibi bir şey."

"Eric, televizyon izlemediğimi biliyorsun, hele hele reality TV hiç izlemem." "Doğru, doğru," diye mırıldandı, dikkati dağılmıştı. "Geri geleceğim."

Eric geri geleceğini söylediğinde, gecenin büyük bir kısmında yalnız kalacağım neredeyse garanti. Bunu neden tekrar kabul ettiğim beni aşıyor. *Sende hiç*

İş dışındaki hayat, işte bu yüzden.

Elimde şampanyam, verandada durup gece gökyüzünü izlerken son kalıntılar çok hızlı bir şekilde tükendi. Şehrin dışında, koşuşturmadan uzakta olmanın ve her bir yıldızı net bir şekilde görebilmenin verdiği bir huzur vardı. Bana evimi hatırlattı, nostaljiyi ve bir ömür önceymiş gibi hissettiren anıları canlandırdı.

Etrafımdaki alan kalabalıklaşmaya başladı ve beni daha sessiz bir yer bulmaya yöneltti. Topuklarım mükemmel çimlere gömülürken büyük zorluklarla bahçelerde yürüyüşe çıktım ve gürültüden uzaklaşarak huzur ve sessizliğin tadını çıkardım. Gökyüzü partiden uzakta daha da görünür hale gelmişti, her yıldız üzerimde ıslıl ıslıl parlıyordu ve bir tanesi uzakta kayıyordu. Denizin yakınlığı, sıcak yaz gecesini serinleten taze bir esinti sağlıyordu.

"Kontör ister misin?"

Ses beni ürküttü. Göğsümü tutarak döndüğümde Dominic'in yanımda durduğunu ve kendi içki şişesini taşıdığını gördüm. Charlie ya da Adriana ile kıyaslandığımda kendimi oldukça uzun boylu bir kadın olarak görüyordum ama Dominic tıpkı Lex gibi üzerimde yükseliyordu.

"Teşekkür ederim." Kibarca gülümseyip Eric'in sözlerini duymazdan geldim ve şişenin üzerindeki etiketi fark ettim-Dom Perignon.

"Dominic Kennedy."

"Kate Hamilton," diye devam ettim ve elini sıkmak için elimi uzattım. "Evet, kardeşiniz..."

"Uzak durman için seni uyardı mı?" Rahatsız edici bir kahkahayla kıs kıs güldü. "Bana kişiliksiz, tuhaf bir inek mi dedin? Aslında, doğrusunu söylemek gerekirse, bir tuğla duvar daha uygun olurdu."

"Eric öyle demezdi," diye yalan söyledim. "Yalancılardan en iyisi değilsin."

"Yalan söylemiyorum." Bu inanılmaz güzellikteki yabancıya neredeyse kahkahalarla gülecektim ve gülümsememi bardağımın arkasına sakladım. "Belki de gerçeğin bir uzantısı daha yerinde olur. Ayrıca, Eric karmaşık biri."

Lanet olası gerçek bu değil mi? "Seni buna o mu sürükledi?"

"Kolumu bükmesine falan gerek yoktu. Meşgul değildim ki." Hafif bir öksürük kaçarken ağzımı tekrar kapatıyorum. Dominic'e meşgul olmadığımı söylemek, ona bekâr ve her şeye açık olduğumu söylemekle aynı anlama geliyor. "Bu günlerde hep iş var, hiç oyun yok."

Dominic hafifçe başını sallayarak dudaklarını büzdü. Etrafımızı çevreleyen güzel ağaçların ve eski bir meşe sandalyenin bulunduğu bahçenin تنها bir yerine doğru onu takip etmemi işaret etti.

"Oturun lütfen." Eliyle işaret etti.

Topuklarıma takılmaması için elbisemin alt kısmını kenara iterek oturdum. Yanına oturduğumda, kolonyasının kokusu sarhoş ediciydi - bir parça baskınlıkla birlikte erkeksi - ya da belki de bir erkeği bu kadar güzel koklamayalı uzun zaman olmuştu, hatta en son biriyle yatmayalı daha da uzun zaman olmuştu. Zihnim bir hesaplama yaptı ama rakamlar o kadar geriye gidiyordu ki hesaplayamadım bile. Eric ve Charlie'nin bana sürekli randevu ayarlamaya çalışmalarına şaşmamalı. Özel hayatım trajik ötesiydi.

Aramıza sessizlik çökmüştü ve sadece ağaçların hışırtısı duyuluyordu. Konuşacak tek ortak noktamız Eric'ti.

"Eric'le büyümenin eğlenceli olacağını tahmin edebiliyorum."

"Pek sayılmaz."

"O karmaşık biri." Konuşmanın akışını sağlamak için devam ettim. "Ama hakkını vermek lazım, nasıl eğleneceğini biliyor."

Dominic zoraki bir gülümsemeyle konuşmanın kardeşine doğru kaymasından etkilenmiş görünmüyordu. Tamam, bu iş gittikçe kötüleşiyordu. Farklı bir açı denemeliyim.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Biraz ondan biraz bundan," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Doğru..." Bittim ben. Diş çekmek gibiydi. Bu kadar seksi bir adam nasıl bu kadar sıkıcı olabilir? Bir dakika önce şakalaşıyorduk, şimdi ise cırcır böcekleri. Eric tuğla duvar benzetmesinde o kadar da haksız olmayabilir.

Kadehimi dudaklarıma doğru kaldırdım ve şampanyayı tek seferde içtim. Kendimi affettirmek için bir neden düşündüm ve bulabildiğim en iyi şey tuvaleti kullanmaktı, ki bu da gerçekten çok uzak değildi.

"Dinle, Dominic, ben, uh..."

"Çok güzelsin," diye itiraf etti bardağıma biraz daha şampanya doldururken, bu beni şaşırttı. "Eric'in anneme senden bahsettiğini duydum. Sen Manhattan'daki Lexed ofisinin CEO'susun."

"Ve Londra," diye mırıldandım belirsiz bir ses tonuyla. "Ve iltifatınız için teşekkürler?"

Dominic güldü, gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifçe kırıştı. "Çok mu solda?"

"Sol alan, ya da belki de bunu beklemiyordum. Uzun zamandır böyle bir iltifat duymamıştım. O yüzden teşekkür ederim."

"Bana her gün böyle iltifatlar duymadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Pek sayılmaz. Günlerimin çoğunu ofiste ya da müşterilerle geçiriyorum. Bu şekilde iltifat edilmem son derece uygunsuz olur ve işyeri protokolüne ciddi bir aykırılık teşkil eder. Daha önce de söylediğim gibi, hep iş, hiç oyun yok."

"Hep iş, hiç oyun yok," diye tekrarladı alçak bir sesle. "İlginç."

"Nasıl yani?" Özel hayatıma duyduğu ani ilgiyi merak ederek sordum. "Dürüst olalım Dominic, ikimiz de yetişkiniz. Uzun saatler çalıştıktan sonra berbat bir saatte evime dönmek özel hayatım olmadığı anlamına geliyor. Ben flört eden biri değilim, gerçi Eric buna hemen karşı çıkacaktır. Bu yüzden iş benim hayatım haline geldi. Bir erkek benim yaşam tarzımı anlamadığı sürece ilişkilere ayıracak vaktim yok ve şu ana kadar bu konuda bir şey çıkmadı."

Tüm kartları masaya koymuştum, neden bu kadar ileri gittiğimden emin değildim. Şampanyayı, boş midemi ve ikisinin karışımını suçladım. Buna bir de yanımda yakışıklı bir adam ve azgın bir libidoyu eklerseniz, işte cevabınız tam da buradaydı.

"Ya ikisine de sahip olabilseydin?" diye sordu ciddi bir tonla.

"İkisi de ne?"

"Tutkunuz, işiniz ve kişisel ihtiyaçlarınızın karşılanması mı?"

Güldüm ve başımı salladım. "O zaman şanslı günümdeyim diyebilirim."

Dominic başka bir şey söylemedi. Elini cebine atarak bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. "Beni bir ara ara."

Ayağa kalktı ve sırtarak kalanları bardağıma doldurdu. Kısa bir süre oyalandı ama sonra gecenin içindeki bir hırsız gibi uzaklaştı.

Beni aramak mı? Bu
muydu yani? Bu da
neydi böyle?

Karşılaşmamızı değerlendirmek için kendime zaman verdim. Kuşkusuz bana bir kartvizit vermek yerine, özellikle de özel hayatım hakkında saçmaladıktan sonra etrafta kalıp sohbet edebilirdi. Ardından, tüm ihtiyaçlarımın karşılandığı konusunda beni sorguladı. Tuhaf ya da belki de ben sıkıcıydım ve onu aramaya cesaret edemeyeceğimi düşünerek böyle bir çıkış yolu buldu.

On dakika sonra, boş bir bardakla, beni görünce ellerini kaldıran aşırı dramatik bir Eric'le birlikte partiye geri döndüm.

"İşte buradasın!" Sesi paniklemiş gibiydi, tiz sesi kulak zarımı acıtıyordu. "Tanrım, Kate, havuz evinde bir kravatı çözmeme ramak kalmıştı. Neredeydin sen?"

"Sadece..." Dominic'le olan sohbetimi kendime saklamaya karar verdim, nasıl olsa Eric'in canını sıkacaktı. "Sadece arazide dolaşıyor ve mülke hayran kalıyorum."

"Tamam, bu gece sevişmenin yolu," diye sürüklendi, annesine sunulan büyük bir doğum günü pastası dikkatini dağıtmıştı. "Geri geleceğim."

Kalabalık şarkı söylerken grup Happy Birthday'in tatlı bir versiyonunu çalmaya başladı. Eric'in babası Vivian'ın yanında, Dominic ve Eric de diğer tarafta duruyordu. Aralarındaki güçlü gen havuzunu görebiliyordum, Dominic daha çok babasına benziyordu.

Hepimiz alkışlarken Vivian mumları üfledi, sonra Eric'i yanağından öptü ve ardından Dominic'i. Mikrofona dönüp birkaç kelime söylemeden önce kocasını sevgi dolu bir gülümsemeyle öptü.

Konuşmasını eşine duyduğu hayranlık ve sevgiyle yaptı ve birkaç esprili anekdot konuklarını güldürdü. Kendimi dikkatle dinlerken buldum ama oğullarından bahsederken bir ara gözlerim Dominic'e kaydı.

Doğrudan bana bakıyordu, delici bakışları beni hazırlıksız yakaladı ve nefessiz bıraktı. Mantıklı düşüncelerim başka tarafa bakmamı söylüyordu ama bakışlarımı değiştiremiyordum, sanki manyetik bir güç beni çekiyordu.

Derin bir nefes alarak Dominic'i görmezden gelmenin yollarını düşündüm. Bu parti bittikten sonra artık onun varlığında kendime işkence etmeme gerek yoktu. Zaten bundan iyi bir şey çıkmazdı. O Eric'in kardeşi ve ne kadar yakışıklı olursa olsun, Eric'le olan arkadaşlığımı mahvetmek istemiyordum.

Çantamın içinden kartını çıkardım ve tekrar okudum.

Sanki sihirli bir şekilde yok olacaktı gibi, içimde oluşan hissi görmezden gelerek onu tekrar elime aldım. Tüm bunları hayal ettin, bir erkekle, özellikle de bu kadar seksi biriyle yakınlık kuramadığın için çılgınca düşünceler ürettin.

Onun cazibesine karşı koyabilirdim.

Ve onu arama isteğine karşı koydum. Ama ne kadar süre için, hiçbir fikrim yoktu.

CHAPTER 2

KATE

Mevcut

Fransa'da mevsimlerin değişmesi hakkında   ylenecek bir şey var.

Daha birkaç hafta önce Paskalya kutlamaları sırasında sokaklarda y  r  ken, pastel çiçeklere ve yemyeşil parklara hayranlılıkla bakarken bir yandan da çikolataya aşırı düşkündüm. İnsanlar, kasvetli bir kışın ardından güneş ışığını karşılayan çok daha keyifli.

Ancak zaman hızla akıp geçti ve hepimiz kendimizi çok daha rahatsız edici bir çıkmazın içinde bulduk - yaz.

Cildimiz yaz güneşinden yanıyor, giysilerimiz rahatsız edici bir terle karışarak üzerimize yapışıyor ve bir tür rahatlama için kendimizi durmaksızın yelpazeliyorduk. Birçok insan okyanusta yıkanmak için güneye akın ediyor, benim gibi ofise zincirlenmeden tatil yapabilecek kadar şanslı.

Yine de şikayet etmemeliyim, klima dışarıdaki bunaltıcı sıcaklarda en iyi arkadaşım.

Amerika'ya döndüğümüzde, Amerikalılar biz İngilizlerle sürekli olarak yorucu sıcaklardan ve sürükleyici yazlardan şikayet ettiğimiz için dalga geçerler. Ben de farklı değilim. Soluk tenim güneş yanığı olmayı umursamıyor, ki bu da

Yazın sert ışınları altında korunmasız kaldığım her an çok çabuk geçiyor.

İşte bu yüzden sonbahar benim açık ara en sevdiğim mevsim. Hava daha rahat ve katlanılabilir, ancak güneş gün boyunca hala parlıyor. Geceleri, ufukta kış vaadiyle birlikte havada hafif bir gevreklik var. Dışarıdaki gece hayatını, neredeyse hiç kıyafet giymeden ya da tam tersi, kendinizi soğuktan korumak için büyük bir yük giymeden keşfetmek için mükemmel bir zaman.

Paris'e taşındığımdan bu yana üç yıl geçti ve hiçbir pişmanlık duymuyorum. Talepleriyle stresli olan işim tek odak noktam haline geldi. Kendimi mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim şekilde zorladım, Lex coğrafi uzaklığımızı göz önünde bulundurarak bana akıl hocalığı yapmak için elinden geleni yaparken kendimi bilerek öğrenme moduna soktum.

Bu rutini ben yarattım, bilinçli olarak düzenlediğim programımda başarılı oldum. Sabahları saat dörtte başlıyor. Parkta bir koşu ve ardından oturma odamda yoga yaparken dünyanın dört bir yanından tanınmış girişimcilerin sesli kitaplarını dinliyorum. Bir yıl kadar önce, genç kızlığımdan beri suçlu zevkim olan aşk romanlarını bıraktım. Açıkçası, sözde sonsuza kadar mutlu saçmalıklarını okumaya ihtiyacım yok. Bekârlık yeni siyah ve ben yazarların sıklıkla yazdığı duygusal kalp kırıklıklarına kapılmayı reddediyorum.

Çok fazla zorlanmadan yeme alışkanlıklarımı değiştirdim. Diyetim, resmi iş günü bitene kadar bana dayanıklılık kazandıracak yüksek enerjili yiyeceklerden oluşuyor. Avrupa'da olduğum için kahve neredeyse bir zorunluluk. Bağımlılığım gururla sahipleneceğim bir şey ve dürüst olalım, onsuz hayatta kalmak neredeyse imkansız.

Fransa'nın etrafı pek çok güzel ülkeyle çevrili olduğu için Avrupa'da tahmin ettiğimden daha fazla seyahat ettim. Roma ve Venedik'te birçok gece, Berlin'e hızlı bir uçuş. İsviçre favorilerimden biriydi, çok güzel bir ülke ve yaşam tarzı çok rahat.

Ama nihayetinde Paris kalbimi tekrar tekrar kazandı. Bunu pek çok kişiden duymuştum, ancak kendim deneyimleyene kadar anlamını tam olarak kavrayamamıştım. Paris'in diğer pek çok şehrin ötesinde bir cazibesi ve çekiciliği var ve ben de Lex'in yanında çalıştığım yetişkinlik yıllarım boyunca pek çok şehri ziyaret ettim.

Tüm arkadaşlarımı Amerika'da bıraktığım için, müzeleri ve mimariyi keşfetmek için zamanım olduğunda asla sıkıcı bir an olmuyor.

Son moda butikler, kafeler ve şirin restoranlar, hepsi de güzel taş döşeli sokaklarda sıralanıyor.

Her mevsim şehri çok farklı bir şekilde sergilediği için manzaradan asla bıkmıyorum. Her bir mimari şaheser güneşin, sonbahar yapraklarının ve güzel örtülü karın arasında büyüleyici hale geliyor. Her şey varlığıyla büyük hissettiriyor, etrafındaki her şeyin kaosu arasında durup güzelliğini takdir etmemi sağlıyor. Parisliler Eyfel Kulesi'ni nadiren ikinci kez düşünürler, bunu çok erken öğrendim. Yine de ikonik hazinenin önünden geçen her taksi yolculuğunda hayatım ve hayatta olmanın güzelliği üzerine düşünüyorum. Hayallerimin ve hırslarımın peşinden gitmem ve sözde hayatımda çıtayı yükseltmem için bana ilham veriyor. Paris Manhattan'a hiç benzemiyor ve doğruyu söylemek gerekirse, hiç uyumayan şehre geri dönmek gibi bir arzum yok.

Eric sık sık akıl sağlığımı sorguluyor ve rahibe manastırına katılmama ramak kaldığı için bir an önce biriyle yatmam gerektiğini söylüyor. Bununla birlikte, konuşmayı kelime kelime hatırlayarak rahibelerin bile sonsuza dek mutlu olduklarını söylemekte gecikmez.

"Kaptan Vontrapp, annem bana yedi yaşındayken Neşeli Günler'i izlettiğinden beri benim fantezimdi." Eric iç çekti.

"Baba mı?" İtirafından biraz rahatsız olmuş bir şekilde sordum.

"Güçlü bir adam bir rahibeye aşık oluyor. Yani, bu ne kadar romantik?"

"Evet, romantik," diye kabul ettim. "Senin onun hakkında fantezi kurman değil."

"Belki Paris'te kaptanınızla tanışırsınız. Onun şatosunda yedi çocuğuyla birlikte sonsuza dek mutlu yaşayabilir, neşeli şarkılar söyleyebilirsin."

"Daha kötü bir şey düşünemezdim," diye mırıldandım nefesimin altında.

Dünyanın öbür ucundan bile olsa Eric hâlâ özel hayatımla ilgileniyor ama ben onu çoğunlukla görmezden geliyorum. İlgi alanlarım müze ziyaretleri ve Fransız kültürüne kaydığı için ilişkiler ya da erkekler hakkında endişelenecek zamanım yok. Fransa'nın tarihine olan hayranlığım, bu şehri ve ülkeyi dünya çapında bir cazibe merkezi haline getiren genetiğin derinliklerine indikçe artıyor. Keşke okulda da bu kadar çalışkan olsaydım, bir yetişkin olarak ne kadar eğitilmiş olduğuma kendim bile şaşıyorum.

Eric'in hoşuna giden tek şey gardırobumdaki değişiklik. Zevklerim sofistike hale geldi. Charlie ve Eric'in aksine ben hiçbir zaman tasarımcı markalarına ilgi duymadım ama Paris içimdeki bu parçayı uyandırdı. İnsanlar sokaklarda

Katıldığım etkinliklerde podyum mankenleri gibi giyiniyor ve modanın sonu gelmiyor. Paris'teki kadınlar modadan korkmuyor, özellikle de eski nesil. Moda seçimleriyle kendinden emin ve korkusuz bir şekilde on yılın içinde kalıyorlar. Ben de son zamanlarda giydiğim bazı kıyafetlerle daha cesur oldum. Sıkı egzersiz rutinim ve sağlıklı beslenmem sayesinde nihayet toplumun kadınları zorladığı estetik ameliyatlar olmadan her zaman hayalini kurduğum vücuda sahibim. Bu bana tipik kıyafetlerimin dışında şeyler giymek için güven veriyor ve genel olarak moda bu kadar aşık olmayı hiç beklemiyordum.

Ama belki de en büyük mutluluğum moda ya da yeni bedenim değil. Buranın yerlisi olmak ve nihayet buranın evim olabileceğini hissetmek, kendimi bir Parisli olarak hayatın içine sokmak. Çalışanlarımın neredeyse tamamının ana dili olduğu için Fransızca öğrenmek zorunda kaldım. Hâlâ İngilizce konuşmayı tercih etsem de, basit bir konuşma yapabilecek kadar biliyorum.

Paris'le olan aşk ilişkim çok derin ve bu konuda saatlerce konuşabilirim. Eric ve Charlie neredeyse her telefon görüşmemizde kıskançlıklarını dile getiriyorlar.

Yerel bir kafede oturmuş, son zamanlarda nadiren rastlanan bu tembel Pazar sabahının tadını çıkarırken cebimdeki telefonum çalmaya başlıyor. Cevap vermek için telefonumu çıkarırken, denemek için sabırsızlandığım bir hamur işi ile birlikte kahvemi servis eden garsona "teşekkür ederim" diyorum. Buna Pazar gününün suçlu zevki diyorum.

"Merhaba Lex," diye selamlıyorum, Los Angeles'a döndüğümde saatin kaç olduğuna dikkat ederek. "Geç oldu. Her şey yolunda mı?"

"Seni makul bir zamanda yakalamaya çalışacağımı düşündüm," diye zorladı Lex, sesi sert ve isteksizdi.

"Az önce bana üç shot kahve ikram edildi, o yüzden vur."

"Jefferson'la ilgili bir sorunumuz var. Şüphelerim vardı ama büyük endişelerden bahsediyoruz."

Dikkatimi vererek bacak bacak üstüne atıyorum. "Lütfen bana içeriden bilgi ticaretinden bahsettiğimizi söyleme?"

"Korkarım öyle."

Ben de son zamanlarda bir şeylerden şüphelendiğim için uzun bir nefes aldım. Birkaç hafta önce, olaylar su yüzüne çıktığında, biraz araştırma yapmıştım ama onu sorumlu tutacak somut bir şey bulamamıştım.

"Şimdi dağılması için çok fazla para yatırdık," diye kesin bir dille ifade ettim. "Bu bir felaket olabilir."

"Bana mı söylüyorsun," diye neredeyse homurdanıyor. "Bu konuda yasal işlem başlattım ve bu hafta beklemede olmanızı istiyorum. Bu hafta

Londra'ya uğacağını biliyorum.

Perşembe, ama bu işi çözmek için Cenevre'ye uçmanız gerekebilir."

"Elbette," diyorum ona, yapmam gerekenlerin zihnimde bir listesini çıkararak. "Hiçbir şeyin gerisinde kalmadığımızdan emin olmak için bazı projeleri yeniden düzenleyeceğim ve kaydıracağım."

"Teşekkür ederim. Lanet olası pislik."

"Dinle Lex, saat senin için gece yarısını geçiyor. Biraz uyu ve Pazartesi günü ofise döndüğünde bir acil durum planı hazırlayacağım."

"Uyumak mı?" Yumuşak kahkahası telefonda yankılanıyor. "Bu yabancı kavram da ne?"

"Charlie bana Addison'ın son zamanlarda terör estirdiğini söyledi. Gecenin bir yarısı yatağına tırmanıyormuş."

"Gecenin bir yarısı uyandığınızda çocuğunuzun yanınızda durup size bakıyor olmasından daha korkunç bir şey olamaz."

Bu düşünceye gülüyorum. "Sanırım o korku filmleri senin aleyhine işledi. Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım yakında bunu atlatır."

"Ya öyle olacak ya da onu evlat edineceğiz... Onu sen almaya ne dersin?" diye gönülsüzce şaka yapıyor.

"Hey, kısa süreli bebek bakıcılığı için iyiyim. Çocuk sahibi olma konusundaki tutumumu biliyorsun."

Vedalaşıyoruz ama Lex ilgilenmem gereken diğer endişelerini dile getirmeden önce değil. Benimle her saatte ya da daha spesifik olarak hafta sonu iletişime geçmesi alışılmadık bir durum değil. Birlikte, iyi yağlanmış bir makineyiz. Yavaşlama çabasına rağmen Lex bir işkolik ve her zaman da öyle kalacak.

Avrupa pazarı Amerika'dakinden tamamen farklı. Oynanacak daha fazla para var, dolayısıyla daha fazla açgözlü pislik bize kazık atmaya çalışıyor.

Kahvemi ve chouquette'imi bitirdikten sonra, Pazar günü olmasına rağmen ofise gitmeden önce kafamı boşaltmak için eve daha uzun bir yoldan gitmeye karar verdim.

Beş saat sonra, çok fazla kafein içmiş ve öğle yemeğini tamamen kaçırmıştım. Sinirlerim gerginleşti ama Lex'in daha rahat nefes alabilmesi için işleri yoluna koymayı başardım. Saate baktığımda telefonumdaki saati ve hatırlatıcıyı fark ediyorum.

Hatırlatma: *Kör Randevu-Gustave.*

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum ve en başta bunu neden kabul ettiğim için kendime küfrediyorum. Tam kaçmak için bir bahane düşünürken telefonum çalıyor ve arayan şeytanın ta kendisi, Bayan Çöpçatan.

Charlie selam vermeden, "Bu işten kaçma," diye azarlıyor.

"Nesin sen? Şimdi de kâhin mi oldun?" Aniden cevap veriyorum, gergin kaslarımı esnetmek için duruşumu düzeltiyorum. "Bilmiyorsan söyleyeyim, işle ilgili bir sorun çıktı."

"Mazeret değil. Lex belgelerini e-posta ile gönderdiğini biliyorum, bu nedenle işinin başındasın ve bugün Pazar gecesini. Bunu bana borçlusun."

Çenemi sıkarak, sinirlerimi yatıştırmak için gözlerimi kapattım. Charlie'nin yılda bir kez bana görücü usulü bir randevu ayarlamasına izin vermiştim. Bunu kabul ettiğimde, rom ve kola ile sarhoş olduğumu ve cinsel olarak yüklü olduğumu hatırlıyorum. Ama tabii ki Charlie, zorba tavırlarıyla beni buna zorladı.

Bu geceki randevuyu kabul etmemin tek nedeni geçen yılki tanışma randevusunun çok da kötü geçmemiş olmasıydı. Maxim çok hoş ve yakışıklıydı. Akşam yemeğinin ortasında topu düşürene kadar dört randevuya çıktık - biseksüeldi ve açık bir ilişki arıyordu. Arkadaş kaldık ve hala birkaç ayda bir bir şeyler içmek için buluşuyoruz. Son buluşmamızda beni yeni erkek arkadaşı Youssef ile tanıştırdı. İkisi cennette yapılmış bir eşleşme ve birlikte gevşemek için eğleneliler.

Charlie, Maxim'le Los Angeles'ta bir moda etkinliğinde tanışmış. Onun Paris'te yaşadığını öğrendiğinde ve benim uzun zamandır bekar olduğumu bildiğinde, ikile ikiyi bir araya getirdi.

"İyi," diye yakınıyorum, gözlerimi açarak. "Bana Gustave hakkında daha fazla şey anlatabilir misin?"

"Hayır, çünkü sana ne zaman bir şey söylesem ya unutuyorsun ya da gitmemek için bahane olarak kullanıyorsun."

"Bilmiyorum."

"Sadece randevuya git ve daha sonra rapor ver," diye ikna etti, sonra hızlıca "İyi şanslar," diye neşelendirdi.

"Bana tuzak kuran sen olduğuna göre, buna ihtiyacım olacak."

Gustave'ın hakkını vermeliyim. Girmenin zor ve oldukça pahalı olduğunu bildiğim güzel bir restoran seçti.

Karşımda oturuyor, soluk yeşil bir gömlek ve gri bir pantolon giymiş. Yaşını sormadan, şakaklarına yakın birkaç griyle koyu kahverengi saçlarıyla daha olgun görünüyor. Gülümsediğinde mavi gözlerinin etrafını birkaç kırışık çevreliyor. Kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum, ki bu da bugünlerde beni pek rahatsız etmiyor.

Gustave şarap listesini inceliyor, sessizliğini koruyor ve aramızda rahatsız edici bir sessizlik bırakıyor.

"İngilizce konuşabilir misiniz?" Son birkaç saattir durmaksızın çalışmaktan yorgun düştüğüm için ona İngilizce konuşup konuşamayacağımızı soruyorum. Bırakın Fransızca'yı, İngilizce bir cümleyi bile zar zor kurabiliyorum. Belli ki fazla kafeinin etkisi geçiyor.

"Oui." Menüü yere bırakarak gülümsüyor. "Şarap sever misiniz?" "Kim sevmez ki?" Konuyu hoş karşılayarak şaka yapıyorum.

Gustave'ın yemek eleştirmeni olduğu ortaya çıktı. Sohbetimiz sadece bu konuya yöneliyor. Yemeklerimizi seçmeyi teklif ediyor, ben de kabul ediyorum ama garson bize servis yaparken Gustave'ın yüzü önündeki tabaktan pek memnun görünmüyor.

Yemeğimizi sessizce yiyoruz, aldığı her lokmada yüzü nispeten bomboş. "Buradaki yemekleri sevmiyor musun?"

"Vasat," diye kesin bir dille cevap veriyor.

İnsanların bizi izleyip izlemediğini merak etmeye başlıyorum, birlikte yemek yememizin amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar çünkü ben anlayamıyorum. Gustave'ın aksine ben Fransız lezzetlerini çok seviyorum ve bu akşam servis edilen tek bir yemekte bile kusur bulamıyorum.

Aramıza yerleştirilen çeşitli peynirlerden oluşan bir tabak servis edilir. Otantik Fransız kültüründe peynir ana yemekten sonra ama tatlıdan önce tüketilir. Peyniri sevdiğim için bunda bir sorun görmüyorum.

"Peynir bir lezzettir. Doğru yapılırsa en doyurucu yemektir" diye konuşuyor ve kendisi için küçük bir parça kesiyor.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ama hızlıca bir şeyler söylemem lazım. "Peynir oldukça tatmin edici."

Vay canına, Kate. Heyecan verici.

"Peynir ne kadar kokarsa o kadar iyi." Peyniri yüzüme doğru kaldırıyor. "Al, kokla şunu?"

Eğilip bir koku alıyorum ve iğrenç koku karşısında hemen burnumu kısıyorum. "İnanılmaz, değil mi?"

"Peynir sever misin?" Başımı sallıyorum, uykuya dalmadan önce konuyu değiştirmek için acele ediyorum. "Bana aileden bahseder misin?"

"Babamın bir şarküteri dükkânı vardı ve kendi peynirlerini üretti. Annem elli yılı aşkın bir süre onunla birlikte çalıştı.

"Peki ya kardeşler?"

"Hayır, sadece ben." Bir parça daha peynir kaldırıyor ve koklamamı istiyor. Bu daha da kötü.

"Peki ya seyahat etmek? Boş zamanlarınızda ne yapmaktan hoşlanırsınız?" "Bugünlerde pek değil." Dudaklarını bir gülümseme süslüyor ve ben sabırsızlıkla bekliyorum. komik bir anekdot için nefes. "*Comté vieux* altı aydan fazla bekletilir. Diğer peynirleri açık ara geride bırakır."

Peynir içermeyen her şeyi beklediğim için bu randevu çok hızlı bir şekilde yokuş aşağı gidiyor. Randevunun sonunda, muhtemelen peynir üzerine bir diploma alabilirdim. Eller aşağı, bu resmi olarak tarihteki en kötü randevulardan biri olabilir.

"Bu gece için teşekkürler, Gustave." Garsonu çağırıp hesabı isterken satır aralarını okuduğunu umarak zorla esniyorum. "Peynir hakkında çok şey öğrendim."

"Benim için bir zevkti, Kate." Gustave veda etmek için iki yanağımı da öpüyor. "Seni yarın arayayım mı?"

Kıbarca omzunu okşadım. "Muhtemelen yapmasan daha iyi olur."

Tepkisini izlemek istemediğim için hızla arkamı dönüp restorandan çıkıyorum ve tesadüfen önümden geçen bir taksiyi selamlıyorum.

Daireme döner dönmez topuklularımı çıkardım ve bir hışımla aramaya başladım.

"Alo?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ne?" Charlie inliyor. "İyi değil mi?"

"Bir saat peynir hakkında konuşmaya ne dersin?"

"Neden?"

"Aynen öyle!"

"Çok özür dilerim. Gustave harika birine benziyordu. Bana yemek eleştirmeni olduğunu söylediğinde, mükemmel olduğunu düşündüm! Yemekleri seviyorsun, değil mi?"

"Yemekleri severim ama sevmediğim şey, peyniri koklamak zorunda bırakılmak ve aslında bir pislik gibi kokarken harika bir şeymiş gibi davranmaktır."

"Bir pisliğin nasıl koktuğunu nereden biliyorsun ki?"

"Artık yok. Bu görücü usulü randevu olayını artık yapamam. Aslında, randevulaşmanın kendisi bitti. Bekar olduğum için mutluyum. Son."

"Sadece sakın ol, tamam mı?" Charlie iç geçirir. "Kimsenin bekâr kalmasına gerek yok. Çok fazla içmişsin ya da çok fazla peynir yemişsin gibi görünüyor."

Tam bekâr kalma tercihim savunacaktım ki telefonum titredi. Telefonu kulağımdan kaldırıp hızla mesaja bakıyorum.

Kalbim hızla atmaya başlıyor, heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Vücudumun her santimi, her parçamı uyandıran akımlar tarafından yükseltelen umutsuz bir susuzlukla tepki veriyor. Charlie'nin sesi arka planda kayboluyor ve çaresizlikle onu telefondan çıkarmak için acele ediyorum.

"Charlie, gitmem gerek. Erkenden ofiste olmam gerek."

"Üzgünüm, Kate."

"Sorun değil," diye acele ediyorum. "Kızları benim için öp. Hoşça kal." 'Aramayı sonlandır' tuşuna basıyorum ve mesajı tekrar okuyorum.

Dominic: *Önümüzdeki Cuma Paris'te olacağım. Her zamanki rezervasyonumuzu yapayım mı?*

Parmaklarım kendiliğinden yazmaya başlamadan önce kanepeye uzanıp onun mesajını tekrar okuyorum.

Her zamanki gibi mükemmel olacak. Görüşürüz o zaman.

Birkaç dakika içinde, bekar olma fikrim geceye yelken açtı.

Dominic Kennedy geri döndü.

Ve vücudum aniden onun bana vereceğini bildiğim her şeyi arzuluyor. Ham, hayvani seks.

Bağlılık yok.

Beklenti yok.

En iyisi.

CHAPTER 3

KATE

Dört Yıl Önce

Kartvizit parmaklarımın arasında dururken o gün yüzüncü kez ona baktım.

Birkaç gece önce Vivian'ın doğum günü partisinden ayrıldıktan sonra Eric'e Dominic'le karşılaşmamdan hiç söz etmedim. Bir şey söylemiş olsaydım bile, tek konuşabildiği Thiago olduğu için duyacağından şüpheliydim. Nazik bir hatırlatmayla, onu gerçeğe döndürmek için Tristan'ın adını andım. Eric zaman zaman yanlış şeylere odaklanma eğilimindeydi, özellikle de kalp kırıklığından kaçınmaya çalıştığında.

"Hayatımın en güzel dönemindeyim Kate. Hiç olmadığım kadar iyi görünüyorum," diye bağırıyordu yüksek sesle.

"Saçmalıyorsun. Yaş bir erkeği daha da seksi gösterebilir. Ayrıca her zaman botoks var."

Eric elini göğsüne vurdu. "Alnıma mı bakıyorsun?"

"Hayır," diye sürüklendim, gözlerini kaçırarak. "Aşırı tepki vermeyi bırak. Asıl noktayı tamamen kaçırıyorsun. Aşk kişinin nasıl görüldüğüyle tanımlanmaz. İlişkinizde güvene ihtiyacınız var, yoksa asla yürümez."

Kendimi bu anıdan kurtarmak için başımı salladım. Ben kimdim ki ilişki tavsiyesi verecektim? Tabii ki işinizle nasıl bir ilişki içinde olacağınız değilse. Bu konuda bir profesyonel gibi ustalaşmıştım. En uzun ilişkim bir yıl sürmüştü. O zaman bile, o Avustralya'da yaşadığı ve ben de o sırada Amerika ve Londra arasında mekik dokuduğum için buna ilişki demeye dilim varmıyordu.

Yine de Dominic'le ilgili bir şey uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde merakımı uyandırdı. Bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, benim bile kendime sorduğum soruları gündeme getiren bir adamın gizemine çekildim. Sanki ruhuma girmiş, hissettiklerimi incelemiş ve kelimesi kelimesine tekrarlamış gibiydi.

Onu aramak istiyorum. Bir parçam aramızda geçen o anın etkisinden kurtulamıyor. Ama ya o an için o kadar çaresizsem ve onu hayalimde canlandırmışsam. Baştan çıkarıcı şey, lezzetli bir şeker parçası gibi benimle alay etti ve daha fazla dayanamayarak ona bir mesaj göndermeye karar verdim.

Selam Dominic. Ben geçen hafta sonundan Kate. Sohbet için tekrar teşekkürler. Seninle tanışmak güzeldi.

Gönder tuşuna bastığım anda, anında pişman oldum. O mesajda kesinlikle hiçbir içerik yoktu. Eğer bana da böyle bir mesaj gelseydi, hemen sil tuşuna basardım.

Ofisimde bir tiz ses yankılandı, telefonumun çalması beni irkiltti ve vücudumun sandalyemden hafifçe sıçramasına neden oldu. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme götürdüm ve özel numarayı not ederek aramayı profesyonelce cevapladım.

"Kate Hamilton."

"Merhaba Kate, benimle iletişime geçmeni bekliyordum," diye selamladı derin bir ses, ses tonunda bir ısrar vardı.

"Bu kim?" Hâlâ nefesimi tutarak sordum. "Dominic mi?"

"Evet, birkaç dakika önce mesaj attığın adam. Isırmam, bilirsin, beni arayabilirdin."

Utanarak gözlerimi kapattım, yetişkin gibi davranmaya ve ona korkakça bir cevap vermemeye çalıştım. Bir erkek tarafından neden biraz korkutulmuş hissettiğimi anlayamıyordum. Ofisin içinde güçlü ve kendine güvenen bir kadın olmakta hiçbir sorunum yoktu. Bir şeyler talep ederdim ve her zaman istediğimi alırdım.

Duruşumu düzelterek, beni görememesine rağmen kibarca gülümsedim.

"Bak, beni hatırlayacağından emin değildim. Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir."

"Seni nasıl hatırlamam? Senin gibi güzel bir kadın unutulmaz."

İşte o kelime yine beni hiç etkilemiyormuş gibi ortalıkta dolanıyordu. Bana birçok kez güzel denmişti ama üzerimdeki gücü her şeyin gizemini daha da artırıyor. Belki de karşılaşmamız hakkında fazla düşünüyordum. Ne de olsa o bir yabancıydı ve benim hakkımda ne düşündüğünü iki kez ifade etmişti.

"Biraz kıırıldım," dedi kibirli bir tavrıyla. "Daha erken bir telefon bekliyordum."

"İş araya giriyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Evet, aynen öyle. İş araya giriyor," dedi ve sadece bir an durakladı. "Bu akşam bir şeyler içmek için müsait misin?"

İçki içebilirim. Dostça bir içkiden ne zarar gelir ki? *Bir içkiden daha fazlasını istemen dışında, moron.*

"Tabii, işten doğruca gelirim."

Detayları bana mesaj atacağını söyledi ama bana bazı talimatlar verdi. Dikkatle dinledim ve gitmesi gerektiğini söyleyene kadar söylediklerini not ettim.

"Bu gece Kate, seni bekliyor
olacağım." "Sonra görüşürüz,
Dominic."

Telefonu kapattım. Bacak bacak üstüne atmış, söylediği her kelimeyle bedenime yayılan arzuyu kontrol ediyordum. Asistanımın kapımı nazıkçe çalması düşünce trenimi bozdu ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

Hep iş, hiç oyun. Bildiğim kadarıyla hayatım.

Bar, et paketleme bölgesinde yer alıyordu. Eric şehirde yaşarken beni birkaç kez buraya getirmişti, ancak bölgeyi pek tanıımıyordum. Binaya girdiğimde etrafın tipik bir bar olduğunu, müşterilerin vızıldadığını ve müziğin ambiyansı belirlediğini fark ettim.

Ahşap tabureler pirinç ayak parmaklığına yaslanmıştı ve arka duvarda aklınıza gelebilecek her türlü içki şişesini barındıran birkaç cam raf dikkatimi çekti. Artan sinirlerimi yatıştırmak için umutsuzca bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden susuzluğumu gidermek için doğruca bara yöneldim.

Barmen bana servis yapmakta hızlı davrandı, cin toniği neredeyse bir dakikadan kısa bir sürede mideye indirecek kadar hızlıydı. Uzunluğumun gevşediğini hissetmeye başladığımda, sırtımın küçük kısmına bir el bastırdı.

Dominic yanımda belirdi, gri bir blazer ceket ve altında hafifçe açılmış beyaz yakalı bir gömlekle inanılmaz seksi görünüyordu. Varlığımın baş belası olan gözlüklerini yine takmıştı. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar seksi olabilirdi?

"Buradasın," dedim, onu içkilerden vazgeçtiğini düşünürken gördüğüme şaşırarak. "Senin gibi çarpıcı bir kadını ayağa kaldıracak biri değilim."

Dominic bar taburelerinden birine oturmamı işaret etti. Gözlerim etrafı tararken, daha samimi bir noktada birkaç boş masa ve sandalyeyi fark edince, neden barda takılmak istediğini sorguladım. Barda takılmak genellikle bekârların takıldığı bir yerdi, başka biriyle sohbet etmeyi ya da randevu planlandığı gibi gitmiyorsa çabucak uzaklaşmayı umarlardı.

"Güzel bar," diye yorumladım ahşap damarlı tezgâha hayranlıkla bakarak. "Teşekkür ederim. Bu benim."

Merakla başımı çevirip ona bakıyorum. "Bu barın sahibi siz misiniz?" Neyse ki bok çukuru olduğunu söylemedim.

Aslında hiç de öyle değildi. Buradaki diğer pek çok yerin aksine rahatlatıcı bir ambiyansı vardı. Müşterilerin çoğu benim gibi kurumsal kıyafetler giymiş, muhtemelen ofiste geçirdikleri yoğun bir günün ardından içkilerini yudumluyorlardı.

"Bu ve birkaç başka yer daha."

"Eric senin ne yaptığından hiç bahsetmedi."

"Çünkü Eric bilmiyor." Barmene bana bir içki daha servis etmesini işaret ettikten sonra daha özel bir alana geçmemizi önerdi. Tanrıya şükür, niyetini anlamaya başlamıştım. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Üst kata çıktık ve elimi tutarak kapının hemen dışındaki güvenlik paneline bir kod girdi. Kalbim hızla atıyordu, göğsümden düşmek üzereydi ve yerde kalp krizi geçirmeye hazırdım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü bu benim bir erkekle ilk rodeom değildi.

Oda karanlıktı, sadece büyük bir pencereden gelen ışık parıltısı vardı. Garip bir şekilde, pencere dışarıya bakmıyordu ve durduğum yerden başka bir odayı görüyor gibi görünüyordu.

Dominic beni olduğum yerde durdurdu, hızla önümde durdu ve pencereye doğru olan görüşümü engelledi.

"Rahatlamanı, içine çekmeni ve başka bir şey düşünmemeni istiyorum."

Sinirlerim kafa karışıklığıyla karışıyor. Beni bu odada mı becerecekti? Bir parçam korkuyordu. Daha önce hiç tanımadığım biriyle böyle bir şey yapmamıştım. Ama vücudum bana ihanet etti, hisler serbestçe yüzdü ve o anda sahip olmam gereken her türlü mantıklı yargıyı gölgeledi.

"Anlamıyor muyum?" Gözlerinin içine bakarak kekeledim. "Bana güveniyor musun?"

Ona güvenmek şöyle dursun, onu neredeyse hiç tanımıyordum. Yine de o Eric'in kardeşıydı ve aramızdaki bağlar beni kaçırmak için zindana götürmediğı gerçeğini pekiştirmeliydi.

"Sana güveniyorum," diye tekrarlardım, sesimi alçaltarak.

Arkama geçti ve pencereye yaklaşmamı işaret etti. İleriye doğru attığım her adımda, altımızdaki odanın görüntüsü görüşümü tüketene kadar gözlerim genişledi.

Bazıları yaşlı, bazıları genç erkekler ve kadınlar odayı doldurmuştu. Bazıları kıyafet giymişti ve birçoğı tamamen açıktaydı. Aşağıya baktıkça daha da batmaya başladı. Birçok insanın uygunsuz pozisyonlarda olduğı düşünülürse, burası bir tür seks kulübü olmalıydı.

Gözlerim dört ayak üzerinde duran bir kadına takıldı, arkasındaki iki adam sırayla içine girerken bir adama sakso çekiyordu. Onların yanında, yaşlı bir çift, insanlar etraflarında dönüp onları izlerken tamamen çıplak bir şekilde kendi başlarına sevişiyorlardı.

"Bir seks kulübü," diye mırıldandım, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. "Burası bir seks kulübü."

"Burası insanların çekingenliklerinden kurtuldukları bir yer." "Sen-"

"Hayır," diye kesin bir dille ifade etti.

"Bekle, yani sadece buradan mı izliyorsun?" "Ara sıra, ama sık değil."

"Anlamıyor muyum?"

"İşi ben yönetiyorum. Önemli insanları, ihtiyaçlarını karşılamaya istekli insanlarla buluşturuyorum. Tıpkı sizin gibi insanların da ilişkiye ayıracak zamanları yok ama bu cinsel arzularının önemsiz olduğı anlamına gelmiyor. İnsanların kendilerini ifade edebilecekleri, arzularını keşfedebilecekleri ve tek bir kişiye bağı kalmanın karmaşıklığı olmadan uzaklaşabilecekleri bir yer yarattım."

Her şeyi anlamaya çalıştım ama aklıma sorular gelmeye devam etti. Pencerenin arkasından izledim ve belki de Dominic bana bu kadar yakın dururken, bedenim bana ihanet etmeye başladı. Ama sonra aklım Eric'e kaydı. Bu yerlerden şaka olsun diye bahsetmişti. Kardeşinin böyle bir işe bulaştığını bilse kalp krizi geçirirdi.

Dominic yaklaşarak beni camın önüne hapsetti. Yine de bana dokunmadı ya da bir harekette bulunmadı ve vücudunun birkaç santim uzakta olması, uzun zamandır neredeyse hiç yanmayan bir alevi tutuşturdu.

"Bu seni korkutuyor mu?"

"Evet," diye fısıldadım, nefesimi zor tutarak. "Bilmiyorum. Bana ne hissettirdiğinden emin değilim."

"Sadece izle."

İzlemekten başka yapacak bir şey yoktu. İki kadın makas pozisyonundaydı. Onlar hareket etmeye devam ederken etraflarında yine küçük bir kalabalık vardı. Genç bir adam duvara yaslanmış duruyordu, iki olgun kadın dizlerinin üzerinde sırayla ona oral seks yapıyordu. Gözlerim odanın içinde gezinirken bir yandan da kalçalarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Yani, aşağıda insanlarla seks yapmıyor musun?"

"Hayır."

"Asla mı?"

"Asla," diye tekrarladı.

"Peki, eğer çıkıyorsak, bu ne anlama geliyor?"

O uzaklaşırken arkasından küçük bir hava boşluğu fişkırdı ve beni arkamı dönmeye zorladı. Dominic sanki artık yanımda olmaya dayanamıyormuş gibi aramıza mesafe koydu.

"Belki de kendimi açıkça ifade edemedim, Kate. Ben kimseyle çıkmam. İlişkim yok. Ben buyum. İşle zevki birbirine karıştırmam."

Boynumun dibine dokunarak bakışlarımı ona diktim. "Peki beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü bunu gözlerinde görebiliyordum. Bir erkeğin sana yakından dokunması arzunu."

"Özür dilerim, anlamadım?" Kollarımı meydan okurcasına kavuşturarak araya girdim. "Bana dokunmak istemiyor musun?"

"Benim işim sana dokunmak değil. Gözlerini başka bir dünyaya açmak için buradayım. Her fantezinin karşılanabileceği bir dünya."

Yavaş yavaş içime işleyen aşağılanmadan kaçınmak için arkamı döndüm ve önümdeki manzaraya baktım. Dominic bir yabancıyla arzularımı gerçekleştirmemi, ne uğruna ahlakımı olduğu kadar çekingenliğimi de bir kenara bırakmamı öneriyordu? Bir dakika bile sürmeyen bir orgazm.

Bu ne cüret.

Birden bir öfke patlaması beni sarstı. Odadaki hava boğucu bir sıcaklığa dönüştü, bluzumun altında ter birikmeye başladığında ceketim çok dar gelmişti.

"İhtiyacım var... Buradan çıkmam lazım."

Odadan çıkmak için döndüğümde Dominic koluma yapıştı ve beni sabit tuttu.

"Geri döneceksiniz. Herkes her zaman geri döner," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ahlaki değerlerinizi kafanızda tekrar tekrar çalabilirsiniz, ama derinlerde bir yerde, ilk tepkinizi görmezden gelemesiniz. Merak, arzusun besleyicisidir. Ve arzuyla birlikte her şeyi olurla bırakma yeteneğiniz ortaya çıkar. Kate'i göreceksin, söz veriyorum."

Dominic elini bıraktı ve bir anda onurlu bir şekilde odadan çıktım.

Onun kehanetine kapılma şansım yok. Ve özellikle buraya tekrar dönme şansım yok.

Dominic seksi olabilirdi ve evet, onunla ilk tanıştığımndan beri onunla ilgili pek çok fantezi kurmuştum ama bu ilk düşünceler beni tamamen tüketmiyordu. O kadar derinde değildim, beni hayatta kalma şansı olmayan bir akıntının altına itecek kadar değil.

Hala yüzebiliyordum.

Kargaşadan ve tehlikeli olarak işaretlenmiş adamdan uzakta.

CHAPTER 4

KATE

Mevcut

"Ve sonra dedi ki, bir gün  ocuk yapmaya ne dersin?"

Eric'in tiz çığlığı telefonu kulağımdan uzakla tırmama neden oluyor. Düşüncelerim başka bir yere odaklanmışken, onu sakinleştirmek için makul bir yanıt düşünüyorum.

"Yani  ocuk düşünüyor mu? Bu yarın olmayacak," diye onu rahatlatırken bir yandan da otel lobisinin çevresini tarıyorum. "Tristan seni seviyor. Şu anda panik yapmaya değmeyecek bir şey için panik yapma. Siz ikiniz uzun bir ayrılıktan sonra tekrar bir araya geldiniz. Yavaşlayın ve birbirinizin arkadaşlığından keyif almaya çalışın."

"Sorun da bu. Yavaşlamak isterdim ama Tristan ilerlemek istiyor. Bağlılıktan bahsediyor."

Konu ilişkiler olduğunda, Eric "C" kelimesinden korkuyor. Bazı a ılardan onu suçlayamam. Bunu açıkça itiraf edeceğimden değil. Bazı insanlar için işe yarıyor olması başkaları için de i e yarayacağı anlamına gelmez. Hayatta hepimizin kendi kurallarını koyması gerektiğine inanıyorum ve topluma uymak sizi sadece başarısızlığa sürükleyebilir. Farklı insanlar, farklı kurallar ve farklı ilişkiler.

"Eric," diye tekrarlıyorum, yumuşak ses tonumla onu sakinleştirmek istiyorum. "Onu seviyorsun, değil mi? İçgüdülerini takip et."

"Onun yemekleri sayesinde karnım 10 kilo aldı!" Eric'in tiz sesi konuşmamızı bitirmem için yeterli oldu. "Sonbaharda Weight Watchers'ın alay konusu olacağım."

"Dramatik olmayı bırak. Gitmem gerek," diyorum ona, kapıcı masasının üstündeki duvarda asılı olan saatin kaç olduğuna dikkat ederek. "Sonra konuşuruz."

"Gidemezsin! Hem sen ne yapıyorsun? Bugünlerde o kadar gizlisin ki, tek bildiğim Paris mafyasına katıldığın ve bir mafya babası gibi gizli çalıştığın."

"*The Godfather*'ı çok fazla izledin," diye ona işaret ediyorum. "Bu gece halletmem gereken acil bir iş var. Sonra konuşuruz."

Hoşça kal demesine ya da berbat Marlon Brando taklidiyle film den replikler aktarmasına fırsat vermeden 'aramayı sonlandır' tuşuna basıyorum.

Telefonumu elimden bırakmadan, midemde bir beklenti pırıltısıyla otelin lobi alanını tarıyorum. Birkaç misafir, yanlarında bavullarıyla otel personeli tarafından servis edilmek üzere sabırla check-in yapmayı bekliyor. Konukların çoğu coşkudan uzak görünen gezgin çiftler. Solgun yüzleri seyahatlerinden yorgun düşmüş ve belirgin bir jet lag ile birlikte görünüyor.

Bu yaz sıcağında oldukça şüpheli görünen bej kabanımın içine yeni aldığım La Perla siyah korsem den başka bir şey giymedim. Çıplak tenime değen kabanımın kumaşı, doyurulmak için yanıp tutuşan arzularımı artırıyor ve bu kamusal alanda dürtülerimi kontrol etmek için alt dudağımı ısırma ma neden oluyordu.

Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi etrafta dolanırken Jimmy Choo topuklu ayakkabılarım mermer fayanslara vuruyor. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum, ekran bildirimlerle dolu ama şu anda hiçbirine ihtiyacım yok, bunların arasında Eric'ten gelen Godfather memleri de var.

Dominic'in bana oda numarasını bildiren mesajını beklemeye devam ediyorum ve kendimi çevreyle oyalamaya çalışıyorum. Dominic her ziyaretinde bilerek bu oteli seçiyor, yüksek doluluk oranlarıyla bilinen ve bu nedenle her yerde insan olan büyük otel zincirlerinin aksine, yine de samimi hissettiren zevkli ve lüks bir butik otel istiyor.

Saint-Germain des Prés'in kalbinde yer alan otel, Notre Dame'a sadece kısa bir yürüyüş mesafesindedir. Özel teraslı çağdaş tarzdaki odalarıyla çocuksuz seyahat eden yetişkinler arasında popüler bir seçimdir. Burayı çok sevdim ama belki de anılarımdan dolay ıdır.

-Dominic Paris'i her ziyaret ettiğinde yılda iki kez gerçekleşen gizli buluşma.

Kapalı kapının ardında başka bir yanım ortaya çıkıyor. Yaşam tarzım, bedenimin yıllar önce bilerek kaçtığım tek adama yenik düşmesine izin vermem nedeniyle beni yargılayacak kimse yok. Sadece düşüncesi bile içime bir sıcaklık gönderiyor, burada bir insan kalabalığının arasında otururken kalçalarımın arasından bana sataşıyor.

Karşılaşmalarımızın heyecanı bir bağımlılık haline geldi, kırılması çok zor bir bağımlılık çünkü sır aramızda kaldığı sürece başka kimse incinmeyecek.

Bu bizim kurallarımız, bizim oyunumuz ve doğru oynanırsa ikimiz de kazanırız.

Elimin içinde, telefonum bip sesi çıkarıyor. Aşağı bakarken, gözlerim iki-bir-iki rakamlı basit metnin üzerinde geziniyor. Adrenalin kükremeye hazır bir motor gibi harekete geçiyor ve etrafımdaki herkesi görmezden gelerek asansöre doğru ilerleyip ikinci kata çıkıyorum.

Zemine ulaştığımda, oda en batı kanadında yer alıyor. Her adımda kalbim hızlanmaya başlıyor. Vücudum sadece Dominic'in fethedebileceği bir acıyla karıncalanmaya başlıyor. Ellerinin tenime dokunuşunun anısı düşüncelerimde ön plana çıkıyor ve en ufak bir inleme olmadan nefes almamı zorlaştırıyor.

Kapı gittikçe yaklaşıyor, ta ki önünde durup tam karşısına bakana kadar.

Tereddüt etmeden düğmeyi sert bir şekilde çeviriyorum ve karanlık oda beni içine çekerken kapıyı yavaşça ileri itiyorum. Varlığımın her zerresi damarlarımda dolaşan heyecanla titreşiyor ve zihnimi tüm fantezilerine boyun eğmesi için manipüle ediyor.

Arkamı dönüp kapıyı yavaşça kapatıyorum ve kısa bir an için yüzümü ona dönüyorum, eller omuzlarıma yerleşip paltomu zar zor örttüğüm tenimden sıyrana kadar kendimi kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum.

Avını gözleyen bir kurdun açlığını taklit eden ağır nefes alışının sesi dışında oda ölüm sessizliğinde. Her nefes verişinde gözlerimi kapatıyorum ve arzularının bu nefis sesler aracılığıyla ortaya çıkışını dinliyorum.

Paltonun altındaki yeni korse yarı deri, yarı dantel. Siyah kumaş, klimadan gelen soğuk havanın etkisiyle dikleşen göğüs uçlarımı zar zor örtüyor ve onları lezzetli bir acıya dönüştürüyor.

Yavaşça beni kapıya doğru itiyor, her zamanki selamlamasını yapıyor ve ben de bunu arzuluyorum. İşaret parmağının ucunu yanağıma dayayarak elmacık kemiğimden aşağıya, boynumun hassas kısmına doğru nazikçe kaydırıyor. Gözlerimi kapatarak her bir hissin tadını çıkarıyor, duyularımın tamamen beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Daha fazla baskı uyguluyor, çenemi tutarken beni kapıya doğru bastırıyor.

"Bekliyordum," diye fısıldıyor kulağıma, dişlerini lobumda gezdirerek. "Sana yapacağım her şeyin hayalini kuruyordum."

"Göster bana," diyorum, baskın kişiliğimi hastalıklı ve çarpık oyunumuza geri davet etmek için duruşumu düzeltiyorum. "Bana ne istediğini göster."

Ellerini omuzlarıma koyarak beni hızla döndürüyor, böylece vücutlarımız yüz yüze geliyor. Çıplak gövdesi gölgelerin arasında bana bakıyor; sıkı egzersiz rutini sayesinde yontulmuş mükemmel bir göğüs. Ellerimi aşağıya doğru gezdirmek, en ufak bir dokunuşla her bir karnını sıyırmak için can atıyorum ama ilk sevişmemiz için sert ve hızlı olmasını istediğini biliyorum.

Diziyle kalçalarımı açıyor ve kollarımı kapıya dayanacak şekilde kaldırarak, hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor ve nefesim boğazımda düğümlenirken soluk soluğa kalmama neden oluyor.

Her itişte, sert ve kontrollü vücudu daha derine itiyor. Boynumu büküğümde sesim içeride hapsoluyor ve onun istediği şekilde saklanmaya razı oluyor. Dominic birlikte olduğum diğer erkeklere benzemiyor, tutkunun sancıları içindeyken isimlerini haykırmak için yalvarıyor.

Ölüm sessizliği istiyor.

Sadece ıslak uyarılmışlığıma giren sikinin sesi odada yankılanıyor. Bu sesi arzuluyorum; ses yükseldikçe onun etrafında patlamaya daha da yaklaşıyorum.

Avucunu boynuma bastırıyor, bakışlarını tavana doğru kaldırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hislerin içimde azgın bir fırtına gibi patlamasına izin veriyorum. Ama uçurumun kenarında sallanıyorum, zar zor tutunuyorum, her santimim onun dokunuşuna duyarlı ve gözlerimin kapalı olmasından kaynaklanan karanlık bir ışık patlamasına dönüşüyor.

Çözülüyorum, ılık his içime çarpan mutluluk verici bir dalgaya dönüşüyor. Nefes alışım düzensizleşiyor ve kendimi sakinleştirmek için bir an bile beklemeden, aceleyle kendini kaldırıyor ve onu emmem için beni dizlerimin üzerine itiyor. Dudaklarım sikin ucuna dolanıyor ve onu emerek temizliyor.

Ta ki otel odasında yankılanan pantolonunun sesinden başka bir şey kalmayana kadar.

Sessizlik içinde, her zaman yaptığımız gibi yatağa doğru ilerliyoruz ve bir kez daha, daha fazlası için dört ayak üzerine kalkmamı istiyor, ancak bu sefer, ona ne yapması gerektiğini söylemem için beni zorluyor, rol oynamamız sadece aramızda serbest bırakılan çılgınlığa katkıda bulunuyor.

Her adımda, her harekette, iplerle yönlendirilen bir kukla gibi yönümü talep ediyor. Bedenimi dinlemeyi, duygularımdan arınmayı ve seksi Dominic'in bana öğrettiği şekilde yaşamayı öğrendim. Tıpkı onun kulübünde olduğu gibi, hepimiz bir fantezinin peşindeyiz ve benimki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilen bir adamla hayata geçiyor.

Toplantı odasına hükmediyorum ve şimdi de yatak odasına tam istediğim gibi hükmedeceğim.

Ancak kendini alçaltmasını ve beni diliyle bitirmesini talep ettikten kısa bir süre sonra, ikinci ışık patlaması gözlerimin önünde yanıp sönerken zihnim tamamen kararıyor ve gelgit dalgası içimde büyük bir yoğunlukla yükseliyor.

Başımı eğdiğimde ellerim titremeye başlıyor ve tüm bedenimin yatağa yığılması tehlikesi baş gösteriyor. Nefes alıp vererek yastığa doğru sürünüyorum ve nefesimi tutarken sırt üstü düşerek kendimi çeviriyorum.

Dominic bana katılıyor, komodinden bir sigara çıkarıp birkaç dakika sonra yakıyor. Bunu ilk kez yaptığında, kokusu pek hoşuma gitmemişti. Ama Paris'te sigara içmek hoş karşılanıyor ve zamanla buna alıştım.

İkimiz sessizlik içinde yatıyorduk. Gözlerim yorgunluktan düşmeye başladı ve haklı olarak, birkaç saat daha ham seks için dayanıklılığımı ve gücümü oluşturmak için onlara bir an dinlenmelerine izin verdim.

Yine de bir şeyler ters gidiyor. Kafam rahatlamak istemiyor, sanki ufukta bir fırtına olduğunu hissediyor ve kendimi hazırlamam için beni uyarıyor. Stresi, durmaksızın çalıştığım saatleri ve ilk başta şüphelendiğimizden daha büyük bir sorun haline gelen içeriden öğrenenlerin ticareti fiyaskosunu suçluyorum.

Normal uyku rutinim bile sekteye uğradı. Son zamanlarda uyku yardımcıları ya da bir kadeh şarap olmadan uykuya dalmakta zorlanıyorum. Çoğunlukla uyarı işaretlerini görmezden geliyorum, ancak şu anda bir şey beni dikkat etmeye zorluyor.

Gözlerim açılıyor, sesler bir türlü susmuyor. Oda karanlık ama menekşe rengi perdelerin arasından küçük bir güneş ışığı sızıyor. Birden susuzluk beni tüketiyor. Yanımdaki su şişesini açıp uzun bir yudum alıyorum. Bitirdiğimde Dominic'in tavana baktığını fark ediyorum. O da benim gibi düşüncelerden rahatsız olmuş görünüyor. Sigarası yanı başında sönmüştü ve ona iyi olup olmadığını sormam doğru olacakken, hemen kurallarımızı hatırlıyorum.

Yastığa geri yaslanıyorum ve o boğazını temizleyene kadar tavana bakıyorum. Evliliği nedeniyle ilişkimizi bitirmesi her zaman kaçınılmazdı ve tam da bunu söylemek üzere olduğundan eminim. Kendimi uzun zaman önce buna hazırladım, içimde barındırdığım duyguları bir kenara bıraktım ve bencilce cinsel ihtiyaçlarıma öncelik verdim. Dominic hayatıma kolaylıkla uyum sağlıyor. Bir partner için zamanım yok ve iş her zaman bir numaralı önceliğim olacak.

Aşkı çeşitli şekillerde yaşıyorum ama onsuz da hayat gayet güzel. Dikkatimi çekecek kimse yok ve kendimden başka endişelenecek kimse de yok.

Hayatımı bu şekilde kurdum ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Ve böylece kendimi zihinsel olarak onun son ayrılığına, buluşmamızdan çıkışına hazırlıyorum.

"Kate," diye başlıyor umutsuz bir ses tonuyla, tertemiz çarşafılara bakarken. Dalgın bir ifadeyle kollarını kavuşturur. "Allegra'yla işler yolunda gitmiyor."

CHAPTER 5

KATE

Cennet gibi bir an olması gerekirken bomba patlar.

Son birkaç saatimizi bu otel odasının kutsallığında kendi bencil ihtiyaçlarımızı tatmin ederek geçirdik. Kimse nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı bilmiyor ve bu son üç yıldır böyle.

Dominic ne zaman Paris'i ziyaret etse, seyahatleri her zaman kısa sürer. Seyahat etmekteki tek amacı her zaman işle ilgiliydi ve buluşmamız için çok az zaman bırakıyordu.

Asla sorgulamadım ya da zamanından daha fazlasını talep etmedim. Dominic, ek bağlar olmadan sekse ihtiyacım olduğunu varsaymakta haklı. Bu benim yaşam tarzıma uygun ve en başından beri sınırların belirlenmiş ve net olduğundan emin olduk.

Kimse daha fazlasını istemedi ve kimse zarar görmedi.

İş güç arasında bir ilişkiye ya da bağlılığa ayıracak vaktim yok. Cinsel ihtiyaçlarım büyük ölçüde onun tarafından karşılanıyor ve onun hayatında neler olup bittiği beni ilgilendirmiyor, tıpkı onun benimkiyle ilgilenmediği gibi.

Ama şimdi, gerçeklik balonumuza çarpıyor, patlama tehdidi düşünmek için bile çok tehlikeli.

Tabii ki, karısıyla işler yolunda gitmiyor. Onunla sahte bahanelerle evlendi. Allegra'nın babası çok zengin bir adamdı ve onunla evlenmek iş açısından mantıklıydı. Sermayeye ihtiyacı vardı, bu yüzden buna bağlı olarak

Dizeler. Evet, kadın güzel ve aralarında çekici bir çift oluşturuyorlar ama görünüş aldatıcı olabilir.

Allegra kız arkadaşlarıyla dünyayı geziyor, lüks otellerde kalıp şımartılıyor, can sıkıntısından markalara ve etiketlere bolca para harcıyor. Evlilikleri kâğıt üzerinde anlaşmalar üzerine kurulu, bence felaketin reçetesi. Her zaman kendime sakladığım bir görüş.

Şimdi de bana işe yaramadığını söyleme cüretini mi gösteriyor? Ne dememi bekliyorsun? Tabii ki işe yaramıyor. Beni yılda iki kez beceriyorsun.

"Özür dilerim." Kendimi savunmasız hissederek araya mesafe koyuyorum ve çarşafı açıkta kalan göğüslerimin üzerine çekiyorum. "Evlilik karmaşık bir şey."

Sözlerimden hemen pişman oldum. Evlilik konusunda ne tavsiye verebilirim? Herkes gibi çaresizce ihtiyaç duyduğum bir şey değil. Daha çok, zor bir iş gibi görünüyor. Ve biriyle ilişki içinde olmak neden zor bir iş olsun ki?

Odadan çıkmak için bahaneler düşünüyorum. Belki önemli bir iş görüşmesi yeterli olabilir.

"Yakında daha sık ziyaret etme fırsatım olabilir," diye devam ediyor, benim aleyhime olacak şekilde.

Ve artçı sarsıntı devam ediyor, aramızda inşa ettiğimiz her şeyi sarsıyor. Ziyarete geldiğinde seks yapmak için karşılıklı bir anlaşma yaptık, hepsi bu.

Hayır, seni özledim.

Hiçbir duygu yok.

Dominic'in yanında ona bir iş ortağıymış gibi saygılı davranıyorum ama kişisel duygularımı bir kenara bırakıyorum. En son ağzımı açtığımda yandım ve zar zor toparlandım. İyi olanı alıp kötü olanı görmezden gelmeyi öğrendim.

Ayaklarını sürüyerek tamamen dik oturuyor ve sessizliğime sinirlenmiş gibi kollarını kavuşturuyor. "Hiçbir şey söylemiyor musun?"

"Dominic, ne söylememi istersin?"

"Paris'te daha fazla zaman geçirmem konusunda ne düşündüğünü bilmek isterim."

"Sanırım Amerika'da bir eşiniz var ve evliliğinizi sona erdirmedığınız sürece muhtemelen bununla ilgili bir sorun yaşayacaktır."

Bu konuşmalar her zaman anı mahvediyor ve bu yasak ilişkimizin etrafında şişirdiğim sözde balonu patlatıyor. Yanımda, onu görebiliyorum

Konuyu ben değil o açmış olsa da, konuşmanın doğası gereği vücudum gergindi.

"Evliliğimi bitirmemi mi istiyorsun?" diye soruyor, ancak sert tonu bunu daha çok bir ifade haline getiriyor.

Düşüncelerimi kontrol altına almak için kayarak yatak başlığına yaslanıyorum. "Hiçbir şey istemiyorum Dominic. Bir anlaşma yaptık. Paris'te olan Paris'te kalır. Ben senin hayatınla ilgili soru sormayacağım, sen de benimkiyle ilgili soru sormayacaksın. İkimiz de istediğimizi alacağız, hepsi bu."

"Ama ya daha fazlasını istersem?"

"Daha fazlasının ne olduğunu bilmiyorsun..." Onu keşfedilmemiş bir bölgeye yönlendiriyorum, bu da sadece tek bir şeye yol açıyor: kalp kırıklığı.

"Seni böyle istediğimi biliyorum."

Elleri köprücük kemiğimde geziniyor ve gözlerim kapanmaya başladığında kalbim hızla çarpmaya başlıyor, kendimi yapmak üzere olduğu şeye hazırlıyorum. Dominic'le ilişkimiz tamamen fiziksel. Beni daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde tatmin ediyor. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren ondan etkilendiğimi biliyordum ama bu çekimin ne kadar ölümcül olabileceğini ve beni hiç hayal etmediğim şekillerde nasıl değiştirdiğini fark etmemiştim.

Dominic en başından beri niyetini açıkça ortaya koydu ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Seks, bağılılık yok, başarılı bir girişimci olmasının tüm nedeni bu. İnsanlara istediklerini hiç bilmedikleri şeyleri nasıl vereceğini çok iyi biliyor.

Ve ben de farklı değilim. Arzularıma boyun eğmek istiyorum, ama şimdi o daha fazlasını istiyor.

Dört harfli kelime belaya davetiye çıkarıyor.

Yatağın kenarına oturup topuklarımdaki bilek kayışını sıkıyorum. Kaslarım hassas ve ağrıyor - bu yatakta geçirdiğim saatler karısını terk etmekten bahseden bir adam tarafından yutuldu. Tüm bunlar birden fazla orgazmın gölgesinde kalan uzak bir anıya dönüşüyor.

"Kate, bu konu hakkında biraz daha konuşabilir miyiz?"

Cinsel bir eylem söz konusu olmadıkça neredeyse hiç konuşmayan bir adamdan, aramızdaki bu kapalı kanalı açmaya yönelik bu ani ihtiyaç oldukça sürpriz oldu ama hiç de hoş bir şey değildi.

İşler bu şekilde iyi, ona söylemek istiyorum.
Dört yıl önce daha fazlasını istiyordum, bir ilişki.

Bağlılık beni tüketti ve bir sorun haline geldi, başımı hayal ettiğimden daha fazla belaya soktu - kulübündeki talihsiz üçlünden hamilelik korkusuna kadar. Hayatım üzerinde sıfır kontrolüm varmış gibi hissediyordum. Bunların hepsini unutmayı tercih ederim.

Ve bana gizli saklı hayatını gösterdiği ilk geceden itibaren, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiğini iddia ediyordu ve haklıydı. İşimden zevk alıyorum. Seks istiyorum ve bekâr olmak bana hayatımı istediğim gibi yaşama özgürlüğü veriyor.

Daha fazlasına ihtiyacım yok.

Ayağa kalkıp paltoyu omuzlarıma yerleştiriyorum, kollarımı kolların içine sokuyorum, o ise yatakta oturmuş ısrarlı bakışlarla beni izliyor. Mükemmel yontulmuş gövdesi açıkta, konsantre olmamı ya da onunla tekrar yatağa girme isteğine karşı koymamı zorlaştırıyor.

"Dominic, başka bir şey üzerinde anlaşmadık," diye zorla hatırlatıyorum ona.

Telefonumdaki saate hızlıca bakıyorum ve cumartesi olmasına rağmen bir müşteriyle buluşmadan önce eve gitmek, duş almak ve üstümü değiştirmek için sadece iki saatim olduğunu fark ediyorum. "Bir yerde olmam gerekiyor."

Komodine bakıp çantamın yanımda olduğundan ve geride bir şey bırakmadığımdan emin olduktan sonra yataktan kalkıp çıplak karşımda duruyor. Derin bir nefes alarak, üzerimde nasıl yükseldiğini, açlığının avıymışım gibi gözlerimin içine nasıl baktığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Aşağıya bakmaya cesaret edemiyorum, dikleştiğini ve bir noktayı kanıtlamak için beni yeniden ele geçirmeye hazır olduğunu çok iyi biliyorum.

"Gitmek zorundayım. Bu toplantıya geç kalamam," diye yinelerken ellerimin göğsüne değmesini engellemeye çalışıyorum.

Odadan çıkmak için bir adım geri atıyor, hızla ayaklarını sürüyerek bileğime yapışıyor ve beni derin bir öpücük için kendine çekiyor. Dili güçlü ve tutkuyla dolu, içimde kontrol etmeye çalıştığım alevi ateşliyor. Ama bu sefer farklı hissediyorum. Belki de her zamanki gibi aynı öpücük. Ancak şimdi, duygularım onun daha yakın olma ihtiyacı ile evliliğinden ayrılmak istediği için ne olabileceğimiz ihtimali arasında bölünmüş durumda.

Kendimi tamamen ona teslim etme düşüncesi bile beni korkutuyor. Yara izi hala duruyor, ancak gölgelerde saklı ve beni asla gerçekten terk etmiyor.

Kendimi geri çekerek, onu geri itmeden önce nefesimi tutuyorum. "Seni sonra ararım."

Çıkışa yaklaşırken ne gözlerinin içine bakıyorum ne de arkamı dönüyorum. Sonunda kapıyı arkamdan kapattığımda, biraz sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum.

Dominic kadınlar söz konusu olduğunda bir deha. Belki de bu, evliliğinden sıkıldığı zamanlarda oynadığı bir oyundur. Çok çalışarak elde ettiğim her şeyi kaybetmeye ya da riske atmaya niyetim yok.

Düşüncelerimi kontrol etmeli, asla var olmaması gereken bir yere gitmelerine izin vermemeliyim.

Zarları atmış, beni oynamaya ikna etmiş olabilir ama bu süreçte yaralanırsam lanetleneceğim. Yapılacak tek bir şey var, isteksizliğime rağmen.

Bu ilişki bitmeli.

Ve bunun bu gece olmasını sağlayacağım.

CHAPTER 6

KATE

Çift shot espressomun son kalıntıları çok yumuşak bir şekilde aşağı iniyor.

"Bay Auvray," diyerek kalın belgeyi masanın üzerinden ona doğru kaydardım. "Teklifimizde tahsis edeceğimiz sermayeyi ve öngördüğümüz mali getiriye göreceksiniz. İşletme müdürümüz Jacque'ın geçen ayki ziyaretinde birçok sorusu vardı. Elbette ben de şahsen tesisi gezmek ve Auvray Le Champagne'ın nasıl işlediğini görmek isterim."

Bay Auvray elini uzatarak teklifi açıyor ve kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin arkasındaki kağıtları tarıyor. İlginç moda seçimini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ceketinin dirseklerinde deri yamalar olduğunu fark ediyorum.

Kalın Fransız aksanıyla, "Bay Edwards," diye söze başladı. "Paris'i ziyaret edecek, değil mi?"

"Evet." Güven verici bir şekilde gülümsedim. "Cuma günü gelecek ve dört gün boyunca ziyarette bulunacak. Eşiyle birlikte Versailles Maskeli Balosu'na katılacak."

"Ah, evet," diye sırtarak teklif ediyor. "*Et vous?*" "Evet, ben de orada olacağım."

Teklif hakkında daha fazla konuşuyoruz ama vücut diline bakılırsa anlaşma tamam. Bay Auvray'ın birkaç şarap imalathanesi var ve bir yatırımcıya ihtiyacı var, yoksa ailesinin hazinesine veda edebilir. Birkaç ay önce

Konferans görüşmelerimizden birinde Lex ile bu konuyu görüştüğümüzde, kendisi şaraphane bölümündeki işimizi büyütme konusunda istekliydi. Fransız şampanyasına her zaman talep olacaktır ve pazar eğilimleri de son birkaç yıldır bunu kanıtlamıştır.

"Belki siz, Bay Edwards ve eşiyle birlikte şatomda kalmaya gelir ve sunduklarımızı tecrübe edersiniz?"

"Çok cömertsiniz Bay Auvray. Bay Edwards ile konuşup yarın teyit edeceğim."

Charlie'yi tanıyorum, çocuklarla ilgili olmayan her şeyde hemen orada olur. Lex'in boş olacağını varsaymak istemesem de, temkinli davranıyorum ve bu gece daha sonra ona sormak için bir not alıyorum.

Lex geldiğinde daha ayrıntılı görüşmek üzere vedalaşıyoruz.

Paris'te Cumartesi gecesi ve sokaklar insan kaynıyor. Birçoğu gruplar halinde yürüyor, büyük olasılıkla her zaman çok eğlenceli olan Paris gece hayatına katılmaya gidiyorlar. Restoranlar kalabalık, birkaç kişi aralarında oturdukları çemberden kahkahalar atarak yemek yiyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, ancak gülümsemenin altında yorgunluk gece hırsız gibi içeri sızıyor. Attığım her adımda, Dominic ile daha önceki randevumu hatırlatan eklem ağrılarım ortaya çıkıyor.

Gözlerim tembelce sokağımın köşesindeki yerel markete takılıyor. Markete girip, taze meyve ve ev için bir demet sarı gül de dahil olmak üzere birkaç temel ihtiyaç alıyorum. Market görevlisi her ziyaretimde yaptığı gibi yine benimle Fransızca flört etmeye çalışıyor. Sırıttıyorum ve başımı sallıyorum, onu kırmak istemesem de oğlum olabilecek kadar genç olduğunu kabul ediyorum.

Daireme yaklaştığım her adımda ayaklarım sürükleniyor gibi oluyor. Önümdeki altın kapı tokmağı ile kraliyet mavisi kapı rahatlama getiriyor, mağazadan satın aldığım eşyaları dengelemekten kollarım neredeyse jöleye dönüşüyor.

Tanıdık bir koku beni anında karşılıyor - birkaç ay önce bir pazar tezgahından aldığım balmumu eriyiğinden gelen çilek ve karpuz. Sessizlik beni karşılıyor, dağınık düşüncelerimi kısa bir süreliğine de olsa temizliyor.

Bu daireyi gördüğüm anda ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Bir Pazar günü sıradan bir gezinti sırasında bina dikkatimi çekti. Daire, Eyfel Kulesi, Seine Nehri ve Pont d'Alma'nın olağanüstü açık manzarasına sahip, 1920'lerin ortalarında inşa edilmiş bir binanın üst katında yer alıyor.

Kirada yaşarken, Paris'i çok sevdiğim için planım her zaman gayrimenkul edinmektir. Daire geniş, güneye bakan oturma ve kabul odaları muhteşem manzaralı bir balkona açılıyor. Mutfak tamamen işlevsel, çoğu zaman dışarıda yediğim için orada saatler geçirecek biri değilim.

Ardından, büyük bir gömme dolap ve bir kraliçe için uygun banyo ile cömertçe orantılı ana süit var.

Dairenin boş bir tuval olması onu daha da çekici kılıyordu. Londra'daki dairelerimden birini satmıştım ama yine de geri dönmeye karar verirsem diye bir tanesini elimde tutuyordum. Yüksek bir kârla sattığım hisse senetleri ve Lex'in şirket performansına göre bana verdiği ikramiyeler de dahil olmak üzere cömert yönetici maaşım arasında, para endişelenmem gereken bir şey değil ve bu daire kısa sürede tamamen benim oldu.

Tüm mobilyaları tamamladım ve kendi zevkime göre dekore ettim. Sonuç olarak, burası benim mabedim oldu ve çok da güzel oldu.

Aldığım eşyaları bir kenara koyduktan sonra, etrafımı saran mumlarla banyo yapıyor ve müziğimi karıştırıyorum. Küvete girdiğimde, sıcak su ağrıyan kaslarıma cennet gibi geliyor. Biraz tuz serpiyorum ve geçen yıl bir müşterimizin bana Noel hediyesi olarak verdiği lüks bir banyo ürünü ekliyorum.

Vücudum gevşedikçe göz kapaklarım kapanmaya başlıyor; daha önce beni tüketen düşünceler uzak bir anıya dönüşüyor. John Legend'ın sesi kapalı alanda usulca çalıyor. Sesinde her zaman duygu uyandıran ya da beni hayatımda kalbimin fethettiği ve bir parçamın bir adama aşık olmanın gelgit dalgasına kapıldığı bir zamana ışınlayan bir şey var.

Dominic'in yanımdaki yatakta yattığını görüyorum, ağır bakışları arzuyla kazanmış. Ellerinin tenimi okşaması içimde sadece onun uyandırabileceği tutkuyu ateşliyor. Yalnız olduğumuzda, hiçbir şey sınır dışı değildir.

Ve onun sözlerinin beni etkilemediğini görmezden gelmek aptallık olur.

Uzun zaman önce, olduğumuzdan daha fazlası olabileceğimizin hayalini kurmuştum, ama hayaller sadece hayaldir. Bazen şanslıyızdır ve hayata geçerler. Diğer zamanlarda ise kalp kırıklığı ve kabul etmek istemeyeceğimiz kadar acı getirirler.

Dominic'i bir sevgiliden daha fazlası olarak hayal ederek kendime bir an için merak etme izni veriyorum. Yine de bir şey bu hayali engelliyor, bana mantıklı gelmeyen, bilinmeyen bir şey.

Gözlerim açılıyor, buhar görüşümü bulanıklaştırıyor. Derin bir nefes alarak kendimi suya bırakıyorum ve suçluluk duygusundan kurtuluyorum. Bana hissetmem gerekenden başka bir şey hissettirmeye nasıl cüret eder?

Banyodan hışımla çıktım, bunu fazla düşündüğüm için kendime kızdım. İpek pijamalarımı kaptığım gibi üzerime geçiriyorum ve dizüstü bilgisayarımı açarak kendimi kanepeye bırakıyorum.

Tanidik ping sürekli, e-posta üstüne e-posta, hepsi de dikkatimi bekliyor. İş her zaman benim tesellim olmuştur ve bu sefer de farklı olmayacak. Zaman geçmeye başlıyor, kafam boşalmaya başlıyor ve düşüncelerimle biraz daha iyi hissetmeye başladığımda televizyonu açıp *Ghost Hunters*'ı izlemeye başlıyorum - bu tembel Cumartesi gecesi için mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

İskoçya'da perili bir yerle ilgili bir bölüm sırasında telefonum çalmaya başlıyor ve korkuyla sıçramama neden oluyor. Derin bir nefes alıp telefonu kaldırdığımda ekranda Dominic'i görünce kalp atışlarım hızlanıyor.

"Merhaba," diye nispeten kısa cevap veriyorum. "Paris'te şimdiden sıkıldın mı?" "Şimdi konuşabilir miyiz?"

Gözlerimi bir süreliğine kapattıktan sonra iç çekerek serbest bırakıyorum. "Eğer mecbur kalırsak."

"İşler yolunda gitmiyor." "Biliyorum, seni duydum."

"Düşünceleriniz olmalı?"

"Elbette düşüncelerim var. Ama benim ne düşündüğüm önemli değil," diyorum ona, sesimi hafifçe yükselterek. "Bu senin evliliğin. Kararınızı ne istediğinize göre verin."

Aramıza sessizlik giriyor ve beni aramanın hala bağlı olup olmadığını görmek için telefonumu kontrol etmeye zorluyor.

"Sahip olduğumuz şeyi istiyorum," diye mırıldanıyor. "Bunun değişmesini istemiyorum."

"Hoşuna gitse de gitmese de işler bir gün değişmek zorunda kalacak Dominic," diye hatırlatıyorum ona, sinirli bir şekilde.

"Neden... neden değişmek zorunda olsunlar ki?"

"Öncelikle, bizimki gibi ilişkiler asla uzun vadeli yürümez. Er ya da geç, Allegra anlayacaktır." Gerçek sonunda ortaya çıkmıştır ve belki de bu, bardağı taşıran son damla olabilir. "Peki ya biriyle tanışırsam ve bir ilişki istersem? İşin içinde başka bir adam varken devam etmemiz adil olmaz."

"İşin içinde başka bir adam mı var?" diye soruyor kaba bir şekilde, sesini yükselterek. "Yok. Bu seni ilgilendirmez."

"Bu benim işim," diye homurdanıyor.

"Um... nasıl yani?" Kollarımı hayal kırıklığı içinde kavuştururken oturduğum yerden doğruluyorum. "Hayatlarımızı ayrı tutma konusunda anlaşmıştık. Sen Paris'i ziyaret ettiğinde seks yapmak için anlaştık. Hepsi bu kadar. Anlaştığımızdan daha fazlasını bekleme."

"Bu bir iş anlaşması değil, Kate."

Düşüncelerimi dizginlemeye çalışarak dudağımı ısırırken içimde öfke dalgalanıyor. Etrafa dikkatsizce sözler savurması ve anlaşmamızı gölgelemesi büyük bir cüret.

"Bir anlaşmamız vardı," diye tekrarlıyorum, ondan çok kendim için. "İkimiz de bunu istiyorduk."

"Kate..." Nefes nefese kalıyor, sesi kısık ve güçlkle kontrol edilebiliyor. "Bizi düşünüyorum, bilesin diye söylüyorum."

Katatonik bir halde doğrudan duvara bakarken nefesim kesiliyor. Sözleri pek çok şekilde yorumlanabilir ve bir kadın olarak, kafamızda gerçekte düşündüğümüzden daha büyük şeyler döndürme alışkanlığımız olduğunu biliyorum. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum, kalbimi bilerek bu denklemin dışında bıraktığım için işin içine katmak istemiyordum.

Ama neden şimdi diye sormak istiyorum.

Neden dört yıl sonra, o zamanlar umutsuzca istediğim soruyu nihayet sordu?

"Ben de senin Paris'i ziyaret etmeni düşünüyorum," diyebiliyorum karşılığında, onun da aynı şeyi kastetmesi için dua ederek.

"Hayır, Kate," diye fısıldıyor. "Bizi düşünüyorum. Sen ve ben... birlikte. Birlikte bir hayat, sadece biz."

Dominic Kennedy'den gelmesini hiç beklemediğim bir itiraftı bu. Neden buna tekrar katlanmak zorunda kaldığımı merak ederek kafam karıştı ve öfkelen dim. Dominic kararlı bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. İnsanlardan ihtiyacı olanı alıyor. Bağlılığın tam tersini teşvik ederek kendini başarılı bir girişimci haline getirdi. Aptal değilim, bunun bir gün biteceğini başından beri biliyordum. Sadece bu şekilde bitmesini beklemiyordum.

Ve oyunumuzun kurallarını değiştirmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Bunu daha fazla tartışamam," diye aceleyle başımı salladım. "Bence en iyisi artık Paris'te birbirimizi görmememiz."

Derin bir nefes alarak kabul etmesini bekliyorum. Ne de olsa istediği her yerde kadın bulabilir. Benden ve Allegra'dan başka kadınları da varsa, bunu ona çok görmem.

"Kaçabilirsin Kate. Ama geri döneceğini biliyorum," derken sesinde sadist bir ton vardı. "Bir haftalığına Milano'ya gideceğim, sonra da gelecek Pazartesi döneceğim. Aynı yerde, aynı saatte."

Varsayımı düşüncelerimde oyalanırken ve benden gelecek herhangi bir yanıtı geciktirirken, arama sona eriyor ve aniden kayboluyor.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek televizyon ekranına boş boş bakıyor, bir yandan da olanları sindirmeye çalışıyorum. Kafamın içinde oynadıkça kısır döngü daha da büyüyor ve ortaya çıkan tek şey onun benim o odaya geri dönmemi beklemesi oluyor.

İsmiyle birlikte bir kısa mesaj sesi geliyor. Bir video dosyası. Oynat tuşuna basıyorum ve o beni filme alırken, ben dizlerimin üzerinde onun sikinin her santimini emerken çekilen küçük klibi izliyorum. Bunu yapmasına izin verdiğim anı hatırlıyorum.

Ardından bir mesaj daha geliyor.

Dominic: *Gözlerinde. Sana hissettirdiklerimden asla kaçamazsın.*

Gözlemlerinden, beni hiçbir kontrolüm olmadığına inandırmasından nefret ediyorum. Parmağım mesajdan uzaklaşıyor, ona yanıt vermeyi reddediyor ve davranışını teşvik ediyor. Eğer bir zayıflığım varsa, ben daha itiraf edemedim o bunun tam olarak ne olduğunu biliyor.

Telefonum tekrar çalıyor, ama bu sefer ekranda Charlie'nin adı yanıp sönüyor.

"Charlie," diye selamlıyorum, olumsuzluğumu fark edip beni sorgulamadan önce neşeli görünmeye çalışıyorum. Charlie'nin sezgileri güçlüdür ve avukat olduğu için ondan bir şey saklamak zordur, çünkü ihtiyaç duyduğunda bilgi almak için taktikleri vardır.

"Cuma günü gelmek için her şey hazır. Çok heyecanlıyım," diye bağıyor telefonda. "Esas olarak dört gün boyunca çocuksuz olacağım için."

"Eminim onları özleyeceksiniz."

"Evet, business class'ta pahalı şampanya ve hayvan krakeri içermeyen çökmekte olan yiyeceklerle uyuyana kadar."

"Cuma günü yerleşmenize izin vereceğim, sonra Versailles'a gitmeden önce süitinizde hazırlanacağız."

"Lex, şey... bizimle gelemeyecek. Yapması gereken bir şey var."

"Toplantı mı?" Seyahat programını ve ofisi ne zaman ziyaret etmeyi planladığını bildiğim için soruyorum.

"Sanmıyorum. Biriyle içki içiyorum," diye belli belirsiz cevap veriyor. "Ama bu hafta sonu ne kadar eğlenceli olacak? Marie Antoinette kostümleri. Tam bir peri masalı!"

Charlie'nin romantizm aşkı bazen mide bulandırıcı olabiliyor. O umutsuz bir romantik ve eminim bütün hafta sonunu beni dönüştürmeye çalışarak geçirecek.

"Prensini getirdiğin için şanslısın."

Gülüyorum. "Prenslerden bahsetmişken-"

Sözünü kestim. "Hayır, hayır ve hayır. Senin randevularından birine daha gitmeyeceğim. Buna yalnız gideceğim. Bunda yanlış bir şey yok. Bekârlığı kucakla."

"Ama sadece bir randevuya ne dersin? Ciddi bir şey değil?"

"Hayır," diye kesin bir dille ifade ediyorum. "Bu tamamen sosyal bir etkinlik değil. Halletmem gereken bazı işler var."

"Biliyordum," diye bağıyor Charlie neredeyse. "Lex tüm dikkatini bana vereceğine ve hiç çalışmayacağına yemin etti. Yemin ederim o adam bu kadar yakışıklı olduğu için çok şanslı."

Kahkahalarım odanın içinde dalgalanıyor. "Seni özledim. Sanki seni uzun zamandır görmüyormuşum gibi geliyor ama sana Pazar günü ziyaret edeceğimiz muhteşem şatodan bahsedeyim."

"Ah... bana bu şatodan biraz daha bahset," diye hoparlörden sesleniyor Charlie. "Je suis prêt à tomber amoureux."

"Aşık olmaya hazır mısın?" Gülümseyerek tekrarlıyorum. "Ben de, Charlie... ben de."

CHAPTER 7

KATE

En son ne zaman bir sosyal etkinliğe katılmak için bu kadar hevesli olduğumu hatırlamıyorum.

Kurumsal etkinlikler daha çok benim ilgi alanıma giriyor; lüks mekânlarda prestijli müşterilerle kaynaşmak ve kitlelere pahalı şampanya ve havyar ikram etmek için bir fırsat. Çoğu zaman, Avrupa'nın en iyi pazarları hakkında bilgi sahibi olmam için pahalı yatlara, hatta özel şatolara davet ediliyorum. Reddedilmesi zor bir teklif, tabii ki hızlı bir sevişme arayan kibirli bir milyarder gibi bir ip bağlanmadığı sürece.

İşle eğlenceyi asla karıştırmam. Bu benim temel bir kuralımdır. Erkeklerin baskın olduğu bir sektörde kadın olmak beni sınırlar koymaya itiyor. Bekâr olabilirim ama bu erkeklere bana teklif etme hakkı vermez, özellikle de işin içine iş girdiğinde.

Ve Avrupalı erkekler Amerikalılardan farklı bir türdür. Niyetleri konusunda çok açık sözlüler ve güzelliği gördüklerinde hemen hayran kalıyorlar. Ben de aksanlara karşı bağıışık değilim, ancak burada geçirdiğim süre boyunca, beni uzlaşmacı pozisyonlara sürüklemesine izin vermemeyi başardım.

Bu gece sadece gevşemeyi ve kutlamaların tadını çıkarmayı planlıyorum. Kendimi bildim bileli Versailles'daki Büyük Maskeli Balo'ya katılmak yapılacaklar listemdeydi ama yıllar önce Charlie'ye bunu onunla birlikte yapacağıma söz vermişim.

Marie Antoinette'i kesinlikle çok seviyor. Bebekleri ve yoğun iş temposu arasında, bu onun kızlar olmadan birkaç günlüğüne uzaklaşabileceği ilk fırsat.

Lex onlar için Four Seasons'da, terasından Eyfel Kulesi'ni gören çatı katı süitinde kalmayı seçti. Bu süiti ilk kez görmüyorum, yıllar önce Lex'in yönetici asistanı olarak çalışırken görmüştüm. Para hiçbir zaman bir sorun olmadığından, Lex sadece dünyanın en iyi otellerinde kalmayı tercih ediyor.

Lüks mekânın içinde, ikimiz de büyük bir aynanın önüne yerleştirilmiş sandalyelerde otururken, bir kuaför ve makyaj sanatçısı ikimizin üzerinde titriyor.

"Lex'in katılmayı kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum," diyorum göz farı sürülürken gözlerimi kapalı tutmaya çalışarak. "Ve kostüm giymeyi."

"Ve herhangi bir kostüm de değil." Charlie kıkırdıyor, stilist neredeyse fırçayı düşürürken bir an için özür diliyor. "Ödün vermek zorundaydım. Kostümü tamamen siyah ve minimal fırfırlı. Adriana on sekizinci yüzyıla sadık kalmasını sağladı ama prova için gerçekten orada olmalıydın. Hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Neredeyse altıma işiyordum ve Noa -"

Gözlerimi açıyorum, Charlie boğazını temizlemeden önce devam etmesini bekliyorum.

"Her neyse... Eric kıskançlıktan ölüyor. Manhattan'da ailesinin evlilik yıldönümü yemeğine katılacağı için minnettar olmalı, yoksa burada zengin bir kralla birlikte olmak isteyen umutsuz bir eşcinsel prens gibi giyinmiş olurdu."

Zihnim, Dominic katılmayacağına göre Eric'in neden ailesinin davetine çağrıldığını sorguluyor. Aklımdan geçen sayısız soruyu görmezden gelmeye ve Dominic hakkında daha fazla düşünmekten kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Anlaşmamızın basit olduğunu düşünürken, karmaşık bir hal aldı ve gereğinden fazla stres yarattı.

Sadece nefes al ve onun varlığını unut, sadece bu gece için bile olsa.

"Düşünüyorum da," diye bitiriyor Charlie muzip bir sırıtışla. "Muhteşem fotoğraflar çeker ve Insta'da yayınlarsınız. Eric'in ağzı köpürecek, bu da onun hakkı."

"Zavallı ufaklık." Kahkahamı tutarak kaşlarımı çatıyorum.

"Demek İngiliz argonuz geri döndü?" Önümdeki kâseden ona bir macadamia cevizi atarken Charlie'den kahkahalar yükseliyor. "Ayrıca, geçen hafta beni en sıkıcı sanat sergisine sürüklemesinin intikamı bu. Evini yeni sanat eserleriyle süslemek istediğini söyledi ama meğer eski bir

sevgilisi sanatçıyla evlendi. Sinir bozucu baş belası sadece kimin daha iyi bir koca olacağını değerlendirmemi istedi. O mu yoksa gelecekteki sanatçı mı?"

"Biliyor musun, zaman zaman Eric'ten uzaklaşmayı hoş karşılıyorum. Bayan Drama Kraliçesi dışında herkes nasıl?"

"İyi, sanırım. Adriana, Andy ve Luna'nın yanı sıra moda koleksiyonu ve hayır işleriyle meşgul," diye bilgi veriyor Charlotte yüzünde bir parıltıyla. "Filipinler'den yeni döndüler."

"Tatil mi?"

"Tam olarak değil. Julian yeni bir kitap yazıyor ve biraz araştırma yapması gerekti. Oradayken bazı yetimhaneleri ziyaret ettiler ve onları biliyorsunuz. Andrew ile konuştular ve birkaç ay içinde bir ziyaret daha planladılar."

"Oh," diyorum yüksek sesle. "Aileyi yine mi genişletiyorsun?"

"Hayır, en azından ben öyle düşünmüyorum. Sadece üzerlerine düşeni yapmaya ve ihtiyacı olanlara yardım etmeye çalışıyorlar." Charlie devam etmeden önce şampanyasından bir yudum alıyor, "Yine de onlara hak vermemek elde değil. Julian, Andy ve Luna ile çok iyi anlaşıyor. Adriana birkaç kez ipucu verdi, yani asla bilemezsiniz."

"Peki Lex ve Julian'la aranız nasıl?" Bilmiş bir sırtışla soruyorum. "Hâlâ iyi misiniz?"

"Olabildiğince iyi." Charlie bardağının arkasından homurdanıyor. "Birbirlerine karşı medeniler. Aynı odada bulunup dış meseleler hakkında sağlıklı bir tartışma yapabiliyorlar ama buna tam olarak mükemmel diyemem. Örneğin, Adriana'yı kahve içmek için ziyarete gittiğimde geç kalmıştı. Doğal olarak Julian'la oturduk ve beklerken konuştuk. Sevgili kocamın pek memnun olmadığını söyleyebilirim."

"Bekle, acaba bu bir hafta kadar önce miydi?"

"Nereden biliyorsun?" Charlie kaşlarını kaldırır. "Sana söyledi mi?"

"Hayır, ama bir müşteriyle zorlu bir video toplantısı yaptık. Lex çok zorlandı ve onu bilirsiniz, etik değerlerini sorguladığınızda soğukkanlılığını kaybeder. Bu onu bütün gün kötü bir ruh haline soktu. Sadece bunun tamamen senin hatan olmayabileceğini söylüyorum."

"Patlamasını açıklıyor," diyor Charlie, pek de memnun olmadan. "Dürüst olmak gerekirse, onunla nasıl çalıştığınızı hâlâ anlamıyorum. Adam öyle olabiliyor ki-"

Lex'in boğazını temizlerken çıkardığı ses Charlie'nin konuşmayı kesmesine neden oluyor. Gülümsememi saklayarak, tartışmanın nasıl sonuçlanacağını merakla bekliyorum. Kapı çerçevesine yaslanan Lex kollarını kavuşturdu, kasıtlı olarak

dudaklarında oynayan bir sırıtıyla kaşlarını kaldırıyor. Bir kez olsun rahat giyinmiş; koyu renk bir kot pantolon ve açık mavi bir polo tişört.

Charlie'nin Lex'in umutsuzca aşık olduğu kadın olduğunu ilk öğrendiğim restorandaki meşhur kavga da dahil olmak üzere birçok tartışmaları sırasında çapraz ateşte kaldım. Zamanla, artık beni rahatsız etmiyordu. Tıpkı iki kardeşin kavga ederken senin bir köşede patlamış mısırla oturup bir kez olsun sen olmadığın için mutlu olman gibi.

"Bana öyle bakma," diye uyarıyor Charlie onu kısık gözlerle. "Tam bir baş belası olduğunu biliyorsun. Seninle çalışmak zorunda kalsaydım, daha ilk günden İnsan Kaynakları'na şikâyetle bulunurdum."

"Seninle neden evlendiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?" diye soruyor çenesini ovuşturarak. "Yatakta harikayım. Yemek yapabilirim, ayrıca beni hamile bıraktın, yani..." Charlie kendinden emin bir şekilde cevap veriyor, Lex alışılmadık bir şekilde sessiz kalırken yansımasına sırıtıyor. "Gitmen gereken bir yer yok mu? Arkadaşınla içki mi içeceksin?"

Aralarında tuhaf bir bakış geçiyor ve beni daha dikkatli bakmaya itiyor. Lex "arkadaş" edinecek biri değildir. Onu tanıdığımdan beri, acımasız kişiliği ona her şeyden çok düşman kazandırdı. Sahip olduğu sözde dostlukların çoğu Charlie yüzünden.

"Evet," diye kabul ediyor, telefonunu kontrol ediyor. "Üzerimi değiştirmek için yakında döneceğim ve sizinle Versailles'da buluşacağım."

"Bekleyebiliriz," diye teklif ediyorum, onu yakından izleyerek. "Eminim biraz geç kalabiliriz."

"Siz hanımların hiçbir şeyi kaçırmamasını tercih ederim." Charlie'ye doğru ilerler ve aralarında bir şeyler geçerken onu yanağından öper. Şaşırtıcı bir şekilde Charlie onunla tartışmaz ve içkilerin tadını çıkarmasını söyler.

O gider gitmez dilimin ucuna gelen soruları soruyorum.

"Bu da neydi şimdi?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Lex nadiren arkadaşlarıyla dışarı çıkar. Buluştuğu kişi kim?"

"Tanıdığı bir adam." Charlie önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirir. "Bak, her şey her zaman olduğu gibi muhtemelen işle ilgilidir. Bildiğin gibi, ilgisi Avrupa pazarına kaydı, bu yüzden burada onunla kaliteli zaman geçirmeyi beklemiyorum, bu yüzden sen varsın."

Samimi bir gülümsemeyle merakımı görmezden gelip konuyu değiştiriyorum ve ona kızları soruyorum. Konu kızlarından bahsetmeye geldiğinde Charlie saatlerce konuşabilir. Üç kızımı da özlüyorum ve en son

Onları bir yıl önce Manhattan'da iki günlük bir konferansım sırasında görmüştüm. Charlie onlarla birlikte uçu, böylece birlikte biraz zaman geçirebildik. Ellerinin dolu olduğuna şüphe yok, çocukların şımartmak için harika ama günün sonunda geri vermek için aynı derecede sevimli olmasının bir başka nedeni.

Makyöz ve kuaför üzerimizdeki çalışmalarını bitirip kostümümü giymemi istiyorlar. İkisinin yardımıyla, onlar teker teker arkadan iliklerken ben de elbisenin içine giriyorum. Marie Antoinette'ten esinlenilmiş elbise koyu kırmızı ve ağır siyah brokar, altın inciler ve elmaslarla süslenmiş. Elbisenin düğmeleri iliklendiğinde, kare kesimli yakası göğüslerimi kocaman gösteriyor. Sütyen takmadığım düşünıldüğünde, göğüslerimin sertliği ve büyüklüğü karşısında nutkum tutuluyor.

"Kate," diyor Charlie gözlerini kocaman açarak. "Harika görünüyorsun! Ayrıca, göğüslerin... böyle bir göğüsle bir kaç tane de sen alacaksın."

"Şüpheli taytlar giyen bir adam tarafından mı?" Gülüyorum, gerdanlığımın arkasını sıkıyorum. "Bunun olması için gerçekten sarhoş olmam lazım."

"Asla bilemezsin." Charlie sırtarak başını sallar. "Bu gece senin gecen olabilir."

"Kimseyle tanışmakla ilgilenmiyorum. Eğlendiğimiz sürece önemli olan tek şey bu. Beni yüzüstü bırakıp otel odasına kaçma."

Bu an Dominic'ten bahsetmek için bir başlangıç olabilirdi. Yine de, yıllar boyunca, Charlie'nin onun hakkında ne hissettiğini tam olarak bildiğim için karşılaşmalarımızı kendime saklamayı seçtim. En iyi arkadaştan beklendiği gibi, benim için sadece en iyisini istiyor ve her konuştuğumuzda bana değerimi hatırlatıyor. Charlie, Dominic'in yaşam tarzı hakkında çok açık sözlü, bu yüzden düşüncelerimi görmezden gelmeyi ve bu konuda sessiz kalmayı tekrar seçiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Kate, sen Lex'in kadın versiyonusun. Hep iş, hiç oyun yok. Hırslı hedeflerini gerçekleştirmek için özel hayatından fedakârlık etmenin önemini anlıyorum ama ne zaman kendini bir numara olarak görmeye başlayacaksın?" Charlie saçmalıyor, derin bakışları bir tür yanıt topluyor.

"Ben böyle iyiyim," diye cevaplıyorum kendimden emin bir şekilde. "Bu gecenin tadını çıkaralım, lütfen."

Büyük ayna tüm kıyafetlerimi inceleyebilmem için bana geniş bir alan sağlıyor.

Charlie elbisesini giymekle meşguldür. Adriana ona siyah dantel maskeli zümrüt yeşili bir elbise tasarladı. Rengin kendisi nefes kesici.

Narin dantellerden yapılmış siyah maskemi taktıktan sonra bir an için tamamlanmış kıyafetime hayranlıkla bakıyorum. Saçlarım yumuşak bir şekilde yana yatırılmış, çağa uygun buklelerle tutturulmuş. Kısa bir süre önce küllü sarıya boyattım, doğal tonlarımdan biraz daha hoşuma gitti. Bu etkinliğe hazırlanırken internette gördüğüm diğer birçok fotoğrafın aksine, Charlie gibi peruk takmamayı tercih ettim. Yaz sıcağı ve bütün gece giymek zorunda kalacağımız ağır elbise nedeniyle peruk takmanın can sıkıcı ve gereksiz olduğunu düşündüm.

Charlie arkasını dönüyor, tamamen giyinmiş ve gözleri heyecanla parlıyor. Ayrıca biz burada otururken en az iki kadeh şampanya içti ve en iyi ihtimalle gece yarısına kadar tamamen sarhoş olmasını bekliyorum. Benim için fark etmez. Sarhoş Charlie eğlenceli Charlie'dir. Her zaman sarhoşken her şeyi on kat daha eğlenceli hale getiren bir arkadaş vardır ve Charlie madalyayı alır, Rocky de hemen arkasından gelir.

Sahte bir İngiliz aksanıyla "Adriana harika biri," diyerek beni kahkahalara boğuyor. "Bu elbise kesinlikle mükemmel."

"Versailles'da parti yapmaya ve pahalı Fransız şampanyaları içmeye hazır mısın?" Kadehimi onunla tokuşturmak için tutarak neşeleniyorum. "La vie est belle!"

İkimiz Kool & the Gang'in "Celebration" şarkısına eşlik ederken içiyoruz.

"Hayat güzeldir," diye tekrarlıyor Charlie İngilizce. "Ve bu gece beklediğim gece olacak."

Gece fiskeye gösterisinden hemen önce varıyoruz ve alacakaranlıkta güzel bahçelerde gezinerek zaman geçiriyoruz. Balo on bir buçuğa kadar başlamıyor ve genellikle şafaktan hemen önce bitiyor.

Kostümlerini kusursuz bir şekilde giymiş ve gruplar halinde bir araya gelerek bu vesileyle birkaç fotoğraf çekirmiş olan katılımcıların heyecanı gözlerinden okunuyordu. Turistler de bölgeyi işgal ederek çevreyi hayranlıkla izliyor ve poz vermek isteyenlerin fotoğraflarını çekmek için telefonlarını çıkarıyor.

Güneş batmaya başlıyor, gökyüzünü güzel renklerden oluşan bir tuval süslüyor. Kırmızının zengin tonları turuncular, morlar ve kızılılarla harmanlanıyor ve hepsi de içime bir dinginlik hissi veriyor.

"Gökyüzü muhteşem," diyor Charlie hüznle, düşünceleri tıpkı benimkiler gibi. "Fransa çok güzel. Neden burada kalmayı seçtiğinizi anlıyorum."

İkimiz de hareketlerimizi sabit tutarken "Çok güzel," diye katılıyorum. "Şu anda başka bir yerde yaşamayı gerçekten hayal edemiyorum."

Charlie'nin dikkati dağılmış, bilmiş bir sırıtışla telefonuna bakıyor. "Lex az önce bana tayt giymenin ne kadar rahatsız edici olduğuna dair çok küfürlü bir mesaj gönderdi."

"Neden şaşırmadım?" Kostümleriyle yanımdan geçip giden insanlara gülümseyerek düşünüyorum. "Gelmesine ne kadar var?"

"Yakında. Dinle, bir şey var-"

Charlie'nin sözünü keserek onu büyük fiskiyelelere doğru ilerleyen kalabalığı takip etmeye yönlendiriyorum. "Acele et... İyi bir yer bulalım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Diğer herkes de aynı fikirde ve gece gökyüzü üzerimize çöktüğünde, manzara muhteşemden başka bir şey değil. Gülümsememi gizleyemeden etrafıma bakıyorum, Fransa'nın her zaman nefesimi kesen yeni bir şey sunmasına şaşıyorum.

Gece fiskeye gösterisinde müzik eşliğinde su ve ateş numaraları yer alıyor. Kalabalığın geri kalanıyla birlikte durup izliyor ve alkışlıyoruz. Tüm bunların zamanlaması kusursuz ve hatasız bir şekilde ustalaşmışlar.

"İşte buradasınız."

Lex'in sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Yüzümü ona dönüyorum, kostümüne bakarken gözlerimi ayaklarına doğru indiriyorum. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyor, kıvranıyor gibi görünürken rahatsız hissediyor. Giydiği kıyafet siyah ve ceketinin altında zümrüt yeşili fırırlı bir gömlek var. Charlie ve benim gibi o da peruk takmamayı tercih etmiş ama temaya uymak için maske takmış.

"Güzel tayt," diyorum alaycı bir şekilde. Charlie gözleriyle beni susmam için uyarıyor, ta ki yüz ifadesi değişip gergin bir gülümseme yüzünü süsleyene kadar. "Charlie, iyi misin?"

"Ben de sana daha önce şunu söylemeye çalışıyordum-"

Havai fişeklerin gürültüsü onun sözlerini bastırıyor, üzerimizde patlayarak simsiyah gökyüzünü canlı renklerle tutuşturuyor. İnsanlar başlarını kaldırarak alkışlar eşliğinde hareketli gösteriyi izliyor. İnternette yaptığım araştırmaya göre, havai fişek gösterisi unutulmaz bir gecenin başlangıcı olacak.

Bu geceye hazır olmanın ötesindeyim; şampanya içmek, dans etmek ve yakınlarımla mükemmel arkadaşlığı dışında her şeyi unutmak için yanıp tutuşuyorum

Arkadaşlar. Oh, bir de likör beni tutarsız bulmadan önce halletmeyi planladığım küçük bir işim var.

Bir rüzgâr yanımdan geçerken tanıdık bir kokuyu da beraberinde getiriyor. İstemediğim yerde donup kalıyorum, burnumu seğirterek bu kokunun neden düşüncelerimi tükettiğini ve tüm duyularımı ateşlediğini anlamaya çalışıyorum. Sanki beni geçmişimdeki bir zamana götürüyor. Nerede ve ne zaman olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama sadece hoş anlar hatırlıyorum.

"Kate, dinliyor musun?" Charlie soruyor.

"Üzgünüm, ses çok yüksekti. Ne diyordun?"

"Sana başka bir randevu ayarladım, ama sen söylemeden önce-"

Elimi kaldırarak durmasını söyledim. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, Charlie? Bana tuzak kurmak için yaptığın son felaket girişimden sonra, bir daha deneyeceğimi sana düşündüren nedir?"

"Biraz alındım." Arkamdan bir ses kıkırdıyor.

Ses, tıpkı koku gibi, bir anı akışı başlatıyor. Diğer pek çok şeyle birlikte gömdüğüm anılar. Yavaş ve istikrarlı bir dönüşle, bedenim sesin kime ait olduğunu görmek için yer değiştiriyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, önümde duran adama sabitlenmişti. Maske yüzünün bir kısmını kapatıyor, ama siyah cephenin altında bir zamanlar birden fazla şekilde sevdiğim bir adamın gözleri yatıyor. Delici ela benek denizi bana bakarken zevkle dans ediyor.

Noah Mason.

CHAPTER 8

KATE

Anılar eski zaman film makaraları gibi oynuyor.

Her sahne bir duygu dalgası yaratıyor, Amerika'dan ayrılıp Paris uçağına atladığım andan beri gömülü olan aynı duygular. Tanıdıklık ve sıcaklık ılık bir okyanus dalgası gibi içime doluyor, sınırlarımı yatıştırıyor ve beni rahatlatıyor, çok şaşıırıyorum. Ancak Noah'nın bakışları derinleştikçe, anlık sakinliğin yerini göğsümde gergin bir his ve değıştiremediğim boş bir ifade alıyor.

"Bir randevuya ihtiyacın olduğunu duydum," dedi basitçe.

Sanki etrafında başka birinin dolaşmasını bekliyormuşum gibi başımı eğip arkasına bakıyorum. İlk aklıma gelen Eric oluyor ama sonra yabancılarından ve tabii ki Lex ve Charlie'den başka kimseyi göremiyorum, kaşlarını kaldırmış tepkimi bekliyorlar.

Yavaşça geri çekilip önümde duran adamı inceliyorum. Onu hastanede son gördüğümünden bu yana üç yıldan fazla zaman geçmişti. Çekip gitmeye ve yeni bir hayata başlamaya karar verdiğim gün. Aynı gün bana beni sevdiğini söyledi ama aynı nefeste Morgan'dan bir çocuk dünyaya getirerek yeni bir yolculuğa başlamak üzere olduğunu açıkladı.

O an, çok uzun süre açık kalmasına izin verdiğim açık bir yaranın son delinmesiydi. İnkâr edilemez bir şekilde, onun en iyi arkadaşım olmasını özliyorum,

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca sevdiğim ve güvendiğim biriydi. Ama aramızda bir şeyler hiç uyuşmadı. Arkadaş olarak harikaydık ama daha fazlası değildik. Ve bu gerçeği ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, Noah'ın itirafı anlaşılmayı mühürledi. Başka bir kadına aşık olmuştu ve birlikte bir hayat kuracaklardı.

Bana gelince, hayatta her zaman yaptığım şeyi yaptım, yeni bir maceraya atıldım ve kendime odaklanarak o kitabın son bölümünü kapattım.

Sosyal medya aracılığıyla arkadaşlığımızı sürdürdük - "arkadaş" önemli bir kelime- ama hesabıma nadiren giriyordum ve hiçbir şey paylaşmıyordum. Eric'in aksine, bu platformun bir faydasını görmüyordum. Zamanımı amaçsızca kaydırmaktan ve birinin gönderisini 'beğenmekten' daha iyi değerlendirebileceğim şeyler var.

Kızının doğumunu kutlamak için Charlie aracılığıyla ilettiğim bir mesaj dışında ikimiz de birbirimize ulaşmadık. Böylece birbirimizden uzaklaştık ve o zamandan beri hiç konuşmadık.

Şimdi karşımda duruyor, hâlâ her zamanki gibi yürek parçalayıcı bir yakışıklılığa sahip.

Noah da Lex'e benzer şekilde siyah bir kostüm giymiş, eğer fırfırlar bir şey ifade ediyorsa muhtemelen Adriana tarafından tasarlanmış. Daha yakından incelediğimde, hatırladığımdan biraz daha zayıf görünüyor ama giydiği taytın altında hala kaslı görünüyor.

Siyah ve altın renkli maskenin ardındaki yüzü farklı bir hikâyeye anlatıyor. Gözleri bir zamanlar hatırladığım kadar parlak değil ve yanakları incelmış - kilo kaybının bir başka işareti. Normalde yeni tıraş olmuş yüzü, bazı erkeklerde gördüğüm gibi aşırı uzamamış, manikürlü kalın bir sakalla kaplanmış. Bu onun erkeksiliğine katkıda bulunuyor ve ona biraz yaklaşıyor.

"Uzun zamandır görmediğin bir arkadaşına sarılabilir misin, yoksa bana sessizce bakmaya devam edebilmen için burada durmamı mı tercih edersin?" Sakalını sıvazlıyor, ardından bir sırıtma geliyor. "Dakikasının bir dolar olduğunu şimdiden söyleyeyim."

Kollarımı boynuna dolayarak ona daha da yaklaşıyorum. Kollarını belime dolayarak beni sımsıkı kucağına alırken vücudu benimkiyle aynı hızda. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum, aynı zamanda kalbim ağırlaşmaya başlıyor. Noah'ın kucağında, kokusu daha da unutulmaz oluyor. Yavaş yavaş anılarım, başımı omzuna yasladığım sayısız geceye ya da başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlediğim birkaç zamana kayıyor. Bir zamanlar kalp atışlarını ezberleyebiliyordum, sanki onun yanındayken bir melodi çalıyordu.

"Buradasın..." kelimelerim şaşkınlıkla ağzımdan döküldü. "Anlamıyor muyum?"

Ellerim tekrar yanlarıma düşerken benden birkaç santim uzakta kalıyor.

"Randevunun soru-cevap bölümü şu anda durdurulmuştur."

Fıskiyeleri izlemem için işaret ediyor. Su, etrafını saran ışıkla birlikte yukarı fışkırıyor. İnsanlar huşu içinde izliyor ve tüm bunlar olurken benim kafa karışıklığım zihnimin en ön saflarında yer alıyor.

Noah eğiliyor, nefesi fısıltıya yakın. "Düşüncelerini duyabiliyorum.

Charlie senin bir randevuya, benim de bir içki arkadaşına ihtiyacım olduğunu söyledi."

Tam ağzım açılmaya başlamışken, havai fişekler yeniden gökyüzüne fırlıyor, renklerin ışıltısı büyük etkinliği şık bir şekilde başlatıyor. Bitene kadar herkes heyecanla izliyor, ardından büyük kalabalık bir sürü gibi ana girişe doğru toplanıyor.

"İçeri girmeye hazır mıyız?" Charlie alt dudağını ısırarak soruyor.

Başımı sallıyorum ve onun bu ayrıntılı numarası hakkındaki fikrimi kendime saklamayı tercih ediyorum. Eğer bu konuda olay çıkarırsam, Noah'ya karşı karşılıksız duygular beslediğim için böyle davrandığımı düşünecektir. Onun katılımıyla ilgili gizliliğinden rahatsız olarak, bunu tartışmak için daha iyi bir zaman seçmeyi tercih ediyorum, ki bu da büyük olasılıkla şampanya damarlarımdan akıp bana gerçekten ne düşündüğümü söyleme cesareti verdikten kısa bir süre sonra olacak.

Dördümüz genel girişten daha hızlı ilerleyen VIP sırasına doğru yürüyoruz. Birkaç ay önce Charlie bana katılmak istediğini söylediğinde birkaç meslektaşım ile konuştum ve onlar da bize abartılı biletlerden almamızı önerdiler. Bu bize oturacak lüks masalar, açık büfe yemek ve sınırsız içki sağlayacaktı.

Satış noktası sınırsız içki.

Giriş yaptıktan sonra ana balo salonuna girdiğimizde, sahne gösterilerinin olduğu bir dans partisine adım atmış gibiyiz. Nereye dönseniz bakacak bir şey var, bu da Noah'nın elimi tutup beni Lex ve Charlie ile birlikte çekmesinden bir anlığına dikkatimi dağıtıyor.

Bazı sanatçılar podyumların üzerinde duruyor ve yorumlayıcı dans olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde uzuvlarını hareket ettiriyor. Bir diğeri ise ateş topu fenerlerle hokkabazlık yapıyor ve kalabalığı inanılmaz becerilerini izlemeye çekiyor.

Stroboskop ışıkları geniş etkinlik alanını boydan boya aydınlatıyor, karanlık duvarlara karşı neon renkler çalan müziğe eşlik ediyor. Alınacak çok şey var

ve insanların neden kostüm giymişken çok daha eğlenceli olan eğlencenin arasında saatlerce kendilerini kaybettiklerini anlamaya başlıyorum.

Lex masamızı buluyor ve tabii ki fazladan torpil yaparak her şeyin elimizin altında olmasını sağlıyor. Ana sahneyi görebilecek kadar yakın, tüm mekanın en iyi manzarasına sahip üst katta konumlandırıldık. Masa aynı zamanda büfeye, bara ve tuvaletlere de yakın.

Masamızın ortasında bir kova soğuk şampanya duruyor. Gecikmeden açıp kendime bir bardak dolduruyorum ve nefes bile almadan içiyorum. Lex ve Noah beni eğlenerek izlerken, Charlie fırtınanın doruğuyla karşılaşmak üzere olduğunu bildiğinden başını yana eğiyor.

"Biraz daha içki almaya ne dersin?" Lex, Charlie'ye önerir.

"Sen kal Lex," diyerek onu neredeyse koltuğa geri itiyorum. "Charlie'yle konuşmam gerek."

Cevap vermesine fırsat vermiyorum, bara gidene kadar kolunu çimdikliyorum.

"Ow!" Kaşlarını çatarak kolunu benden uzaklaştırıyor. "Canımı yakıyorsun, Kate!"

"Noah'ı getirirken ne düşünüyordun?" Kızgınlıkla bağıriyorum.

Hâlâ kolunu ovuştururken, bir of çekti. "Düşünüyordum da, eğlenceli olmaz mıydı?"

"Eğlenceli mi?"

Barmen bize hemen servis yaptı. Erkekler için pahalı bir şişe şampanya ve burbon sipariş ediyorum. "Charlie, Noah ve ben... artık gerçekten arkadaş değiliz."

"Bak, Kate. Dürüst olmak gerekirse, Noah'ın düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve ben de bunun harika olacağını düşündüm. Yıllar önce olanlar hakkındaki fikrimi biliyorsun. Şu anda iyi bir yerde değil ve endişeliyim, tamam mı?"

Konu Noah'ın özel hayatına gelince, Charlie'ye bana bir şey anlatmamasını söyledim. Bana kalırsa o ve Morgan bir aile kuruyorlar. Onu seviyor ve evlilik çok yakın. Ne kadar az bilirim o kadar iyi.

Ama tabii ki Eric birkaç ay önce gece geç saatlerde sarhoşken yaptığı atıp tutmalardan birinde o koca ağzını bana açtı. Ona göre Noah ve Morgan ayrılmışlar ama neden ayrıldıklarının detaylarını bilmiyor. Ne Charlie'yi ne de bir başkasını sorguluyorum. Noah'nın sözde bir arkadaş olarak bana ihtiyacı varsa, ona ulaşmak için bolca fırsatım var. Başımıza gelenlere rağmen,

Bana ihtiyacı olsa onu asla uzaklaştırmazdım. Ancak, geçmişte Noah'ın hayatındaki varlığımın Morgan için bir sorun olduğunu çok iyi bildiğim için çapraz ateşte kalmak istemiyorum.

İçki tepsisi servis edildi ama geri götürmeden önce Charlie'yi durdurmak için çekiyorum.

"Neler oluyor?" Sonunda pes ettim ve devam etmeden önce nefes verdim. "Durum ciddi mi? Hasta mı?"

"Onun sorunlarını paylaşmak bana düşmez. Sadece onun arkadaşı ol, Kate. Şu anda ihtiyacı olan tek şey bu.

Masaya doğru attığım her geri adımda Charlie'nin sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Noah ile 'arkadaş' olmak, ona ve bana itiraf etmek istediğimden daha karmaşık. En son bağlandığımda, alev sonunda bana ulaştı ve beni yaktı, bu geceye kadar örtbas ettiğim belirgin bir yara izi bıraktı.

Charlie sandalyesine kayıyor ve ikisi öpüşürken Lex'e yaklaşıyor. Biraz daha içmeye karar vermeden önce bakışlarımı ters yöne çeviriyorum. Noah sessizce oturmuş, sırlıklam bir ifadeyle ana arenaya bakıyor. Neredeyse katatonik bir durumdaymış gibi gözlerini kırpmaması dikkatimi çekiyor. Gerçekten de hasta olsaydı Charlie bana gerçeği söylerdi. Ama yine de, ya ölümcül hastaysa? Çok zayıf görünüyor. *Tanrım, hayır, başka bir şey olsun.*

"Biraz dans edeceğiz," diye bağılıyor Charlie müzik eşliğinde. "Siz de gelmek ister misiniz?"

Başımı salladım. "Bir müşteri bulmam lazım. Karısıyla birlikte burada olması gerekiyordu. Size sonra katılırım."

Charlie kaşlarını çatıyor ama Lex onu çekip gözden uzaklaştırmadan önce sadece bir anlığına.

Kendime bir bardak daha dolduruyorum, umutsuzca sinirlerimi yatıştırmak istiyorum. Neden gergin olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama belki de en son yakınlaştığımızda kalbimin zedelenmesi neden gergin olduğumun iyi bir göstergesi olabilir.

"Yani..." Parmaklarımı bardağın kenarında gezdirerek mırıldanıyorum. "Yani..."

Onun yanında nasıl davranacağımı bilemediğim için içimi çektim. Hayatlarımızda çok şey değişti, muhtemelen yıllar önce olduğumuz insanlar değiliz.

Müzik yumuşar, bir ara verilir, ancak arka planda daha az disko benzeri ritimler çalmaya devam eder.

"İşler nasıl?"

"Yoğun ama aynı, gerçekten," diye cevaplıyor rahatça. "Artık o kadar zorlayıcı değil ve yayıncılık sektörüne adım attım."

"Güzel. İşin inceliklerini öğrenmek konusunda endişelendiğini biliyorum." "O üç yıl önceydi," diye hatırlatıyor Noah.

"Doğru."

Garip sessizlik yine çirkin başını kaldırıyor. Neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Bu, Malibu'da bir plajda çırılçıplakken birlikte tutuklandığın adam. İkimiz bir hapisane hücresinde oturup Charlie'nin kefaletimizi ödemesini bekledik. En iyi anımız değildi. Buna ek olarak, beni en kötü halimde görmüştü, bana dünün çöpu gibi davranan bir adam için ağlıyordum.

Dominic'i ve onun çaresiz yakarışlarını hatırlamak zihnimde hızla ön plana çıkıyor. Noah gerçeğı bilseydi ne düşünürdü? Bu fikrin kendisi çok saçma. Noah'ın öğrenmesi için hiçbir sebep yok. Ağzımı kapalı tuttuğum sürece, sır benimle güvende olacak.

Ama Noah bir zamanlar kalbimi ve ruhumu döktüğüm adam. Beni, kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyor.

Geçmiş zaman.

Hayat değışti.

"Peki ya siz? Lex bana Avrupa'da harika şeyler yaptığınızı söyledi, ayrıca Charlie de epey seyahat etme fırsatınız olduğunu söyledi. Kulağa oldukça iyi bir hayat gibi geliyor."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Charlie ya da Lex'in Noah'a benden bahsettiğini bilmiyordum. Beni sordu mu? Yoksa geçerken mi söyledi? Sakin ol Kate. Bunu aşırı analiz ediyorsun.

"Öyleydi" diyorum sadece.

Noah nefes alarak gözlerini benden kaçırıyor. "Kate, ben hala aynı adamım. Belki biraz kırılmış olabilirim ama hala aynı adamım."

"Uzun zaman oldu," diye hatırlatıyorum ona, arkadaşlığımızın anlamını tartışmaya açmak istemediğimden. "Hadi bir şeyler yiyelim."

Şaşırtıcı bir şekilde aşırı kalabalık olmayan büfeye doğru ilerliyoruz. Çok fazla yiyecek var ama yine de birden iştahım kaçıyor. Alkol ve boş midenin bir arada olamayacağını kendime hatırlatarak, en azından bir şeyler yemek için bilinçli bir karar veriyorum.

Yıllar boyunca katıldığım tüm iş toplantıları ve akşam yemeklerinde yemek paletime uyum sağladım. Benim numaram, sarhoş gibi görünmeden içebildiğim kadar içmek, sonra servis edilen yemeğı yemek ve asla ne olduğunu sormamak

Tabak. Ne kadar az bilinirse o kadar iyi. Doğru hazırlandığında salyangozların o kadar da kötü ve lezzetli olmadığı ortaya çıkıyor.

"Söyle bakalım... salyangozlar. Evet mi hayır mı?" Noah dudaklarını büzerek gümüş tabakların üzerinde duran tabakları sorguluyor.

"Naneli dondurma yediğinizi düşünürsek, ki bu hala çok iğrenç, belki de sizin için bir yaşasın. Oldukça keyifli."

"Oldukça eğlenceli mi?" Kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırıyor. "Peltemsi vücudunu yere vuran sümüklü böcek mi?"

Garsona tabağına iki tane koymasını işaret ediyorum. Salyangozu çatalımla kazıyarak ağzına doğru kaldırıyorum.

"Zorunda mıyım?"

"Bunu yapmamak kabalık olur," diyorum yüz ifademi bozmadan. "Fransızlar mükemmel yemek pişirme becerileriyle ünlüdür."

Bir ısırık alıyor ve yüzü biraz karışmış olsa da peçeteye tükürmeden çiğnemeyi başarıyor.

"Fena değil."

"Yeni bir şeyler denemek dünyayı keşfetmenin bir yoludur," diyorum önümüzde duran tüm yiyeceklere bakarak.

"Bilemiyorum." Noah başını eğip boş tabağına bakıyor. "Cehennemde sıkışıp kaldım."

Ve odanın içindeki dev fil uzun zamandır beklenen görüntüsünü sergiliyor, pembe bir tütü giymiş ve *Kuşu Gölü* performansı sergiliyor, dikkatimizi çekmek için çırpınıyor. Soru sormak istemiyorum çünkü ben onun özel hayatını bilmediğim sürece o da benimkiler hakkında soru sormamalı. Ama sonra Charlie'nin onun arkadaşlara ihtiyacı olduğuna dair sözleri ve onun için duyduğu endişe on kat geri geliyor.

"Charlie senin için endişeleniyor."

"Bütün dünya benim için endişeleniyor," diye mırıldanıyor, tabağını hızla dolduruyor, en az benim kadar konuşmadan kaçmak için çaresiz görünüyor.

Yemeğimizi alıp oturuyoruz ama ikimiz de zar zor yiyoruz. Birkaç ısırık aldım, Noah'nın amaçsızca seçtiğini fark ettim. Masada otururken çantam titriyor. Telefonumu çıkarıyorum, bir müşterimiz olan Bouvier Fontaine'den gelen bir mesaj açılmamış bir şekilde ekranımda duruyor. Gözlerim mesajı hızlıca tarıyor. Bouvier bu akşamki görüşmemizi ertelemek zorunda kaldığı için özür diliyor. Babası hastalanmış ve hastaneye kaldırılmış. Ona dualarımı gönderdiğim bir yanıt yazıyorum, ardından asistanım Emile'e hızlıca bir mesaj atarak babasının durumunun iyi olduğundan emin olmak için yarın Bouvier ile görüşmem gerektiğini hatırlatıyorum.

"Kahretsin," diye
yüksek sesle
konuşuyorum. "Neyin
var?"

"Müşterinin bir işi çıktı. Kendisi burada olmayacak ve ben de uzun süredir üzerinde çalıştığımız bir anlaşmayı sonuçlandırmak için sabırsızlanıyorum."

Noah kendini beğenmiş bir ifadeyle başını sallar. "Hep iş, hiç oyun yok. Kim oldun sen?"

"Eğleniyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. "Böyle bir etkinlik sırasında işle ilgilenmenin yanlış bir tarafı yok. Avrupa pazarı Amerika'dan farklıdır. Bu, ilişkileri geliştirmek ve her iki tarafın da kazanacağı güçlü bir birliktelik için zaman ayırmakla ilgili."

"Akıllıca sözler," diye takılıyor Noah. "Yine de Amerikalıları ilişkilerini geliştirmedikleri için yargılamanın haksızlık olduğunu düşünüyorum. Bazen her şeyinizi, elinizden gelenin en iyisini yaparsınız. Çok çalışırsınız ama karşınızdaki kişi sizinle aynı vizyonu paylaşmaz. Sonunda her şey darmadağın olur ve sizi bu sonuca götüren kararlarınızı sorgularsınız."

Ses tonundaki kızgınlık sözleriyle birlikte devam ediyor. Başka bir konu hakkında konuşmaya geçip geçmediğimizden tam olarak emin değilim ve acı ifadesine bakılırsa, geçtiğimizi söylemek doğru olur.

"İşte bu yüzden konumunuzu en başından güçlü kılmanız gerekiyor. Yolculuğunuzu başkasının belirlemesine izin vermeyin. En iyi ilişkiler, iki taraf da aynı fikirde olduğunda sürer."

"Ve bazen tüm bunları yaparsınız, ama yine de yeterli olmaz," diye karşılık verir.

"Hey!" Sesimi yükseltirken hayal kırıklığıyla kollarımı kavuşturuyorum. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum Noah, ama ben olmamalıyım. Beş dakikadır falan birlikteyiz ve senin derdin ne? Akıl oyunlarına ya da her ne halt ediyorsan ona ayıracak vaktim yok. Buraya eğlenmeye geldim, izinle gidip tam da bunu yapacağım."

Ayağım takılmasın diye elbisemin eteğini çekiştiriyorum, dans pistine tek başıma çıkmaya karar vermeden önce etrafı tarıyorum. Noah'nın eli kolumu kavıyor ve sertleşmeme neden oluyor.

"Özür dilerim, tamam mı? İsteyerek yapmadım..." Bırakıyor, dudaklarını birbirine kenetlerken elini saçlarında gezdiriyor. "Haklısın. Bu senin savaşın değil, bu yüzden hıncımı senden çıkarmamalıyım."

Ona haklı olduğunu söylemek üzereydim. Bu benim savaşım değil, bu yüzden elini uzatıp ifadesini yumuşatana kadar beni onun karmaşasına dahil etmeyin. "Hadi gidelim."

dans et."

Onu dans pistine kadar takip ediyorum ama içkilerimizi almadan değil. Kostümlerimizin içinde o kadar da rahat olmayan müzikle dans ediyoruz. Dans ettikçe daha çok içiyoruz. İçtikçe daha çok gülüyoruz ve oda puslu bir görüntüye bürünüyor. Noah tuvalete gitmek için ayrılıyor, Lex ara vermek isteyince beni Charlie'yle bırakıyor.

Saatler gibi gelen bir süre dans ediyoruz. Charlie kıskanç Eric'e göndermek için selfie çekmeyi ihmal etmiyor. Başka bir kahkaha krizi sırasında Noah ve Lex bir kez daha bize katılıyor. Bir grup kızla arkadaş olmuş ve küçük bir çember oluşturmuştuk. Vücutlarımız müzikle sallanıyor, aynı anda hem içip hem dans etmeye çalışırken kadehlerimizden şampanya dökülüyor. Kollar belime dolanıyor ve bana özlediğim rahatlığı sağlıyor. Noah'yı itmiyorum, pek çok kez yaptığı gibi bana tutunmasına izin veriyorum. Bu, ona yaklaşmaya çalışan iki kadını kızdırıyor ama umurumda değil. Oda benim istirdiyem ya da her ne deniyorsa.

Sarhoşsun. Lanet sözü bile doğru söyleyemiyorsun.

Bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi, geçen hafta beni zincirleyen gerginliği serbest bırakmamı sağladı. Bol miktarda şampanyayla özgürleştiğimi hissederken, Noah beni kendine doğru çekerken vücudum The Weeknd'in "The Hills" şarkısı eşliğinde sallanıyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Daha da yaklaşıyorum, kulağına onu ne kadar özlediğimi fısıldamak üzereyken şeytanın gözleri odanın diğer ucundan beni buluyor.

Dominic.

CHAPTER 9

KATE

Dominic koluna taktığı Allegra ile bizim durduğumuz yere doğru ilerliyor ve oldukça gösterişli bir çift oluşturuyorlar.

Onunla sadece bir kez karşılaştım; Dominic onu ilk kez nişanlısı olarak tanıştırdığında. Yıllar önce olmasına rağmen, yüzü hafızama kazındı.

-Zeytin rengi tenine karşı koyu yeşil gözleri ve İtalyan mirasından gelen mükemmel yontulmuş yüz hatları. Hiç şüphesiz çok güzel. Ve onunla ilk tanıştığımda ne kadar küçümsemiş olursam olayım, çirkin *kıyaslama* hastalığından kaynaklanan güvensizliğimi görmezden gelemiyorum.

Ama o zaman öyleydi ve şimdi artık duygularımla hareket eden bir kadın değilim. Kimse beni hak ettiğimden daha az hissettiremez. Hayatımı ben kontrol ediyorum ve kimsenin, özellikle de onun bunu değiştirme gücü yok.

Yaklaştıkça kostümleri daha da belirginleşiyor. Allegra, altın rengi dantel süslemeli, kraliyet mavisi, yüzyıl tarzı saten bir elbise giyiyor. Başının üzerinde, etkinliğin dönemine ve temasına uygun olarak şekillendirilmiş beyaz bir peruk var. Dominic, Lex ve Noah'a benzer bir aristokrat kıyafeti ve sade bir maske giyiyor. Kraliyet mavisi ve altın rengi Allegra'nın kostümüyle bire bir örtüşüyor.

Mükemmel çift.

Sadece birkaç adım ötede nefesim kesilmeye başlıyor ve şampanya midemde tatsız bir şekilde dalgalanıyor. Bir mide bulantısı dalgası boğazıma tırmanıyor ve ben bilerek yutkunup kendime kendime çeki düzen vermemi söylüyorum. Tüm bu istenmeyen duyguların sadece önümüzdeki birkaç dakika için bile olsa sakinleşmesi ve yok olması gerekiyor.

"Lex Edwards," diye selamlıyor Dominic kibar bir gülümsemeye, elini Lex'e doğru uzatarak. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

Lex'in Dominic olduğunu anlaması biraz zaman alır ve Charlie'ye dönmeden önce onun elini sıkar.

"Bu benim karım, Charlotte Edwards."

"Dominic Kennedy," diye tanıtıyor, gözleri tamamen Charlie'nin üzerinde ve Lex'in rahatsız olmuş görüldüğü bir şekilde onu yutuyor. "Hakkınızda çok şey duydum... tabii ki kardeşimden."

Söz konusu poker suratları olduğunda, Charlie bir profesyoneldir. Hayatını kazanmak için tartışmayı, mahkemeye gitmeyi ve diğer oyunculara asla kartlarını göstermemeyi gerektiren avukatlık kariyerini seçtiği göz önüne alındığında, onu şu anda oyunu oynadığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Başını eğerek gülümsemeye zorladıktan sonra Dominic'in elini sıkmak için kibarca elini uzatıyor. "Umarım her şey yolundadır, gerçi yıllar önce annenin Noel partisinde tanışmıştık."

"Doğru, elbette," diye cevap veriyor, sonra dudaklarını büzüyor ve tüm dikkatini bana verene kadar hızla dönüyor.

Bakışları yere düşüyor, elbisemden yukarıya doğru ilerliyor ve gözlerimin içine bakmadan önce alt dudağını ısırduğu geniş göğsümün yanından geçiyor. İfademi tamamen sabit tutarak, dudaklarım gergin, bir hafta önce onu beceren yarı zamanlı bir sevgili değil de eski bir arkadaş gibi davranıyorum.

Dominic Amerikalı olmasına rağmen Avrupalıların bildiği cesur bir hareketle iki yanağımı da öpmek için öne doğru eğiliyor. Dudaklarının tenime değmesi içimde bir ateş yakıyor ama dikkatleri üzerimize daha fazla çekmemek için hemen geri çekiliyorum.

"Kate, Allegra'yla tanıştın mı?" diye soruyor yüzünde bilmiş bir sırıtışla. "Benim karım."

Karısı. Bana hatırlattığın için kibirli pislik.

Onun yanında, Allegra delici bakışlarıyla beni inceliyor. "Evet, tabii ki."

Dominic'in ardından, iki yanağımı da öpmek için öne eğiliyor. Suçluluk duygusu beni tüketiyor, vicdanımı kemiriyor. Allegra artık gölgede kalan biri değil. Kocasına tutunarak yaşıyor ve nefes alıyor.

sevgili hayatım için -Paris'e yaptığı iş seyahatlerinde zamanını bedenime çok çabuk ayıran bir koca.

Aramızdaki sessizlik beni endişelendirmeye başladı. Ya öğrendiyse? Dominic'le aramızda bir şeyler geçtiğini şu anda anlayabilir mi? Çılgınca bir panik içinde, Noah'nın kokusu dikkatimi çekiyor ve hızlı hareket etmeme neden oluyor.

Elimi Noah'nın omzuna koyarak, "Bu da Noah," diye geveliyorum. "Ortağım."

'Partner' kelimesi ağzımdan çıktığı anda, bu kadar aptal olduğum için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. *Erkek arkadaş kulağa* çocukça geliyor ve randevum bir eş için rakip değil. Sevgili uygunsuz görünüyor, başka ne diyebilirim ki?

Dominic'in yüz ifadesi şaşkındır, ancak Noah'ya elini uzatır, o da isteksizce elini sıkar.

Dominic kibirli bir ifadeyle, "Randevun ne güzel bir kadın," diyor.

Noah kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırıyor ve saçlarımı boynumdan uzaklaştırıp usulca öpüyor. Dudaklarının dokunuşuyla tenim yanıyor ama bunun suçunu yüzleşmeye, kalabalık odaya ve elbisenin ağırlığıyla çok fazla şampanyanın birleşmesine atıyorum.

"Kaçan kişi..." Noah bakışlarını Dominic'inkilerle buluşturmak için kaldırarak mırıldandı, "... ama artık o benim."

Charlie'nin gözleri şaşkınlıkla açılır. İçmekte olduğu şampanya neredeyse onu boğacaktı ve kendini toparlamaya çalışırken guruldama sesi çıkardı.

Dominic'in mesafeli bakışları sıcaklıktan yoksun; Noah'nın dokunuşu üzerimdeyken kıskançlık onu yiyip bitiriyor. Noah da kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için onu kışkırtıyor.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Dominic'in sesi sertleşiyor, maskenin arkasındaki bakışları sinir bozucu. "Burada geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın. Allegra Venedik'teki bazı arkadaşlarını ziyaret ettiği için Paris'te birkaç günüm daha olacak. İyi geceler dilerim."

Son bir bakışla, derin bakışları aramızda söylenemeyecek binlerce kelimeyi tasvir ediyor. İkisi uzaklaşırken Allegra elini onun elinin içine sokuyor ve kısa bir an için başını çevirip bana bakıyor.

Çabucak odağımı Noah'ya çeviriyorum ve gülümsemeye zorluyorum, iyi görüldüğümünden ve az önce olanlardan dolayı sarsılmadığımdan emin olmaya çalışıyorum.

"Hımm... doğru," Charlie gözlerini endişeyle kaçırıyor. "Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor mu, yoksa iyi misin?"

"Elbette iyiyim," diye yalan söylüyorum, dudaklarımı güvenle kaldırarak. "Onu yıllardır görmedim. İşle çok meşgulüm, ayrıca Manhattan'a da dönmedim."

Noah kendini benden uzaklaştırarak, "Adam tam bir pislik," diye homurdanıyor.

Yüzümü ona döndüm. "Bak, ortağım olduğunu söylediğim için özür dilerim, bir anlık gaflet. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece savunmaya geçtim."

"Sana lanet olası bir et parçası gibi bakıyor."

Gözlerimi kısıyorum, kahkahalarım istemsizce kaçıyor. "Sanki sen kadınlara o gözle bakmıyorsun? Lütfen, biraz daha yargılayıcı olabilir misin?"

Omuzlarını düşürüp çenesini eğerek vücut dilini aniden değiştirmesi şaşkınlık yaratır. "Hayır, Kate. Ben kadınlara öyle bakmam. Evliydim ve evliliğime elimden geleni yaptım. Başlangıçta ayrılmak benim seçimim değildi, ama bazen hayat size berbat eller sunar. Bu yüzden, diğer erkekler gibi olduğumu düşünmeden önce, karımı aldattığımı varsaymadan önce neden bazı kararlar verdiğimi anlayın, bu yüzden bu lanet karmaşanın içindeyim."

Şaşkına döndüm, cevap almak için dikkatimi Charlie'ye yönelttim. Dudağını ısıırıyor, teselli etmek için Noah'ya yaklaşıyor. İçindeki ateşi ve öfkeyi görebiliyorum, kendisini hedef almış gibi görünen öfkeyi. Ama itirafı bana hiçbir anlam ifade etmiyor ve daha ben sormaya fırsat bulamadan, Lex'in peşinden bara doğru yola çıkıyor.

"Bu da neydi böyle?"

"Dediğim gibi Kate, Noah kötü bir durumda. Bu yolculuğun ona biraz nefes aldıracağını umuyordum ama belki de..."

"Ama anlamıyorum? Neden aldatmaktan bahsetti?"

"Belki de bu gece için sadece unuturuz. İçelim ve eğlenelim," diye öneriyor ve uzun, alçak bir iç çekiyor. "Yarın yeni bir gün ve soru sormak için zamanımız var. Bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat, o yüzden hazır olalım."

Charlie'nin iyimser 'anı yaşayalım' sözleri hayal kırıklığımı azaltmaya yetmiyor. Masamıza geri döndüğümüzde ortam kasvetli bir hal alıyor. Odanın diğer ucundan Noah'ı destek için bara yaslanırken izliyorum. Lex shot bardaklarını ona doğru itiyor. Bir başkasını sorunlarından uzaklaştırmak için içki içirmek Lex'in yapacağı bir şey değil. Noah için endişem derinleşse de, Morgan'ı arkadaşlığımıza ne kadar kolay tercih ettiğini hatırlıyorum.

Sarhoş halim geçmişimdeki istenmeyen anıları canlandırmaktan başka bir işe yaramıyor. Bulanık haldeyken düşüncelerimi toplamak için kendime biraz zaman ayırmak isteyerek Charlie'ye tuvaleti kullanmam gerektiğini söylüyorum.

Büyük kumaş parçasını yerde sürüklemek yerine elbisemin eteğini ellerimde taşıyarak tuvalete doğru yürürken köşeyi dönüyorum ve tabelayı görüyorum. Yaklaştıkça, işemek için daha da çaresiz hale geliyorum ve bu elbiseyle nasıl idare edeceğimi merak ediyorum.

Dürtülerimi kontrol etmek için nefesimi bıraktığımda bir el kolumu kavıyor ve beni başka bir koridora çekiyor.

"Kim o?" Dominic'in burun delikleri kapının ardında saldırmaya hazır çılgın bir boğa gibi parlıyor. Elimi bırakıp duvara yaslıyor ve bilerek çıkışımı engelliyor. Yüzündeki kaslar gerildi, daha önce hiç görmediğim bir yönü ortaya çıktı. Daha iyi bilmesem, biri kıskanıyor derdim.

"Noah mı? O benim arkadaşım..." 'Arkadaş' kelimesini kullanmayı düşünüyorum ama bunun ne önemi var ki? Dominic'in Allegra'sı var ve özel hayatlarımız sadece kişisel. "Bana çok yakın biri. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Ellerini pervasızca saçlarında gezdiriyor ve birkaç dakika önceki mükemmel stilini bozuyor. "Seni beceriyor mu?"

Ses tonu hiç de sakın değil, sanki bu bir sorunmuş gibi gözleri öfkeyle parlarken acelecilikle dolu. Sahiplenici duruşu umurumda değil, hayatım şimdiye kadar hiç soru sormamışken. Ve beni bir tür fahişe sanarak bu uçucu varsayımı kusmasına nasıl izin verilir?

Bu kelime sinir bozucu. Biz kadınlara karşı kullanıldığında anlamı affetmiyor. Belki de ben böyle biri oldum. Ne evli olmasını ne de başka kadınlarla yatıyor olmasını önemsiyor gibiydim. Onu kendi bencil cinsel ihtiyaçlarım için kullandım, bu yüzden inanılmaz derecede net bir resim çiziyor. Bir canavar yarattım ve onun avı olarak kurban oldum.

"Buna cevap vermeyeceğim çünkü konuyla alakası yok." Ses tonum kontrollü, onun kıskançlık patlamasını beslemeyi reddediyorum. "Tam olarak ne istiyorsun Dominic? Kuralları çok açık bir şekilde belirlediğimizi sanıyordum."

Koridor küçük ve loş ışıklı. Bir acil çıkış ve işaretlenmemiş bir kapı var. Dar alanda, yumruklarını kalçalarının yanında sıkarak ileri geri adım atıyor.

"Onunla burada olmandan hoşlanmıyorum," diye neredeyse tükürüyor.

"Pardon? *Onunla* burada olmamdan hoşlanmıyor musun?" Başımı eğerek tekrarlıyorum. "Tam olarak nerede olmamı istersiniz?"

Adımlarının ortasında duruyor, gözlerinin etrafındaki deri acı dolu bakışlarla doluyor. "Allegra'dan ayrılıyorum."

"Dominic, ben-"

Vücudu benimkiyle aynı hizaya düşüyor ve sadece birkaç santim ötemde sığ bir nefesle beni duvara yapıştırıyor. Zırhım dimdik ayakta, beni kırmasına izin vermeyi reddediyor.

Lanet olsun, neden erkekler böyle pislik olmak zorunda!

"Pazartesi günü Paris'te olacağım. Lütfen buluşalım da konuşalım." "Ne hakkında?" Ağlıyorum.

"Biz."

Ellerim onu uzaklaştırmak için göğsüne düşüyor. Nihayet beni sıkıştırmaktan vazgeçtiğinde, kollarımı meydan okurcasına kavuşturuyorum, savaşıma hazırım. "*Biz diye bir şey yok!* Tanrı aşkına, Dominic. Bizi tam olarak nasıl kurduysan öyle olmamızı istiyordun. Neden birdenbire konuşmak istediğini anlamıyorum?"

Bize doğru gelen insanların sesi geliyor, gülüşüyorlar ve kıkırdıyorlar, sonra tuvalette kayboluyorlar.

"Pazartesi, lütfen?" Gözleriyle yalvarıyor. "Bak, şu anda ikimiz de öfkeliyiz. Bundan iyi bir şey çıkmayacak."

"Buradan çıkmam gerek," diye mırıldanıyorum, çenemi tutup bakışlarıyla buluşturana kadar onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. İkna edici bakışları sert dış görünüşümü parçalıyor, duvarlar yıkılıyor ve ardından bir acı dalgası geliyor. "Ben ciddiylim. Gitmem gerekiyor."

Onu kenara itiyorum, uzaklaşmak için adımlar atıyorum. Adımı söylüyor, istemeyerek de olsa beni durmaya zorluyor. Derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum ve normale dönmesini, çok içtiğini söylemesini ya da bir anlık muhakeme hatası için özür dilemesini bekliyorum ama bunun yerine hızla bana doğru ilerliyor ve dudaklarını zorla dudaklarıma çarpıyor. Vücudumda ısı yükselirken benden bir inilti kaçıyor, daha çok geri çekilmesi için umutsuz bir yalvarış. Ellerimi tekrar göğsüne bastırarak nefes nefese onu itiyorum.

"Ortağından alıntı yaparsak, kaçan kişi, ama şimdi o benim." Ağzıma o kadar yakın nefes alıyor ki neredeyse onun tadını yeniden alabiliyorum. "Sen benden asla kopamadın Kate, belki de başından beri benimdin."

Memnun bir gülümsemeyle uzaklaşıyor, ama beni umursamaz düşünceleriyle baş başa bırakmadan önce değil. Sözlerinin ardındaki gerçekten nefret ediyorum. Belki de yasak ilişkimiz boyunca, gitmesine izin veremediğim için hep geri döndüm.

Ve sadece bir gecede, tüm dünyalarım yeniden yıkıldı.

Üç yıl öncesine döndüm, ulaşılmaz bir adama karşı hissettiklerimle savaşıyorum ve aynı şekilde başka biriyle arkadaşlığımı sürdürmeye çalışıyorum.

Yaşlandıkça daha akıllı olman gerektiğini söylerler. Ama ben yine aynı eski karmaşaya döndüğümü iddia ediyorum. Bu geceki sorunu çözmenin tek yolu, her şeyin cevabı olan bedava içkinin tadını çıkarmak olacaktı.

Ama inkâr beni bir yere kadar götürebilir. Kendimi elimden geldiğince korudum ve kimsenin ulaşamayacağı dokunulmaz bir yan yarattım. Ve içten içe, zamanımın tükeneceğini biliyorum.

Kalp kırıklığı çok yakın.

CHAPTER 10

KATE

Balo salonundan tökezleyerek çıktık ve bahçeye geri döndük.

Parti müdavimleri bölgede dolaşıyor, birçoğu bizim gibi sarhoş ve zar zor yürüyebiliyor. Bazıları hâlâ parti modundayken gürültü yapıyor, bazıları ise tamamen bitkin görünüyor. Birkaçı ateş çukurunun yanında gevşemeyi tercih ediyor, şafak sökerken gruplar halinde oturuyor, sabah gökyüzünde yeni bir günün vaadi belirliyor.

Çok sayıda insan yorgun ayaklarını çakıl taşlı patika boyunca sürüklüyor, cehennem gibi bir gecenin ardından alandan ayrılıyor.

Dördümüz diğerleriyle birlikte ateşin etrafında oturmuş, sabahın taze havasına karşı alevlerin yanışını izliyoruz. Dominic'in araya girmesi ve Noah'nın patlamasından sonra, gece yokuş aşağı gitmiş olmalıydı.

Ta ki Lex en pahalı viskiyi alıp bizi tatmaya zorlayana kadar. Birkaç kez viskinin tadına baktım, içmek için asla ilk tercihim olmamasına rağmen çok da umursamadım. Charlie ise kesinlikle tiksiniirdi.

Yine de, viski ve şampanya birbirine karışmaz. Düz yürümenin ötesindeyiz, ki zamanımız dans pistinde geçtiği için bunun bir önemi yok. Gözlerimizden yaşlar akarken ciğerlerimiz acıyana kadar güldük. Kaygısız doğamız, yabancıları çemberimize katılmaya ve bizimle dans etmeye çekti. En iyi arkadaşlar olduk, iletişimimizi asla koparmayacağımıza söz verdik ve o kadar yüksek sesle şarkı söyledik ki sürekli zorlanmaktan boğazlarımız yandı.

Yine de her şey sona ermek zorundaydı ve burada oturduğumuz yerden inmeye çalışırken ayaklarım acı içinde zonkluyor. Zar zor yutkunabiliyorum, ağzımın içinde sürekli bir kavrulma hissi var ve su içsem bile bu hissi atamıyorum.

Etrafımdaki boşluk nihayet dönmeyi bıraktı ve gerçeklik giderek daha belirgin hale geldi.

Dominic benim için karısını terk etmek istiyor. Ve Noah hayatıma geri döndü.

Bu nasıl oldu?

"Ayaklarımızı otele nasıl taşıyacağız?" Charlie başını Lex'in omzuna yaslayıp gözlerini kapatarak sızlanıyor. "Çok ağrım var."

"On dakikalık yürüme mesafesinde," diye onu rahatlatıyor Lex, kendisi de yıpranmış görünse de. "Giysilerimiz ve banyo malzemelerimiz teslim edildi. Araba öğlen gelmeden önce birkaç saat uyuyabiliriz."

Otele doğru on dakikalık korkunç bir yürüyüş yaptık. Daha az acı verici olması için geceyi anımsıyor, dans pistinde kendimizle dalga geçiyoruz. İçtiğimiz şampanya ve diğer içkiler hala damarlarımızda dolaşıyor, bu da yürüyüşü zorlaştırırken aynı zamanda eğlenceli hale getiriyor. Noah hiçbir şeye takılmıyor. Charlie yolu hizalayan süslü çalılara kusmak için duruyor. Sonunda otel görüldüğünde hepimiz rahat bir nefes alıyoruz ve birkaç saat uyumak için odalarımızın yolunu tutuyoruz.

Bay Auvray'in şaraphanesine gidişimiz ise tam tersiydi.

İki saatlik bir yol, ama dört saatten az uykuyla tamamen akşamdan kalma olmak tam bir sessizlik gerektiriyor. Neyse ki, ben daha Noah'tan haberdar olmadan üçümüzün bu duruma düşeceğini tahmin ederek bir şoför ayarladım.

Noah çok sessiz. Güneş gözlüklerini takmış, bakışları Charlie'ninki gibi pencerenin dışında. Lex telefonuyla uğraşıyor ama o bile yorgun görünüyor.

"Bay Auvray'ın üzüm bağı Fransa'nın en iyi şampanyalarından birini yetiştiriyor," diyerek ortamı yumuşatıyorum. "Üzüm bağı nesilden nesile aktarılmış. Büyük büyükanne ve büyükbabaları bağın ilk sahipleriymiş."

"Şu anda şampanya tatmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum," diye homurdanıyor Charlie, koltuğunda kayarak.

"Peynir de var," diye öneriyorum.

"Peynirden nefret ettiğini sanıyordum."

"Hayır, peyniri seviyorum. Bu, peynirle sevişen biriyle çıkmam gerektiği anlamına gelmiyor. Akşamdan kalma olduğunda kesinlikle huysuz oluyorsun."

Telefonunu çıkarıp bir mesaj yazmadan önce bir inilti daha çıkarıyor. Saniyeler sonra telefonum titriyor. Lex ve Noah'nın şüphelenmesini istemediğim için birkaç dakika bekledim.

Lex sarhoşken seks yapmak için ısrar etti. Şu an ondan nefret ediyorum. Ölmek istiyorum. Çok yorgunum.

Kahkahalarımı tutuyorum, itirafına hiç şaşırmadım. Noah yanımda sessiz dururken, nasıl olduğunu görmek için ona bir mesaj gönderiyorum, hala bu numarayı kullanıp kullanmadığından emin değilim.

Ben: *Hala hayatta mısın?*

Metni okumak için telefonunu kaldırıyor, metin ekranımda görünmeden önce hızlıca yazıyor.

Noah: *Evet... sadece sessizce düşünüyordum, o yüzden kapa çeneni.*

Aramızdaki bazı şeyler hiç değişmiyor. Onu daha fazla zorlamamaya karar veriyorum, telefonumu çantama atıyorum ve dikkatimi tekrar manzaraya veriyorum.

"Sorun nedir?" Charlie, aramızdaki gizli alışverişten rahatsız olmuş bir şekilde soruyor. "Noah ne dedi?"

"Ben, um..." Suçüstü yakalandığımız için cevap vermek üzere Noah'ya dönüyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Aramızdaki sır nedir? Hepimiz arkadaşız, o yüzden dökülün."

"Eğer hepimiz arkadaşsak," diye tekrarlıyor Lex, kafası hâlâ ekrana odaklanmış halde. "Kate'e gönderdiğin şeyi neden paylaşmıyorsun?"

"İyi," diye abartılı bir şekilde ofluyor. "Çok yorgunum, senin sayende değil. Sarhoşken seks abartılır, oysa uyku abartılmaz."

"Sarhoş seksin abartıldığını düşünüyorsanız, birkaç dakika içinde yaşadığınız iki orgazmı açıklar mısınız?"

Charlie'nin ağzı Noah'ın inlemesiyle aynı anda açılıyor ve başını cama yaslıyor.

"Şoför, oraya varmamıza ne kadar var?" Noah neredeyse bağılıyor.

Bir başka uzun yola saparken şoför gülümsüyor. "Bir saat, mösyö."

Ve araba yolculuğu sırasında konuşmamız bu kadar.

Bir saat sonra, Auvray Le Champagne görüş alanımızda. Kırsal kesim hakkında söylenecek bir şey var, huzur ve dinginlik hissini beraberinde getiriyor. Şimdiye kadar hayatımda eksik olduğunu fark etmediğim bir şey.

Bay Auvray, eşi Claudette ile birlikte ön tarafta duruyor ve araba geniş dairesel garaj yoluna girerken bize el sallıyor. Ben herkesi ona ve eşine tanıtırken hepimiz sıcak gülümsemelerle el sıkışıyoruz. Birkaç dakika sonra, çalışanlarına çantalarımızı almalarını işaret ediyor ve bizi bir tanışma içkisi için içeri almayı teklif ediyor. Planımız öğleden sonra arazide kişisel bir tur atmak ve ardından kişisel şefi tarafından özel olarak pişirilmiş bir akşam yemeği yemek.

Ayırdığımız birkaç saati Champagne kasabasını keşfederek geçirmeyi tercih ediyoruz. Farklı zevklere hitap eden görülecek çok şey var; samimi ve rahat barlardan farklı bir kalabalığı çeken daha sofistike işletmelere kadar birçok bar.

En iyi şaraplar ve şampanyalar bölgenin spesiyaliteleridir ve her mekanın sunduğu harika yemeklerle birlikte alakart menüler ve yerel mutfak lezzetleri, her damak tadına uygun seçeneklerle bir gurme rüyasıdır.

Ancak barların ve restoranların ötesine baktığımızda, Şampanya duyuları harekete geçirir ve Fransa'nın en iyi yanlarını sergiler. Gözlerimiz yamaçlara tırmanan asmalara, soluması çok kolay temiz hava kokusuna ziyafet çekiyor. Her şey çok güzel ve sokaklarda çevremize hayranlıkla bakarak yürürken Noah yanımda boğazını temizliyor.

"Dinle, dün gece hakkında..."

Bize doğru yürüyen bir çiftte gülümsüyorum, onlara çarpmamak için Nuh'a yaklaşıyorum. "Neyin var senin?"

Noah başını eğiyor ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. İleriye bakmak için sık sık gözlerini kaldırıyor ama hemen kapalı haline geri dönüyor.

Lex ve Charlie arkalarını dönüp kahve içmek için küçük kafede durmamızı önerirken, "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

Yoğun koyu kahve, bugün daha sonra şampanya tatmaya gitmeden önce vücudumun ayılmak için tam da ihtiyacı olan şey. İlk birkaç yudumun tadını çıkarırken, dudaklarım ılık sıvının onları süslemesinden zevk alıyor.

Bir saat daha yürüdükten sonra ayaklarım uyuşmanın eşiğine geldi. Şatoya geri dönerken kafeinin etkisi geçmeye başlıyor ve beni inanılmaz derecede huysuzlaştırıyor. Bay Auvray ön tarafta durup turumuza başlamamızı beklemeseydi uyumak mükemmel bir çözüm olurdu.

Mülk muhteşem. Büyük büyükbabası ve amcası tarafından neredeyse bir asır önce elle inşa edilen mimari mükemmeldir. Bay Auvray yıllar içinde tesisi yenilemek için biraz para harcamış, ancak yine de daha fazla misafir çekmek için bazı iyileştirmeler yapılabilir.

Bay Auvray üzümlerin hasadından fermantasyonuna kadar olan süreci anlatırken biz de tarlalarda yürüyoruz. Bizi üretim tesisine götürüyor ve mantarlamaya kadar kalan süreci gösteriyor. Son olarak, bizi karanlık mahzenlerde gezdiriyor; burada şampanya şişeleri yan yatmış şekilde duruyor ve üzerlerinde vintage etiketleri bulunuyor.

Lex tüm bu sürece kendini kaptırmış, bizden biraz ileride yürürken sorular soruyor. Noah yanımda yürüyor, ayaklarıyla gevşek taşları tekmeliyor. Sanırım benim gibi onun da yorgunluğu bu davetkâr olmayan havayı açıklıyor.

"Değişmişsin," diye mırıldanıyor Noah, sözleri zar zor duyuluyor. "Sen aynı kişi değilsin."

"Sen de öyle," diye karşılık veriyorum, yargılayıcı ses tonuna sinirlenerek. "Yıllar önce arkadaşlık diye her şey eskisi gibi olacak diye bir şey yok."

"Vay canına, çok mu soğuk?"

Olduğum yerde kalakaldım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kariyer odaklı bir kadına dönüştün, erkeklere ya da kimseye ayıracak vaktin yok. Aslında, düzeltiyorum. Dominic'i becermek için vaktin var, doğru mu?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, nabzım hızlı hızlı atıyor, midem gerçeğin ortaya çıkmasından dolayı sertleşiyor. Bakışlarım sabit kalıyor, gözlerim Noah'nın yargılayıcı duruşundan hiç ayrılmıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki hayır, senin hayatın. Anlıyorum."

"Beni yargılamaya nasıl cüret edersin?" Sesim kızgınlıkla yanıyor. "Evliliğinin bozulmasının senin kibirli bir pislik olmanla bir ilgisi olduğuna eminim!"

Sözler mahzende yankılanır ama neyse ki Bay Auvray, Lex ve Charlie dışarı çıkmışlardır.

Noah başını sallıyor, dudağını bükerken gözlerini kısıyor. "Sen de tıpkı onun gibisin."

"Affedersiniz?"

"Hırsla hareket ediyorsunuz ve bunu sürdürmek için her şeyi yapıyorsunuz."

Parmağımı ona doğrultuyorum, bende bu kadar duygu uyandırmayı nasıl başardığından emin değilim. "Öncelikle, beni karınla kıyaslama. Özel hayatımda ne yapmayı seçtiğim seni ilgilendirmez. Aslında buraya gelmeni ben istemedim. Bu Charlie'nin fikriydi, benim değil. Hayatımda sen olmadan da mutluydum."

Noah başını öne eğip ellerini cebine sokarak arkasını döndü ve uzaklaştı. Sözlerim duygusuzdu, o anın sıcaklığıyla söylenmişti ve o uzaklaştıkça pişmanlık, fırtına kalıntılarının ardından esen bir rüzgâr gibi bana doğru yol buluyor.

Lex ve Charlie girişte bekliyorlardı ve Noah'nın kaybolduğunu fark ettiler. Akşam yemeği için onlara katılmadan önce dinlenmek için odama gideceğimi hemen bildiriyorum. Odama döndüğümde kendimi yatağıma atıyorum ve gözlerimin kapanmasını istiyorum. Ama uyumak imkânsız ve Noah'nın sözleri bir türlü aklımdan çıkmıyor. Ben de değiştim, ne olmuş yani? Hırslı olup olmadığım kimin umurunda, onunla tanışmadan önce de böyleydim. Onun fikri onun fikridir. Sadece benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum.

Neden umurumda olsun ki?

Gözlerim kapanıyor ama zihnimin üzerindeki ağırlık sadece birkaç dakikalığına kapanmama izin veriyor. Seyahat ederken enerji toplamanın hızlı bir yolu olan güç uykusuna alışmıştım. Gergin kaslarımı gevşetmek için uzun bir duş almaya karar veriyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zihnim Noah ve Dominic arasında gidip geliyor. Hayatımda farklı şeyler isteyen iki farklı adam.

Fazla düşündüğüm için kendime kızarak dışarı fırlıyorum ve uyluğun ortasına oturan, omuzdan açık bir tasarımla belden genişleyen şık, arduvaz renkli bir kokteyl elbisesi giyiyorum. Elbiseyi siyah bantlı Alexander McQueen topuklu ayakkabılarla eşleştiriyorum, taktığım kolye sade, uyumlu çemberli küpeler ve renk katmak için oval turkuaz bir yüzük. Yüzümü tamamlayan makyajım sade ve saçlarım sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru bağlanmış.

Aynaya bakarken, telefonum önümde çalana kadar derin bir nefes alıyorum.

Dominic'in adı ekli bir video dosyasıyla birlikte görünüyor. Parmaklarım beynimin mantığından daha hızlı hareket ediyor ve bana onu açmamamı söylüyor.

Video Dominic'in yatakta çırılçıplak uzanması ve sikinin dimdik, kaya gibi sert durmasıyla başlıyor. Yavaşça okşamaya başlıyor, sanki her vuruş ona zevk ve acı veriyormuş gibi yüzü buruşuyor. Kollarımdaki tüyler kabarmaya başlıyor, odadaki sıcaklık rahatsız edici bir ısı seviyesine yükseliyor. Başımı sallayarak, beni tutuşundan kurtarmak isteyerek videoyu duraklatıyorum ve telefonumu hayal kırıklığıyla yatağa fırlatıyorum.

Akşam yemeği dışarıda, üzüm bağının açık manzarasına sahip geniş terasta servis edilecek. Dışarı çıktığımda güneş henüz batmamıştı ama yine de manzara nefesimi kesiyor.

Lex ve Charlie, Bay Auvray ve Claudette ile birlikte oturmaya başladılar bile. Charlie'nin karşı tarafına oturarak, Noah bize katılmadan önce bir gülümseme sunuyor.

Gözlerim ona takılıyor, siyah pantolonu ve lacivert gömleğiyle çok yakışıklı görünüyor. Akşam yemeği aşırı resmi değil, bu da gömleğinin kollarını kıvrmasına ve düğmelerini hafifçe açarak göğsünü ortaya çıkarmasına neden oluyor. Kolonyasının kokusu havada asılı kalıyor ve içimde istenmeyen bir his yaratıyor. Belki de ona çok sert davrandım, önemli bir şey yaşadığı ortadayken hayatına stres kattım.

Masanın altından elimi onunkine doğru götürüp üstüne koyuyorum ve her şeyin yolunda gideceğini bilmesini sağlamak için sıkıyorum. Ürkmüyor ya da bana doğru dönmüyor ama elimin altında kasları gevşiyor.

Bay Auvray yemeğin büyük bir bölümünü şaraphanenin tarihi hakkında bizi bilgilendirerek geçirdi.

Yemekler çok lezzetli -Fransız lezzetleri ve tabii ki daha fazla peynir. Üçümüz de Lexed'in işletmeye yatırım yapması konusunda sözlü olarak mutabık kaldık; işletmenin potansiyelini ve Auvray'lerin işletmenin bütünlüğünü korumaya yönelik tutkusunu gördük. "Bu hafta bir toplantı düzenleyeceğim ve bu proje üzerinde çalışmaya başlamak üzere ekibimi toplayacağım," diye Bay Auvray'e bilgi verdim. "Ayrıca sizinle yakın işbirliği içinde çalışacak olan yönetim ekibimin de ziyarete gelmesini istiyorum, böylece

tüm bunlar kendileri için."

Kadehini kaldırarak bizi kendisine katılmaya davet ediyor. "*Un toast à notre avenir!*"

Geleceğimize kadeh kaldırıyoruz, kadehlerimiz birbirine çarpıyor, ta ki Noah'ınki benimkine değene kadar. Daha fazla şampanya içerken Noah'nın yüzü sıcak bir gülümsemeyle yumuşuyor.

Birkaç yemek servis edildikten sonra, kadehlerimizle birlikte dış alana çekiliyoruz. Açık bir alanın ortasında, yumuşak şezlonglarla çevrili güzel bir taş ateş çukuru var. Şehrin dışında güzel bir gece, yıldızlar parlıyor ve yaz esintisi tenimizi serinletiyor.

Charlie başını Lex'in göğsüne yaslayarak, "Buraya aşık oldum," diye mırıldanıyor. "Fransa çok güzel."

"Belki de bir şato satın alıp kızları yaz için buraya getirebiliriz?" Lex öneriyor.

Charlie sırtarak ayağa kalkar. "Tam Angelina Jolie'liksin. Ama ciddi misin?"

"Neden olmasın? Para önemli değil. Kate buradayken istediği zaman evi kullanabilir ve annem Fransa'yı çok seviyor. İsterse Adriana bile gelip kalabilir."

"Aman Tanrım, tamam, düşünecek çok şey var." Charlie'nin heyecanı artıyor ve bardağını yere bırakmasını istiyor.

"Tamam, sakın ol." Lex gülümseyerek kollarını geriyor ve bir esneme kaçıyor. "Sen her zamanki gibi Pinterest'i araştırırken benim uyumaya ihtiyacım var."

İkisi geceyi sonlandırıyor ve Charlie kıkırdayarak el ele tutuşup geri dönerken Noah ve beni yalnız bırakıyorlar. Onları birlikte görmek bana hâlâ neşe veriyor. Yıllar önce yaşadıklarından sonra, hayatın karşılına çıkardıklarına rağmen kaderlerinde hep birlikte olmak olduğu çok açık. 'Ruh eşi' kavramına pek inanmam ama yemin ederim onlar ruh eşi. Birbirlerini tamamlıyorlar ama birlikte kalmak uğruna inançlarından asla ödün vermiyorlar. Tutkularının peşinden gidiyorlar ve günün sonunda güzel bir aile yetiştirirken hayatlarını paylaşıyorlar. Charlie'nin her şeyi yoluna koyma biçimine her zaman hayranlık duydum ve Lex'e ailesine olan bağlılığından dolayı saygı duydum.

Havada, doğanın sesi biraz rahatlatıcı ama er ya da geç konuşmak zorunda kalacağız.

"Noah, bugün olanlar için özür dilerim. Evliliğin için seni suçlamaya hakkım yoktu. Kaba ve yersizdi."

İçini çekerek bir yudum alıyor. "Ben de öyle. Dün geceki içkileri ya da uykusuzluğu suçlayabilirim ama hepsi bahane."

Ona biraz daha şampanya koyuyorum, biraz da kendim için. Sırtımı sandalyeye yaslayarak bakışlarımı gece gökyüzüne dikiyorum; boş tuval, ikimizin de mücadele etmeye çalıştığı kaosa karşı ferahlatıcı bir mola veriyor.

"Morgan'la sana ne oldu?" Bakışlarımı gökyüzünde sabit tutarak fısıldıyorum, merakımla onu boğmadığımı umuyorum.

"Biz ayrı düştük," diye uzun bir nefes çekti. "O evliliğimizin bir şekilde yürümesini istiyordu, ben ise başka bir şekilde. Uzlaşmaya çalıştık ama tek yaptığımız kavga etmek oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Bana boşanma kağıtlarını verdi, Kate. Ve bunu yaptığı gece, incinmenin ötesinde bir hata yaptım."

"Bir hata mı?"

"Biriyle yattım." "Oh."

"Şey, onu tanıyor sayılırdım ama tam olarak değil. Konuya dönecek olursak, hamile kaldı. Nash adında bir oğlum var."

Nuh sırtımı sertçe sıvazlarken şarabım neredeyse boğazıma kaçıyor, guruldama sesi çıkarıyorum. Doğrulup yüzümü ona döndüm. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Morgan sana boşanma kâğıtlarını uzatıyor, sen de onunkini beceriyorsun-"

"Olivia," diye araya giriyor.

"Olivia, oğlunuzu mu doğurdu? Ama nasıl?"

"Evrene sor. Prezervatif kırılmış olmalı. Morgan'a kızmıştım. Bilmiyorum, Kate. Bitti, tamam mı?"

Sadece sesinden bile açık yarasının acısını duyabiliyorum, aldığı her nefeste zahmetsizce akan kanı. Kabullenmem gereken çok şey var ve şimdi Charlie bir anlam ifade ediyor. Noah Mason, korkunç sonuçları olan bir hata yüzünden kendine eziyet eden kırık bir adam. Sorular düşüncelerimi dolduruyor, her biri dikkat çekmek için savaşıyor. Ama kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, her şeyin anlamını irdelemek yerine sadece gerekli olanları soruyorum.

"Morgan nasıl karşıladı? Olivia hakkındaki haberleri?" "Sence nasıl karşıladı?"

"Noah, Morgan'la nasıl ayrı düştüğünüzü anlamıyorum. Bir kızınız var, Jessa, değil mi?"

Ellerini kavuşturarak başını sallıyor. Mücadelesini, duygularının karanlık geceye acıyla bakmasına neden olduğunu görebiliyorum.

"Kariyerini Jessa'yla kalmaktan daha çok istiyor. İkimizin de işi zor ve küçük şeyler için tartışmaya başladıkça daha da büyüdü. Onun kim olduğunu değiştiremem. Kız kardeşi Scarlett her zaman onun bir numaralı önceliği olacak. Sadece Jessa'ya sahip olduğumuzda her şeyin değişeceğini düşünmüştüm." Sesi titriyor, itirafındaki kırılganlık içimde ağır bir his bırakıyor. "Üvey oğlu Michael, Jessa ve Scarlett arasında bana zaman kalmıyor. Morgan her zaman birçok insana bakmıştır ve buna saygı duyuyorum ama ben evlenme teklif ettiğimde yanımda olacak bir eş istiyorum. Onun ilgisi için yarışmak zorunda kalmayı beklemiyorum."

Başımı sallıyorum, içini dökmesini dinliyorum. İşin içinde bu kadar çok insan varken bu asla kolay olmayacak ama muhtemelen Noah'ın en büyük hatası Morgan'ın kim olduğunu değiştirebileceğini düşünmesi.

"Peki bu ayrılığı kim başlattı?" diye sordum.

"O. Ne kadar zehirli hale geldiğimizi ve ayrı zaman geçirmenin ne istediğimizi görmemize yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu bizi daha da uzaklaştırdı. Gazeteler beni Noel arifesinde, onca gecenin arasında gafil avladı."

Tek söyleyebildiğim "Özür dilerim," oldu.

"O gecedен sonra Morgan ilişkimizi yürütmek için bana ulaştı ve ben de Jessa'nın iyiliği için denemek istedim. Dört ay boyunca birlikteydik. Evlilik danışmanına gittik, sonra Olivia bana mesaj attı. Her şeyi berbat ettim Kate." Noah başını ellerinin arasına gömerek acısını gizlemeye çalışır.

"Hey." Elimi uzattım ve koluna dokundum. "Her şeyi berbat etmedin. Hayat bu. İyi kararlar da alırsın, kötü kararlar da."

Kan çanağına dönmüş gözleriyle başını kaldırıyor, normalde parlak olan ela gözlerinin ardındaki boş bakışlar beni boş yere endişelendiriyor.

"Kötü kararlar vermek için çok yaşıyım. İki çocuğum var."

"Kötü kararlar vermek için asla çok yaşlı değilsin," diyorum ona. "Ama bazen bu kötü kararlar doğru bir şeye giden yol olur. Anlıyormuş gibi yapmayacağım ama bunu atlatacaksın. Sen güçlüsün, Noah."

"Umarım haklısındır."

Tekrar sandalyeye uzandım. "Ben her zaman haklıyım."

Noah başını sallıyor, sonunda dudaklarından bir gülümseme kaçıyor. "Tipik Fransız, çok kibirli."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Esneyerek geceyi sonlandırmaya karar veriyorum, saatin geç olduğunu fark ediyorum. "Uyumam lazım. Burada iyi olacak mısın?"

"*Mieux vaut être seul que mal accompagné*," diyor gülümseyerek.

"Yalnız olmak kötü bir arkadaştan daha mı iyi?" Şakacı bir sırıtışla tercüme ediyorum. "Ne zamandan beri Fransızca konuşuyorsun? Ayrıca, buna içerliyorum. Ben sadece Amerika'da, özellikle de Malibu'da, sahilde kötüyüm. Fransa'da bir meleğim."

Noah'nın gözleri zevkle dans ediyor, dudakları yumuşarken o tanıdık titreşim geri dönüyor. "Elbette. İyi geceler Kate."

Odama dönmek için ayağa kalkıyorum -şampanyadan biraz başım dönüyor- ama yolumda duruyorum. "Noah, sen haklıydın. Dominic konusunda. Ben de senin gibi mükemmel değilim. Zaman zaman ne kadar yetişkin olduğumuzu düşünürsek düşünelim hepimiz hata yaparız."

Noah'nın bana öz-değer üzerine bir ders vermesini ya da daha iyisi, seks kulübü sahibi evli bir adamla neden yatmamam gerektiğine dair bir liste yapmasını bekliyorum ama bu asla gelmiyor. Onun yerine uzanıp yıldızlara bakmaya devam ediyor.

"Tabii ki haklıyım. Seni hala herkesten daha iyi tanıyorum."

Sözleri yankı uyandırıyor ve çok fazla doğruluk içeriyor. Bir yetişkinle sohbet etmeyi ve özellikle de Noah'yı ne kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim. Yatağa gitmeden önce gözlerimi yıldızlarla buluşmak üzere kaldırıyorum.

Bu çılgın evrenimizde bir yerlerde birileri bir oyun oynuyor. Zar atıldı ve bir sonraki hamle her şeyi ya da belki de hiçbir şeyi belirleyebilir.

Dominic daha fazlasını istiyor, Noah'ın ise emin değilim. Hayatıma tekrar girmesinin belirsizliği her şeyi karmaşıklştırıyor. Yine de bu sefer, duygularımın uzun süredir kayıp olan arkadaşlardan başka bir şey olduğumuzu düşünmesine izin vermemeye yemin ediyorum.

Tamamen platonik. Noah ve benim aramda olması gerektiği gibi.

Dominic'e gelince, yakında onun tam olarak nereye gideceğinin müziğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

CHAPTER 11

KATE

Biraz uyumayı başardığınızda uyku size harika şeyler yaptırabilir.

Dördümüz de ertesi sabah çok daha iyi bir ruh halindeydik ve Paris'e dönüş yolculuğumuzdan önce kahvaltımızın tadını çıkarıyorduk. Auvray'ın baş aşçısı Archille bizi ev yapımı hamur işleri ve hepsi birbirinden lezzetli kahvaltılıklarla şımarttı. Lex bile etkilendi ve Archille'e gelecekte kendisini nerede gördüğünü sordu. Lex'in kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. Yetenekli bir gözü var ve tam olarak ne zaman saldıracağını biliyor.

Plan, Lex bazı toplantılara katılırken Charlie ile vakit geçirmek için Pazartesi günü izin almak. Bunu bilmeliydim. İzin almaya hazırlanmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, iş her zaman beni buluyor. Telefonum deli gibi çalışıyor, e-posta üstüne e-posta ve ben yokken paniğe kapılan insanlardan gelen aramalar.

Asistanım Emile, her şeyin yolunda gittiğine dair bana güvence veriyor. Bana gençliğimi hatırlatıyor, bu yüzden Paris'e taşındığımda onu işe aldım. Ona bu pozisyonu teklif ettiğimde, onu uzun süre elimde tutabilmek umuduyla cömert bir maaş da teklif ettim. Lex bile onun bu kadar verimli olmasından etkilendi. Lex böyle bir iltifatta bulunduğu anda, bunu gururla kabul ediyorsun.

Arkadaşlık hoşuma gitse de, gözlerim ekrana yapışmışken acil e-postalara dikkat etmem gerekiyor. Ekranımın üst kısmında bir metin belirene kadar başparmaklarımla hızlıca yazarak cevaplayabildiklerimi cevaplıyorum.

Dominic: *Bu gece, lütfen. Her zamanki gibi. Konuşmamız lazım.*

Gözlerim sanki düşüncelerimin gücüyle değişecekmiş gibi onun sözlerini okuyor. Cevap vermemeyi tercih ediyorum, zoraki bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum ve isteğinin yarattığı baskıyı görmezden geliyorum. Noah kahve fincanının arkasından meraklı bakışlarla beni izliyor, sakalı benim için bir yenilik. Hepimizin hak ettiği dinlenmeyle birlikte, onu hatırladığım adama daha çok benziyor; yakışıklı, seksi ve sadece onun yapabildiği bir kibir. Ve tüm bunların ardında beni güldüren, saçlarımı okşayan ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen en iyi arkadaşım var. En önemsiz şeyler için benimle tartışırdı ama sonunda bizi birbirimize bağlayan da buydu.

"Bana tuhaf tuhaf bakıyorsun," diyor bir poğaça daha alırken. "Eğer sakalımı tartışacaksan, kadın mıknaatısı olduğunu bilmeni isterim."

"Bir kadın mıknaatısı mı?" Gülümsememi engellemek için dudaklarımı büzüyorum. "Hayatında daha fazla kadına ihtiyacın olduğu için mi?"

"Hmm... güçlü bir noktanız var."

"Hâlâ her zamanki gibi göz kamaştırıcısın Noah Mason," diyorum ona, alaycı sırıtışına tepki verirken gözlerim parlayarak. "Ve kibirli, acı verici... Liste uzayıp gidebilir."

"Sorun değil. Bence kendini gayet iyi ifade ettin. Benim seks yapmak istediğin kibirli ve yakışıklı bir adam olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Ona bir parça hamur işi fırlatıyorum. "İnanılmaz derecede sinir bozucusun."

"Burayı dinle." Charlie süslü peçetesiyle ağzını silerek bizi ayırıyor. "Siz ikiniz bu masada birbirinizi tamamlamadan önce, bugünün geri kalanı hakkında konuşabilir miyiz? Kate ve ben bu öğleden sonra Paris'te alışveriş yapacağız. Senin planın nedir, Noah?"

"Benimle meşgul," diye araya giriyor Lex, ifadesi boş ve okunaksız. "Bakmamız gereken bir şey var."

"Chatte Française..." Charlie nefesinin altında mırıldanıyor.

Lex dudaklarını birbirine bastırır ve kahvesini bırakıp Charlie'ye döner. "Hayır, Fransız amcığı değil. Noah'ın da tanışmasını istediğim birkaç kişi var. Amerika'ya döndüğümüzde bizim için potansiyel bir fırsat."

Yorumlarıma engel olmak için başımı eğiyorum. Lex'in Charlie'ye karşı sabrı olduğu kesin, yine de Paris'te bir striptiz kulübüne girmelerini beklemezdim, özellikle de Noah artık bekar olduğu için.

Paris'e dönüş yolculuğumuzda işlerden, güzel manzaradan ve Eric'in balodaki dedikodularla ilgili dırdırcı mesajlarından bahsediyoruz. Charlie kısaca Dominic'i gördüğünden bahsediyor ve Eric ailesinin yıldönümü yemeğine katılmadığı için ona şikayet etmeye ve aptal demeye devam ediyor. Tercüme edecek olursak Eric, Charlie'nin yemeğe katılmamayı akıl edemediği için kıskançlık duymakta ve anne babasının eski arkadaşlarından oluşan bir gruptan şikâyet etmektedir.

Şehrin tanıdık manzaraları ortaya çıkarken, Lex sıkıntıyla gözlerini devirirken Charlie yine alışverişten bahseder. İşin beklediğinden biraz daha uzun sürebileceğinden bahseder. Şaşırtıcı bir şekilde Charlie alışveriş saatini Lex'in iş saatine göre ayarlıyor, ardından Paris'te geç bir gezinti ve ardından akşam yemeği. Lex'e ofiste katılmak ve Charlie'yle vakit geçirmek arasında kalmıştım. Ta ki Noah geceyi birlikte geçirmeyi teklif edene kadar... Şehirdeki son gecesi olduğu için kabul ettim.

Lex'le birlikte iki saatliğine ofise gitmeye karar verdikten sonra Charlie'yle geç bir öğle yemeği yiyip alışveriş yapmaya, ardından da Noah'la akşam yemeğine çıkmaya karar verdim. Bu şekilde herkes mutlu olacak.

İki saat hızla geçti ve her zamanki gibi personel Lex'in varlığında panikledi. Neden bilmiyorum, insanlara BC'den, yani Charlie'den çok daha iyi davranıyor.

Paris'in eski mağazalarının bulunduğu, kadın ve erkekler için en iyi tasarımcı koleksiyonlarının, gurme yiyecek alışverişinin, ev tasarımının, mücevherlerin ve daha pek çok şeyin satıldığı Boulevard Haussmann ve Grands Boulevards'da Charlie ile buluşmak için yarışıyorum.

Charlie cennette gibi, beni her mağazaya ve butiğe sürüklüyor, buralarda gezinmekten ve birkaç parça almaktan keyif alıyor. La Perla'ya girdiğimizde, sergilenen seksi iç çamaşırlarına yabancı değilim, buradan birkaç ürün satın almıştım.

"Şuna bakar mısın?" Charlie tek parça olduğu düşünülen bir ip parçasını eline aldı. "Böyle bir parçayla gerçekten dış ipi kullanabilirsin."

İkimiz de hep bir ağızdan gülüyoruz. Karmaşık dantel ve boncuklara hayran kalarak bir büstiyer alıyorum.

"Dominic ve karısı hakkında konuşmaya fırsatımız olmadı." Charlie merakla beni izliyor.

Bilerek dikkatimi dağıtmak için rafları karıştırıp bedenimi arıyorum. "Tartışacak ne var ki? Onu orada gördüğüme ben de en az senin kadar şaşırdım."

"Bana hâlâ onunla konuşmadığını mı söylüyorsun?" Ses tonu affedici değil ve yanımda dik duruşunun beni korkutması gerekiyor. Onun taktiklerini iyi bilirim. "Biliyor musun, sen berbat bir yalancısın."

"Charlie," diyorum, bir yalan uydurmak istiyorum ama suçluluk duygusu beni mahvetmeye başlıyor. "Düşündüğün gibi değil."

Charlie'nin gözleri endişeyle açılır. "Düşündüğüm gibi değil mi? Bence ikinizin arasında bir şeyler var. Bence Dominic'in seni Noah'la görmesi onda biraz kıskançlık yarattı. Ayrıca bence... pardon, ben de biliyorum, Noah bu adama katlanamıyor."

Nasıl oluyor da bütün bunları bulabiliyor? Unutmayın, o bir avukat ve insanları okuma konusunda mükemmel. Bu kadar sezgisel olmanın ve bundan kariyer yapmanın bir psikolojisi var.

"Bunu tartışmak istemiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Dominic muhtemelen panik modunda, seni metresi olmaya devam ettirmeye çalışıyor. Sen de korkuyorsun."

"Korkmuyorum, tamam mı?" Savunmaya geçiyorum. "Basit bir kural üzerinde anlaşmıştık ve o bunu çiğnemek istiyor. Charlie, ben senin gibi değilim. Bütün aileyi ve bebekleri istemiyorum. Hayatımdan memnunum. Evet, bağlılık olmadan seks yapmaktan hoşlanıyorum ve elbette bir arkadaşımın olması güzel olurdu. Ama karmaşık ilişkilerle ilgilenmiyorum. Eğer bir erkek benimle birlikte olmak istiyorsa ve ben de tüm bu dramalar olmadan onunla birlikte olmak istiyorsam, o zaman harika."

"Her zaman o kadar kolay değildir." Charlie başını sallarken aynı fikirde değil. "Bazen aşкта sonsuza dek mutlu olmak için kalp kırıklıklarından geçmeniz gerekir."

"Ben de kalp kırıklığı yaşadım," diye hatırlatıyorum ona. "Birçok kez. Ve kendimi tekrar böyle bir duruma sokmak istemiyorum."

"Doğru adam karşınıza çıktığında, bu kaçınılmaz olabilir. Ne kadar kaçmaya çalışırsanız çalışın, sizi bir büyü gibi yutacaktır. Çıkış yolu yoktur. Kismet. Ruh eşleri."

"Umutsuz bir romantiksin." Elindeki kıyafete bakarak gülüyorum. "Ama aynı zamanda da sapık bir fahişesin. Diş ipini aç olduğum ve yiyecek bir şeylere ihtiyacım olduğu için mi alıyorsun?"

"Evet, diş ipini alacağım. Lex bu gece gerçek bir ziyafet çekecek." Charlie hafifçe kıkırdıyor, sonra sakinleşiyor ve elini nazikçe koluna koyuyor. "Ama ciddi en Kate, senin için endişeleniyorum. Burada yapayalnızsın. Paris çok güzel ama hayatının geri kalanını birlikte geirebileceğin biriyle daha harika olmaz mıydı?"

"Charlie, ben hayatımdan memnunum. Evet, sizin etrafta olmanız güzel ama ben her zaman meşgulüm. Her gün yalnız değilim."

"Noah'ın etrafta olması güzel mi?" Kaşlarını kaldırıp cevap vermemi bekliyor.

"Uzun zaman oldu. Noah'nın aklında çok şey var." "Yani, sana söyledi mi?"

"Bana her şeyi anlattı." "Ve?"

"Ve ne?"

Charlie bir i eker. "Tüm bunlardan ne anlıyorsun?"

Sorusu hakkında uzun uzun düşündüm. Haber şok etkisi yaratsa da, kendisini içinde bulduğu çıkmaz daha büyük bir endişe kaynağı.

"Sanırım, dürüst olmam gerekirse, erkek gibi davranması ve sorumluluk alması gerekiyor. Bir hata yaptı ve şimdi bu kararla yaşaması gerekiyor."

"Ama onun için zlmyor musun? Yani, zavallı adam bir türlü rahat edemiyor. Morgan hakkında benim de hislerim var ama ben kimim ki onun evliliği hakkında fikir beyan edeyim? "Evet" demeden önce çatlaklar vardı. Ben her zaman onun ve senin..." Charlie sözünü kesiyor.

Durdum ve ona doğru döndüm. "O ve ben ne? Birlikte mi olmalıydık?"

Charlie sadece başını sallıyor.

"Bu konudaki duruşumu biliyorsun. En iyi arkadaş olabiliriz ama biz tamamen farklı iki insanız. Eğer birlikte olmamız gerekseydi, bu dört yıl önce olurdu. Olmadı, işte cevabın."

"Pek çok yönden Lex'e benziyorsun," diye açıkça yakınıyor Charlie. "İlişkiler söz konusu olduğu nda her şey o kadar da siyah ve beyaz değil. Bence sen ve Noah arasında her zaman özel bir bağ vardı."

"Ve bence bu konu kapanmalı," diyorum ona zorla. "Noah kızı ve oğluyula çok meşgul. Eminim benim gibi onun da başka hiçbir şeye ayıracak zamanı yoktur. şimdi yemeğe gidelim çünkü açlıktan lyorum."

Charlie ile alışveriş yapmak son derece yorucu. Heyecanı ocuksuz olmasından ve tek bir anı bile boşa geçirmek istememesinden kaynaklanıyor. Gezimizden sonra

La Perla, otele geri dönüyoruz ve Noah'ı lobide buluyoruz. "Kredi kartında güzel bir göçük mü var?"

"Paris'teyiz, Noah. Bu kesin," diye bilgilendiriyor Charlie onu. "Akşam yemeği için üstümü değiştirmek üzere yukarı çıkıyorum, ama uçmadan önce kahvaltıda görüşürüz, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı La Perla çantasına bakan Noah'ya çeviriyorum. "Çantanın içinde ne var?"

"Bir kruvasan," diye yalan söyledim, şakayla karışık.

"Kruvasan mı? Yani, bak, beni gördüğün için heyecanlı olduğunu biliyorum ama giyinip kuşandığına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Sinir bozucusun ve ben de yorgunum. Üzerimi değiştirebilmem için benim evime gitmemizin sakıncası var mı?"

"Kruvasanının içine mi?"

"Sanırım seninle takılmayı neden bıraktığımı hatırlıyorum..."

On dakika sonra dairemin içindeyiz. Noah yoğun bir şekilde oturma odasını tarıyor, içeri girerken etkileyici bir baş hareketiyle evi hayranlıkla süzüyor.

Noah balkona doğru ilerlemeden önce, "Güzel bir yerin var," diye iltifat etti. "Neden ayrılmak istemediğini anlayabiliyorum. Burası inanılmaz güzel ve manzarası da güzel, değil mi?"

"Öyle..." Takozlarımı çıkararak söylüyorum.

Ona döneceğimi söyleyip hemen duşa giriyorum, sonra da beyaz sundress elbisemi giyiyorum. Saçlarım omuzlarımdan aşağıya dökülüyor ve topuklu ayakkabılarımı değiştirerek oturma odasına girmeden önce bir çanta daha alıyorum.

"Çok güzel," diye nefes alırken dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor.

"Her zamanki gibi." "Bana yalakalık yapıyorsun. Buradayken vazo mu kırdın?" "Hadi gidelim." Kıkırdıyor. "Bana Paris'i gece göster."

Sokaklarda yürüyor ve şehrin gece hayatına evrilmesini izliyoruz. Şirin bir restoranda durup hayat ve iş hakkında konuşuyoruz. Noah'nın çocuklarını sevdiğini anlamak zor değil, bana Jessa'nın fotoğraflarını gösteriyor ve onun dönüm noktalarından bahsediyor. Nash sadece birkaç haftalık olduğu için onun hakkında söyleyecek fazla bir şeyi yok.

"Baba olmak sana yakışıyor," diye itiraf ediyorum ona sevgiyle. "Onlara taptığını söyleyebilirim."

Telefonuna bakarak, "Hayatta olmak için her neden onlar," diyor. "Jessa'dan ayrı olmak ve birlikte ebeveynlik yapmak gerçekten çok zor."

iş. Morgan oldukça zor olabilir. Nash ise hâlâ yeni gibi. Henüz onunla tam olarak bağ kurduğumu hissetmiyorum."

"Jessa tıpkı sana benziyor." Benzerliklere dikkat çekerek gülümsüyorum. "Senin gözlerine sahip."

"Bence annesine benziyor."

"Noah." Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, her şeyin nasıl ters gittiğini tekrar anlamaya çalışıyorum ama telefonum titriyor ve ekranımda Dominic ismi beliriyor. Açmalıyım ama açtığım anda odağımın şu anda ilgimi hak etmeyen bir adama kayacağını biliyorum.

"Buna cevap vermek ister misin?" Noah elini geri çekerek telefonumu işaret ediyor.

"Hayır," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Burada seninleyim."

Noah pek de eğlenmiş görünmüyor, benimle göz teması kuramıyor. Satır aralarını okuyabildiğini bildiğim için ona derdini sorma zahmetine girmiyorum.

Akşam yemeğimizi bitirdikten sonra Eyfel Kulesi'ne giden sokaklarda yürüyoruz. Turistler etrafımızı sarıyor, Paris'i ziyaret anılarını kaydetmek için sonsuz fotoğraflarla ışık gösterisine hayran kalıyorlar.

Neredeyse on dakika konuşmadıktan sonra Noah bana döndü. "Özür dilerim, Kate. Aramızdaki şeyleri nasıl bitirdiğim için. Neden sen ve Morgan arasında bir seçim yapmak zorunda hissettiğimi bilmiyorum."

"Sen aşıktın..." Gözlerim önümdeki manzaraya sabitlenmiş halde mırıldanıyorum Biz.

"Kate, sadece o değildi."

"Noah, lütfen, geçmişe takılıp kalmak yerine bunun tadını çıkaralım. Bu bitti."

Serin bir esinti titrememe neden olana kadar gösterinin geri kalanını izliyoruz. Muhtemelen elbisemin üstüne giyecek bir şeyler getirmeliydim, sıcaklığın bu kadar düşmesini beklemiyordum. Noah kollarını belime doluyor ve sanki aramızda hiç zaman geçmemiş gibi beni yanına çekiyor.

"Seni, bizi ve daha da önemlisi sadece kendim olmayı özledim," diye itiraf ediyor sessizce. "Kendimden çok şey kaybetmişim gibi hissediyorum."

Onu kendimden uzaklaştırmalıyım çünkü kolları beni sarınca duygularım istenmeyen bir yere kaymaya başlıyor. Evet, bir erkeğin rahatlığına sahip olmak güzel, ama hepsi bu.

O sadece bir arkadaş. Bunu hep hatırla.

"Bu çok hoş," diye fısıldıyorum, telefonum tekrar titremeye başlayana kadar başımı onun omzuna yaslıyorum. Cebimden çıkarıyorum ve Noah'nın bilerek baktığı anda aynı ismin ekranımda belirmediğini görüyorum.

"Neden ona cevap vermiyorsun, Kate? Ona her şeyin bittiğini söyle."

"Bitti mi?" Noah'nın ses tonundan hoşlanmadığım için kendimi geri çekiyorum. "Dominic ve ben bir hiçiz, yani bitecek bir şey yok."

"Hadi ama, benim. Eğer bu arkadaşlık yürüyecekse, dürüstlüğe ihtiyacımız var."

"Morgan'ı hâlâ seviyor musun?" Kolu altıma düşerken ağzımdan kaçırıyorum. "Şu anda karşında dursa ve barışmak istese, onu geri kabul eder miydin?"

"O kadar basit değil," diye homurdanıyor. "Biz onarılamaz durumdayız, tamam mı? Olivia'yı becerdiğim gece bundan emin oldum."

"Soruma cevap vermedin. Morgan'ı hala seviyor musun?"

Noah soruma cevap vermiyor, ruh hali hemen değişiyor. "Peki Dominic seninle özel bir ilişki yaşamak isterse, evet der misin?"

"Sorun da bu zaten," diye mırıldanıyorum. "Dürüstlük istiyorsan, işte söylüyorum, bunu ondan hiç istemedim. İyi alıp kötüyü bırakmayı öğrendim."

"Yani, onu beceriyorsun ve hepsi bu mu?" Noah homurdanıyor.

Durumu olduğundan daha kötü gösteriyor. Ya da belki, sadece belki, öyle görünüyor. Evet, beni cinsel olarak tatmin ediyor, ama Noah bana gerçekleri tekrarlayınca durum on kat daha kötü görünüyor.

"Bak, tamam, ikimiz de çok şey yaşıyoruz. Gelmen harika ama ben yıllar önce arkadaş olduğun Kate değilim."

"Haklısın," diyor Noah, uzaklaşarak. "Benim sevdiğim Kate, ona utançtan başka bir şey sunmayan bir adama kendini asla alçaltmazdı."

Noah beni onun sert sözleriyle baş başa bırakarak uzaklaşmaya başladı.

Ve Dominic'ten cevaplanmayı bekleyen bir telefon.

CHAPTER 12

KATE

Otele doğru attığım her adımda midemdeki boşluk hissi daha da büyüyor.

Ana kapıların dışında durup önümdeki binaya bakıyorum ve kendime toparlanmak için birkaç dakika veriyorum. Kapıların ardında, gücünü etrafımızdaki enerjiyi kendi lehine kontrol etmek için kullanacak bir adam var. Yine de yıllardır etrafta gizlice dolaşarak bunu yapmasına izin veriyorduk ve bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Şimdiye kadar.

Dudaklarım hafif bir yüz buruşturmayla birbirine yapışıyor ve bir sonraki adımı atmakta zorlanıyorum. Zaten yüksek olan sinirlerimin üzerine bir de Noah'la olan tartışmamız eklenince stresim daha da artıyor. Şu anda onu düşündüğüm gerçeğinden bile nefret ediyorum. Birdenbire hayatıma giriyor ve benim onun fikirlerini hesaba katmam mı gerekiyor?

Haklı olmasından nefret ediyorsun.

Derin bir nefes alırken omuzlarım geride, ayaklarım ileriye doğru hareket ediyor ve kapıdan lobiye giriyorum. Onunla oda yerine otelin içindeki barda buluşmayı kabul ettim. Ya öyle olacaktı ya da hiç. Karşı çıkmasına rağmen sonunda kabul etti.

Ana masanın hemen yanında yer alan bar, loş aydınlatmasıyla küçüktür ve içkinin tadını çıkaran müşteriler için samimi bir ortam yaratır. Duvarlar

koyu kırmızıdır ve aynı renkteki kadife sandalyeler içerideki yuvarlak masaların etrafına dağılmıştır. Arka köşeye doğru Dominic'in oturduğu bir kabin var. Baş ı öne eğiktir ve normalde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kalın siyah yele saçları dağınık ve yanlı ş yerleştirilmiş görünmektedir. Bakışlarının ağırlığı elindeki bardağa sabitlenmiş durumda. Yaklaştıkça kehribar rengi sıvının viski olduğu anlaşıyor - onun tercih ettiği içki.

Kabine doğru kayıyorum, başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor, ama bir selam ya da hoş bir gülümseme bile yok. Masanın üzerinde önceden sipariş ettiği bir kadeh şarap duruyor. Kadehi dudaklarıma doğru kaldırarak, daha konuşmadan içindikilerin tamamını içiyorum.

"Sana Allegra'yla neden evlendiğimi hiç açıklamadım." "Korktuğunu söylemiştin," diye kolayca hatırlatıyorum ona.

"Evet, bir dereceye kadar yaptım," diye itiraf ediyor kısık bir sesle. "Yaklaşık beş yıl önce, mali sıkıntı içinde olan eski bir arkadaşına yardım ettim. Borç para vermenin sorunu çözeceğini düşünecek kadar safmışım. Yanlı ş kişilere borcu vardı ve benim onunla bir bağım olduğunu öğrendiklerinde radarlarına girdim."

Şirketler dünyasında bu hikayeyi çok sık duymuştum - yozlaşmış anlaşmalar, karaborsada eller, saygın bir iş için ölümcül olan her türlü sorun.

Dominic devam etmeden önce parmağını bardağın kenarında gezdiriyor, "Allegra'nın babası bana bir can simidi önerdi... kızıyla evlenirsem sorun ortadan kalkacak."

"Yani evliliğiniz bir nevi iş anlaşması. Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

Sadece başını sallar, sözlerini saklı tutar. "Kate, seni istiyorum ama evliliğimi bitirmek biraz karmaşık."

"Ama bu da nereden çıktı? Anlamıyorum, Dominic. Başından beri ilişkiye girmeyeceğini açıkça belirtmiştin. Nokta."

"Aşkı anlamıyor musun?"

En çılgın hayallerimde bile Dominic'in dört harfli bir kelime söylemesini beklemiyordum. Doğru koşullarda söylendiğinde, bu kelime geleceğinizi mühürleyebilir, onu neşe ve mutlulukla doldurabilir. Bir de şu an olduğu gibi, bir adamın bu kelimeyi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi dikkatsizce kullandığı anlar vardır.

Masaya bakıyorum, şu anda söyleyecek olumlu bir şeyim yok. Ani bir ağırlık hissi içime yayılıyor ve kaslarımin uyuşmasına neden oluyor. Gülümseyemiyorum, gülemiyorum, ağlayamıyorum ya da şok dışında

herhangi bir duygu uyandıramıyorum.

Dominic elini benimkinin üzerine koyuyor, her zamanki mesafeli halinin aksine sevgi dolu bir jest. "Bütün gün ve bütün gece seni düşünüyorum. Yatakta yanımda uzanırken, onun sen olduğunu hayal ediyorum. Her zaman sana geri dönüyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu beni deli ediyor."

Ses tonundaki çaresizliği ve elinin benimkinin üzerindeki ağırlığını görmezden gelmek zor.

"Ve sonra seni onunla görüyorum? Seni başka biriyle görmek beni öldürüyor. İşte o zaman bunu daha fazla yapamayacağımı anladım. Başka bir adamın sana dokunmasını istemiyorum. Tamamen benim olmanı istiyorum."

Elimi tekrar kucağıma doğru sürüklüyorum, yüzündeki acı belli oluyor.

"Yani, bu Noah'la mı ilgili? Kışkandın mı? Dur tahmin edeyim. Egon darbe aldı, şimdi bana bir şey hissettiğini söylemenin bana tam olarak ne yaptıracağını düşünüyorsun?"

"Bir şey değil, seni seviyorum Kate," diye itiraf ediyor sonunda.

Tenim kızarmaya başlıyor ve oda bir anda inanılmaz derecede ısınıyor. Dudaklarımı geriye çekip dişlerimi göstererek, bu konuşmanın bitmesini dileyerek hızla ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerekiyor. Bu konuşma bitmiştir. Evliliğini yoluna koy, Dominic, ama ne hissettiğini düşünerek karar verme."

Beni korkutmaya çalışmasını izlemek için arkama bile bakmadan bardan hissimla çıkıyorum ve lobiden geçerek sokağa geri dönüyorum. Yağmur tehdidi havada asılı duruyor. Başımı eğip eve doğru yürürken gürültüyü bastırmaya çalışıyorum. Birkaç blok sonra, yağmurun pıt pıt sesi etrafımda bir kalkan oluşturmaya başlıyor. Damlalar sertçe düşüyor, saçlarımı ve giysilerimi ıslatırken tenimi serinletiyor. Boncuklar yüzümden aşağı süzülüyor, hayatımın belirsizliğini birkaç dakikalığına da olsa yok ediyor.

Bir hafta içinde basit hayatım sıfırdan yüze çıktı. Noah döndü.

Dominic aşk kelimesini kullanıyor.

Ve tüm bunlar ne yöne dönersem döneyim hayatımı zorlaştırıyor. Yaparsam da lanetliyim, yapmazsam da lanetliyim.

Şehrimizi kırbaçlayan öngörülemez fırtınaya karşı adımlarım yavaşlıyor. Saçlarımın telleri tenime yapışıyor, nemden dolayı yapışkan ve rahatsız edici bir his. Camın yansımada makyaj malzemelerim dağılmış durumda. Sözde su geçirmez maskara beni panda gözlerle baş başa bıraktı. Çantamın içinde anahtarlarımı ararken başımı kaldırıyorum ve Noah'nın kapımın yanındaki duvarın dibinde durduğunu görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Seni bekliyordum. Bu gece söylediklerim için özür dilemek istedim ama belki de aptal olan benimdir," derken sesi kızgınlıkla derinleşiyor. "Ona gittin, değil mi?"

"İşte bu yüzden arkadaş olamayız, Noah. Hayatımda ne yapacağım benim seçimim. Ne senin ne de Charlie'nin söz hakkı var. Tıpkı Morgan'la evlenmene bir kez bile engel olmadığım gibi."

"Seni bir şey yapmaktan alıkoymuyorum, tamam mı? Sadece onun senin için iyi olmadığını söylüyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Kendi seçimlerimi yapmayı hak ediyorum. Şimdi izin verirseniz sırlısklam oldum, bitkinim ve yatağa gitmek istiyorum."

Sonunda anahtarlarımı bulup kilide sokuyorum ve kapıyı açıyorum. Noah girişte bekliyor ve omuzlarım çökmüş bir halde, tek kelime etmeden onu içeri çekiyorum.

Ani bir hareketle kollarını sıkı bir kucaklamayla bana doluyor. Yüzüm göğsüne düşüp kokusunu içime çekerken, onun huzurunda ağlamamak için kendime yalvarıyorum. En son ne zaman gözyaşı döktüğümü bile hatırlamıyorum. Duygusal yönü ağır basan biri değilim ve bu gece tüm inanç sistemimi alt üst etti.

"Bana hepimizin hata yaptığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor usulca. "Sadece bir hata, Kate. Hayatına devam et."

Ayrı kaldığımız süre boyunca, ruhumun çukurlarını bilen, başarısızlığa karşı direncimi anlayan ve beni daha iyi şeylere nasıl ilerleteceğini tam olarak bilen birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum.

Noah bunu hep yaptı, ta ki ben bir kenara itilene kadar.

Ellerim göğsünde düzleşiyor, bakışlarından kaçarken mesafe yaratıyorum. "Git duş al. Sonra film izleriz ve dışarıdan yemek sipariş ederiz."

sıcak bir gülümsemeyle talep ediyor. "Biraz Amerikan yemeğine ihtiyacım var çünkü onu deli gibi özlüyorum."

Yumuşak bir kıkırdamayla başımı öne eğiyorum. "Bil diye söylüyorum, izliyoruz *Kahvaltı Kulübü* bu gece."

"Kahvaltı ve yemekle mi ilgili?"

"Hayır, bunu yetişkinliğe geçiş töreni olarak düşünün." "Sanırım bunu daha önce duymuştum."

Sırıttıyor.

"Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, *Pretty in Pink*'teki aktrisle aynı kişi."

İnleme sesini duyunca uzaklaşıyorum. Bu geceyi üzerimden atmak için hızlı bir duş alıp, bir çift gri yatak şortu ve ona uygun bir atlet giyiyorum. I

Saçımı bir kenara fırçalayıp doğal bir şekilde kurumasını bekleyerek oturma odasına geri dönüyorum.

Yanına oturduğumda Noah'nın gözleri dönüyor.

"Ne oldu?" Kumandayı elime alarak soruyorum.

"Üzerimde yarı çıplaksın."

"Senin üzerinde yarı çıplak değilim. Bu İtalya'da çok pahalı bir butikten alınmış yatak kıyafeti."

"Bütün memelerini görebiliyorum."

Şok içinde yüzümü ona dönerken ellerim göğsümü kapatıyor.

"Sen tam bir erkeksin. Kumaş transparan değil." Ellerimi kaldırıyorum, bir noktayı kanıtlamaya çalışıyorum. "Gördün mü?"

Noah'nın yüzü gerildi. "Seni zar zor örten bir kumaş parçası için senden ne kadar para alıyorlar ve ayrıca üşüyor musun?"

Yastığı kapıp ona vuruyorum, bu da kayışımın kaymasına ve kazara bir kıştırma kaymasına neden oluyor. "Oh, defol git!"

Noah gülüyor. "İngiliz geri döndü. Ve bil diye söylüyorum, sen hazır olduğunda ben de hazır olacağım ama bu kızlar varken muhtemelen uzun süre dayanamam."

"Hey, temel kurallar dostum," diye hatırlatıyorum ona. "Biz sadece arkadaşız. Cinsel imalar burada biter."

"Meme uçlarınız hakkında bir yorum daha yapabilir miyim?"

"Hayır." Kumandayı kullanırken esnedim. "Anladım. Büyük memelerim var. Şimdi kapa çeneni."

"Esnemen filmin ne kadar sıkıcı olacağının bir göstergesi mi?"

Koluna bir şaplak attım. "Sadece izle, soru sormak yok."

Filmin sadece onuncu dakikasında boğazını temizliyor. "Sadece bir soru sorabilir miyim?" diye yalvarıyor gözleriyle ve muzip bir gülümsemeyle.

Filmi durduruyorum ve sinirli bir bakışla ona dönüyorum.

"Beni ne kadar özledin?" Sırıttıyor.

Gülümsememi gizleyemeyerek başımı omzuna yaslamadan önce onu dürtüyorum.

"Başka soru yok," diyorum fısıldamadan önce. "Ve çok fazla. Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

CHAPTER 13

KATE

"Burayı gerçekten özleyeceğim."

Charlie böreğinin üzerine iyi bir porsiyon Fransız reçeli sürüyor ve bir ısırik alırken inliyor. Bilmesem iki kişilik yediğini düşüneceğim ama hafta sonu boyunca aldığı bol miktarda alkol bu fikri ortadan kaldırıyor.

"Mekan mı, yemek mi?" Kahvemi içerken ona soruyorum, sıcak sıvının ağzımdan geçmesinin ve tüm duyularımı ateşlemesinin tadını çıkarıyorum. "Hamile olmadığına emin misin?"

Charlie ısıriğın ortasında durdu, ağzı bir karış açık bana döndü. "Sakın bana uğursuzluk getirmeye kalkma. Üç kız yeterli. Bazı kadınlar geniş aileler için yaratılmıştır, ben tuvaleti bile rahatsız edilmeden zar zor kullanabiliyorum."

Lex bilmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bu konuda Charlotte'a katılıyorum, üç kişi yeterli."

Noah rahatsız görünüyor ve çocuk konusunun onun için hassas bir nokta olduğunu anlıyorum. Hafta sonu boyunca bu konu hakkında sadece kısaca konuştuk çünkü konu her açıldığında başka bir şey tartışmak istedi. Dün gece, gece yarısından hemen sonra ayrılana kadar saatlerce saçma sapan şeyler konuştuk. Boş muhabbetin bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum.

eğlenceli ama uzun zamandır elimde alkollü bir içki olmadan bu kadar gülmemiştim.

"Üzgünüm Noah," diye mırıldanıyor Charlie, yemeğini yere bırakırken. "Konuşmak ister misin?"

"Söyleyecek ne var ki?"

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. İçine kapanık halinden son birkaç saat içinde bir şeyler olduğunu anlıyorum. Sormaktan geri duruyorum. Noah paylaşmak istiyorsa paylaşacaktır ve ben onu zorlayan kişi olmak istemiyorum, özellikle de şu anki topluluğun önünde.

Üçünün ayrılma vakti gelene kadar sessizce yemek yiyoruz. Dışarıda, bavulları arabanın içindeyken Lex'e veda ediyorum ama birkaç iş meselesini halletmeden önce değil. Charlie onun yanında duruyor ve gözünün kenarını bir mendille siliyor.

"Gel buraya, seni koca yumuşak." Bana sıkıca sarılırken onu kucağıma çekiyorum.

"Buranın çok güzel olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor omzuma doğru. "Ama sensiz aynı değil. Hepimiz seni çok özlüyoruz. Bir gün, lütfen, doğru zaman geldiğinde eve dönmeyi düşün."

İşte bu da ev olmakla ilgili bir şey, onu her zaman umutların ve hayallerin canlandığı bir yer olarak hayal etmişimdir. Charlie'nin ev tanımı kalbin yattığı, kahkahaların yükseldiği, arkadaşların ait olduğu ve anıların olduğu yerdir.

"Ama ben burada olmazsam, bana kibirli Fransız erkekleriyle berbat randevular ayarlayamazsın," diye takılarak ortamı yumuşatıyorum.

Charlie'nin dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Aslında bu sefer iyi yaptım, değil mi?"

Yanındaki Noah'ya bakıyor, ben de başımı sallayarak onaylıyorum. "Yakında ziyaret edeceğim, söz veriyorum."

"Seni bu konuda tutacağım. Amelia'nın doğum günü yaklaşıyor ve sensiz bir uzaylı partisi olmaz."

Şakayla karışık yüzümü buruşturdum. "Tamam, eminim patron bana biraz tatil izni verecektir."

Charlie, Lex ile arabaya binmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Noah sırtını arabaya yaslamış, kollarını kavuşturmuş ama bana bakarken gözleri parlayınca az önceki endişesi kayboluyor. "Kucaklaşmak falan ister misin?"

Onu şimdiden özlüyorum, gidişinin kalbimde yarattığı hafif sızıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sen bir aptalsın."

Yaklaşarak kollarını bana doluyor. Kucağının içinde bedenim onun dokunuşuyla ısınıyor, onun yokluğunda özlediğim tanıdık bir memnuniyet. Onun gidişinin yarattığı karışık duygular midemin çukurunda dönüp duruyor. Kalmasını dilediğimi düşünmek aptalca ve ona yalvarmak da bencilce. Beni serbest bırakarak, daha önce defalarca yaptığı gibi alnımdan öpüyor.

"Noah, her şey yoluna girecek," diyorum usulca, onu saran korkuyu yok etmek için elimden geleni yapıyorum. "Ne olursa olsun, doğru olanı yapacaksın."

"Ya yapmazsam?"

Geri çekiliyorum ama yine de ona tutunuyorum. Bu güzel adamın gözlerinin ardında sadece onun fethedebileceği bir savaş yatıyor. Bu hafta sonu bana bir zamanlar paylaştığımız bağı hatırlatıyor. İkimiz de geçmişte hatalar yaptık ve ben kimim ki kin tutayım? Ben mükemmel olmaktan çok uzağım.

Yumuşak bir gülümsemeyle gözlerinin içine bakarken, "Seni yola getirmek için ben varım," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi o uçağa bin ve çocuklarıyla vakit geçir. Jessa'nın aldığı bereyle çekilmiş bir fotoğrafını bekliyorum. Ve ona Kate teyzenin Eric amcadan çok daha eğlenceli olduğunu söylemeyi unutma."

Noah gülerken başını sallıyor ve usulca elime dokunuyor. Bu his çok tuhaf ama aynı zamanda endişe verici derecede tanıdık. Basit bir jest -elime dokunması- tüm vücuduma yayılıyor ama panik hissi vermek yerine tam tersi bir etki yaratıyor ve *kendimi tamamlanmış hissetmemi* sağlıyor.

Ve tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken kendimi düşüncelerime kaptırdığım bu anda elini geri çekiyor ve bir anda ne yapacağımı şaşırtıyorum. Noah son bir el sallayıp arabaya giriyor ve siyah Mercedes caddede ilerleyerek gözümün önünden kayboluyor.

Yıllarca yalnız kalmakta, kendime odaklanmakta ve elime tutuşturulan limonlardan limonata yapmakta ustalaştım. Ama üçüne veda etmek düşündüğümünden de zor oldu. Nedeninden tam olarak emin değilim çünkü Lex'i yıllar boyunca defalarca gördüm, ancak Charlie ile yurtdışında buluşmadığımız sürece çok sık görüşmüyoruz. İkisi de benim ailem oldu ve beni kollarını açarak karşıladılar ve her zaman kararlarımı desteklediler. Çocuklarını kendi çocuklarım gibi hissediyorum, evleri bana her zaman açık ve bir kez bile aksini hissetmedim. Ancak Noah'ın da işin içine girmesi dinamiği değiştiriyor. Charlie ve Noah kan bağı olan bir aile. Bir geçmişleri ve çocuklukları var.

hiçbirimiz eşleşemeyiz. Noah Los Angeles'a geldiğinde Lex ile arasındaki bağ kardeşliğe dönüştü. Lex'i Noah'nın azmine saygı duyduğunu ve hayranlık duyduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyorum; Noah'nın daha büyük bir şeyle mücadele etmek için gerekenlere sahip olduğuna inanıyor. Lex bir aile babası oldu ve bu yolda değerlerini değiştirdi.

Ve birlikte, hepimizi fetheden sevgiyle, bağlarımız birden fazla şekilde sıkılaştı.

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi işe verdim ve rutine geri dönmeye çalıştım. Noah bana her gün mesaj atıyor, tıpkı eskiden olduğu gibi rastgele şeyler yazıyor. Saat dilimlerimiz nedeniyle geceleri eskisi gibi sohbet edemiyoruz ama mesajları gece sohbetini telafi ediyor. Uygunsuz yaklaşımlarına ve konuşurken sürekli göğüslerimden bahsetmesine rağmen onu özlediğimi söylemek doğru olur.

Cuma öğleden sonra, bu haftayı bitirmeye hazırdım. Çalışanlarımın bu kadar aptalca davranmasını gerektirecek bir dolunay ya da benzeri bir şey olmalıydı. Müşteriler bile daha talepkâr, daha az sabırlı ve herkes gergin görünüyor, özellikle de ben. Sanki ufukta yakında karaya vurmaya hazır bir fırtına varmış gibi.

Birkaç gün izin almak tahmin ettiğimden daha fazla baş ağrısına neden oldu. Tam ofisten çıkmak üzereyken Emile aradı ve bir ziyaretçim olduğunu bildirdi. Allegra'nın gözleriyle karşılaşmak için ofisimden dışarı çıktım.

Sofistike bir tarzı var; fildişi rengi kalem bir elbise ve belinin üzerinde kalın siyah bir kemer. Giydiği ayakkabılar elbette Louboutin ve elinde, en değerli varlığı olan Birken çantasını sıkıca kavlıyor.

"Kate, özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Ofisime geri döndüğüm her adımda kalp atışlarım hızlanıyor ve yanmanın eşiğine geliyorum. Zihinsel olarak kendimi sorgulamaya hazırlıyorum. Elbette bir şeyler biliyor olmalı, yoksa neden burada olsun ki?

"Sadede gelelim." Bir sigara yakıyor, bu Paris'te kapalı alanlarda yasal olan bir şey, ancak ofisimde genellikle hoş karşıladığım bir şey değil. "Kocamın metresi olduğunuzu biliyorum. Bunu uzun zamandır biliyorum."

Bakışları öfkeli olmaktan ziyade sakin, ki bu az önce beni kocasının metresi olduğum konusunda sorgulayan biri için garip bir durum. Eğer bu bir tür tuzaksa gerçeği itiraf etmek istemediğim için sessiz kalıyorum ama yüz ifademini duygusuz ve boş olduğundan emin oluyorum.

"Bence sen onun için mükemmel bir arkadaşsın. Bildiğiniz gibi oldukça yoğun bir hayatım var ve her zaman onun ihtiyaçlarıyla ilgilenemiyorum."

"Allegra," diye başlıyorum, odanın diğer ucuna doğru uzaklaşarak. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sanırım Dominic sana karşı bir şeyler hissediyor. Onun nasıl değiştiğini görebiliyorum. Bildiğin ya da bilmediğin gibi, evliliğimiz onun işine yardımcı olmak için bir şekilde kararlaştırıldı. Bu yüzden sana bir teklifim var. Kocamla bir ilişki yaşamanız için size onay vermeye devam edeceğim ve ihtiyaçlarınızı karşılamak için burada daha fazla zaman geçirmesine izin vereceğim. Ama yasal olarak onunla evli kalmalıyım. Dominic ve ben evliliğimizi bitirirsek, o her şeyini kaybeder ve benim itibarım zedelenir."

Gözlerim sert bir ifadeyle kısılırken kollarım kendiliğinden hareket ederek göğsümde çaprazlaşıyor. Üzerimdeki yeşil ipek bluzun altında kan basıncım yükseliyor ve bilerek inşa ettiğim duvarların arkasından öfke fişkırıyor.

"Buraya tam olarak neden geldiğinizi açıklığa kavuşturmak istiyorum," diye kabul ediyorum, teklifini anlamaya çalışarak. "Dominic seninle evli kalmalı ama başka biriyle yatması umurunda değil mi?"

"Mi amore, biz İtalyanlar sevginin pek çok şekilde ifade edilebileceğine inanırız. Kocamın ihtiyaçları var, benim ihtiyaçlarım var ve bazen bu ihtiyaçlar başka insanlar tarafından karşılanıyor."

O konuştukça, bana tuzak kurduğuna daha çok ikna oluyorum. Ayağa kalkıyor, sanki ofisime dostça bir sohbet için gelmiş gibi elindeki çantasını sallıyor. "Sonunda sizinle yüz yüze konuşmak güzeldi. Lütfen söylediklerimi bir düşünün. İyi günler, Kate."

Ofisimden çıkar çıkmaz, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. Dominic'i aramaktan kaçınıyorum, yaklaşan ziyaretinden ne kadar haberdar olduğunu merak ediyorum. Biliyorsa bile beni uyarması gerekirdi.

Pencerenin önünde durup şehre bakıyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Noah ismi yanıp sönüyor.

Kabul tuşuna basıyorum ve hoparlörü açıyorum.

"Zamanlaman nasıl?"

"Neden? Duşta çıplak mısın?"

"Komik. İşteyim ve..." Neden tereddüt ettiğimden emin değilim. Ne zaman Dominic konusu açılrsa, Noah bu konuyu sahipleniyor. "Uzun bir gün oldu."

"Uzun bir gün, uzun bir hayattan iyidir." İç çekiyor.

"Dramatik olmayı bırak," diye sesleniyorum ona. "Ve sen aradın çünkü?" "Eski bir arkadaş, başka bir arkadaşının uslu durduğundan emin olmak için arayamaz mı?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Ben her zaman usluyumdur. Bugün Cuma, bu akşam için planın ne?"

Sessizlik hoparlörden taşıyor. "Morgan'la buluşmalıyım."

"Oh..." Bu küçük bıçak darbesinin neden doğrudan kalbime saplanıp kekelememe yol açtığından emin olamadan ağzımı açtım. "Her şey yolunda mı?"

"Onunla kim bilir," diye homurdanıyor kızgınlıkla. "Bir an medeni davranıyor, sonra bağırış çağırış kavga ediyoruz."

Sözlerimi tutuyorum, onu dinliyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Kadınlar tuhaf bir türdür, çoğu kalbini koluna takar. Morgan da farklı görünmüyor ve ondan çok sevdiği bir kızı var.

"Zirvede öğrendiğim bir şey var, karşı tarafın mantıksız olabileceğini bilmenize rağmen, tonu belirleme gücüne sahipsiniz. Sakin davranarak etrafınızdaki insanları kontrol edebilirsiniz. Bu gece iyi de olabilir, kötü de."

"Boktan bir günün ardından neden bu kadar akıllısın? Ne oldu ki?"

Ona söyleyemem, bu utanç beni yaralar. Hem neden bilmek zorunda ki? Dominic'le geçen haftaki bardan beri konuşmadım. Şimdilik iletişimimiz yok.

Ama sonra Noah'nın sadece arkadaşım olduğunu ve belki de bir erkek bakış açısının o kadar da kötü olmayacağını hatırlıyorum.

"Noah," adını korkuyla söylüyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ama içimden bir ses dürüst olmamı söylüyor. "Allegra sen aramadan dakikalar önce ofisimdeydi."

"Benimle taşak mı geçiyorsun? Ne için?"

Bu konuşmanın iki yöne gidebileceğini bildiğim için nefes alıyorum. "Özetle, bana Dominic ve benim hakkımdaki her şeyi bildiğini söyledi. Temel olarak, Dominic'in duyguları olduğunu biliyor ve birlikte olmamıza engel olmayacak ama onunla evli kalması gerekiyor."

Ne kadar çok konuşursam, o kadar aptal gibi görünüyorum. Tüm bu durum, kaçınmaya çalıştığım karmaşık bir karmaşa.

"Geri çekil lan," diye kızgın bir ses tonuyla azarlıyor. "Onun metresi olmanı mı istiyor ya da adına ne dersin de?"

"Daha basit bir ifadeyle, evet."

"Yani seni seviyor mu? Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

"Ben hiç aşk demedim Noah," diye düzeltiyorum onu. "Hisler, duygular dedim." "Onu seviyor musun?"

Tereddüt ediyorum, ama sadece tereddüt ediyorum. "Hayır."

"Tereddüt ettin..."

"Tereddüt ettim çünkü sorunuzla beni hazırlıksız yakaladınız."

Aramızdaki zehirli sessizlik çirkin yüzünü gösteriyor. Neden bu konuşmanın iyi gideceğini düşündüm ki? Aynı tartışma Charlie ile de yapılabilirdi.

"Dinle, gitsem iyi olacak," diye mırıldandı. "Onu suçlamıyorum Kate. Bil diye söylüyorum."

Görüşme aniden sona eriyor ve beni ekrana bakmaya zorluyor. Son sözleri daha ağır bir not bırakıyor, ancak Noah duygularını sık sık ifade etti ve ben bundan daha fazlasını okumadım.

Ofisten ayrılmak yerine, bilerek kafamı daha fazla işe gömüyorum ve dokuzdan hemen önce çıkıyorum. Yiyecek bir şeyler almak için durduğumda, evime ulaştığımda hava kararmış oluyor.

Kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkardığımda, sessizliğin sesi yalnızlığımı karşılıyor. Bir duş ya da banyo normalde gergin kaslarımı rahatlatır ama düşüncesi bile çok az teselli getiriyor.

Hâlâ iş kıyafetlerimle kanepeye oturdum ve televizyonu açtım. Lanet olası şeyi kapatana kadar akılsızca kanallarda geziniyorum. Zihnimin bir türlü kapanmamasına sinirlenerek balkonun kapılarını açıyor ve yazın gece havasına çıkıyorum. Esinti tenime ferahlık veriyor, sokaktaki gürültü kafamdaki sessizliği bastırıyor. İnsanlar birlikte yürüyor, gülüşüyor ve bazıları daha samimi, el ele tutuşuyor. Caddenin karşısındaki restoran, dışarıda yemek yiyen birçok müşteriyle dolu.

Geçen hafta sonu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Belki de Charlie'nin söylediklerinde doğruluk payı vardır: Paris güzeldir ama ev, kalbin sevildiği yerdir.

Telefonumu cebimden çıkarıp Noah'ya konuşup konuşamayacağını soran kısa bir mesaj gönderiyorum. Basit bir evet cevabıyla karşılık veriyor. Parmaklarım hızla hareket edip numarasını çeviriyor ve ben pencereye yaslanıp gökyüzüne bakarken onu hoparlöre yerleştiriyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor, sesi düz ve davetkâr değil.

"Noah, bu geceyi sonlandırma şeklimiz hoşuma gitmedi. Sana söylediğim için üzgünüm, ya da söylediğim için üzgün değilim, ama bunu sana iletmediğim için üzgünüm.

gerçek konuşmayı doğru bir şekilde. Ama Morgan'la görüştüktan sonra iyi olduğundan emin olmak için aradım."

"Tabii, sanırım."

Verdiği kapalı cevaplar sinir bozucu ve zihnim düşünceler üretmeye başlıyor. Yeniden bir araya gelmek istiyor mu? Bir şey mi oldu? Düşünceler gerginliği azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Ve? Ne oldu?" "Biriyle görüşüyor."

"Oh," diye cevap veriyorum, bu cevabı beklemiyordum. Aklım erdikçe, onun kasvetli ruh halinin kıskançlıktan kaynaklandığını daha iyi anlıyorum. *Tabii ki üzgün, onu hâlâ seviyor, değil mi?* "Anlıyorum Noah. Onu seviyorsun ve şimdi başka biri var."

"Hayır, Kate, anlamıyorsun," diye neredeyse beni tehdit ediyor. "Peki, o zaman aydınlat beni?"

"Biriyle görüştüğü için üzgün değilim. Üzgünüm çünkü benimle konuşup biriyle görüştüğünü ve Jessa'nın onunla tanışmasını istediğini söylediği her saniye aklımda sadece sen ve Dominic var."

"Noah," diye kekeliyorum, düşüncelerinin neden yanlış yerde olduğuna şaşıyorum. "Şu anda bir şey olduğu yok."

"Hemen şimdi." Kaba bir şekilde gülüyor.

"Neden yalan söylediğimi düşünmeye bu kadar kararlısın?" "Çünkü her seferinde tereddüt ediyorsun!"

"Tereddüt ediyorum çünkü bu konu açıldığında hassaslaşıyorsunuz, yoksa huysuzlaşıyorsunuz mu demeliyim?"

"Peki hiç durup nedenini merak ettiniz mi?"

Beni göremiyor olsa da başımı sallıyorum. Beni yüzeyi kazımak yerine derinlere bakmaya zorluyor ve bunu en son yaptığımda kalpler kırıldı, özellikle de benimki.

"Yapma bunu Noah," diye fısıldadım. "Sahip olduğumuz şeyi mahvetme."

"Onu sevdiğin için mi? Allegra'nın teklifini kabul etmeyi düşünüyor musun? Metresi olmayı mı? Muhtemelen sizden birden fazla vardır. Neden toplu seks yapmıyoruz? O zaman insanları izlemeye çağırmaya başlar," diye acı acı düşünür.

"Hayır, Noah. Onu sevmiyorum. Bilmen gereken tek şey bu."

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Onu sevmiyorsun ama yine de onunla yatmak mı istiyorsun?"

Daha birkaç saat önce Noah'ya verdiğim tavsiyeye uymak imkânsız gibi görünüyor; verdiğiniz tepkilerle etrafınızdaki insanları kontrol ediyorsunuz. Onun seçtiği kelimeler yüzünden içimde öfkem kabarıyor. Ama onun kıskançlığını ve hayal kırıklığını beslersem, basit bir ikiyüzlü olacağım. Yaptığımız şey bu, tartışıyoruz, telefonu kapatıyoruz, sonra daha büyük bir sorun haline gelene kadar gömüyoruz.

Ama bu sefer değil. Noah'nın aklında pek çok şey olduğunu bildiğim halde aynı kötü alışkanlığa geri dönmek istemiyorum. Ben bunlardan biri olmamalıyım.

"Anladığım kadarıyla bir sürü işiniz var-"

"Hayır, bunu yapma. Bana hissettiğim gibi hissetmediğimi söylemeye çalış."

"Noah," başımı eğerek onun başka bir şey ima ettiği hissini uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Lütfen nasıl hissettiğini söyleme."

"Peki neden yapmayayım?"

"Çünkü nasıl hissettiğini söylersen, her şey değişir. Ben, sen, biz..."

Aramızdaki sessizlik derinleşiyor, saflaşıyor ve düşüncelerimiz için boş bir tuval yaratıyor. Tam vedalaşmadan telefonu kapatacağını düşündüğüm anda, kalbim hızla atarken onun da nefesi kesiliyor.

"Sen olmalıydın Kate," diye fısıldıyor. "Başından beri... sen olmalıydın."

CHAPTER 14

NOAH

Bakışlarım yatağında uyuyan küçük kıızıma doğru kayıyor.

Minik horlamalarının sesi, en az bir önceki kadar masum, uzun soluklu nefeslere benziyor.

Ayaklarım mümkün olduğunca sessiz hareket ederek yatağının korkuluğunda sallanan sarı battaniyesini düzeltiyor. Onsuz hiçbir yere gidemiyor. Uzmanlara göre bu, onun yaşında bırakılması gereken bir alışkanlık. Ama kimin umurunda? Eğer bu onu mutlu ediyor ve rahatlatıyorsa, bırakın öyle kalsın.

Kollarında en sevdiği pelüş oyuncağı Bay Foxy yatıyor. Parmaklarım gevşek saç tellerini nazıkçe yüzünden uzaklaştırarak alnına yumuşak bir öpücük kondurmam için bana alan açıyor. Bebek teninin kokusu pek çok anıyı geri getiriyor, bizimle geçirdiği zamanın kilometre taşları tatlı bir melodi gibi tekrarlanıyor.

Jessa benim hatalarımı hak etmiyor.

Suçluluk duygusu bir orman yangını gibi yayılıyor, şiddetiyle kontrolden çıkıyor. Yangını başlatan o kadar çok unsur var ki, benim boyumu aşan anlar, bu yüzden tüm işaretleri görmezden geldim.

En başından beri Morgan'a olan tutkum ve onun yıllar önceki cahilce davranışları kırmızı bayrak olmalıydı. Yine de, bunun yerine, bir acemi olmak

ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için kalbimi ya da her ne boks a onu takip ettim.

Geriye dönüp birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüğümde, kovalamacanın heyecanına bağımlıyım. Morgan ulaşılmaz biriydi ve ben bir şeyi kanıtlamak istiyordum. Egom yarışı yönetti ve zafer kazanacağıma inandığım bitiş çizgisine doğru koşarken, yavaş yavaş kendimden parçalar kaybettim ve Morgan'ın olmamı istediği adam haline geldim. Buna hayatımdaki bazı insanların gitmesine izin vermek de dahildi.

Her şeyi kitabına göre yaptık, ya da ben öyle sanıyordum. Jessa gelmeden önce ona evlenme teklif etmişim. Birlikte bir aile kuracaksak evliliğin kutsallığı önemli görünüyordu.

Yine de parmaklarımızdaki yüzükler günlük hayatlarımızın baskısını arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Cinsel bağıımız dağıldı, yerini birbirimize karşı öfkeli tehditler ve kırgınlık aldı. Ben çocuklarına öncelik veren bir eş, bir anne hayal ediyordum, Hollywood film yıldızı kız kardeşini değil. Ne kadar çok kavga edersek, ilişkimizi hızlandırmakla hata yaptığımız o kadar netleşiyordu. Sağlam bir temel inşa etmek için hiç zaman ayırmadık, şehvetin uzun ömürlü bir geleceği sürdürmek için hayati unsurları gölgelemesine izin verdik.

Morgan'a karşı hissettiğim çelişkili duygularda pişmanlık büyük bir rol oynasa da, yarattığımız bu güzel çocuğun gözlerine baktığım her saniye parçalanıyorum. Hala onun doğduğu anı, hayatımdaki başka hiçbir şeyin beni tamamlayamadığını hatırlıyorum. Onun babası, koruyucusu, her zaman güvenebileceği bir adam olmaya nasıl yemin ettiğimi. Kendi babamın yokluğu, kızımın hayatında yerine getirmem gereken rolün daha da farkına varmamı sağladı.

Ama şimdi, en büyük bedeli ödeyen kişi Jessa. Onun dünyası paramparça oldu, Morgan'ın evliliğimiz üzerindeki kontrolcü doğasının beni uçurumun kenarına ve daha büyük bir hataya itmesine izin verdiğim için bunun çoğu benim hatamdı. Noel arifesinde boşanma kâğıtlarına bakarken yaşadığım acı dayanılmazdı. Yalnızdım, tam olarak neyi yanlış yaptığımı ya da çocuğumun neden dağılmış bir yuvayı hak ettiğini merak ediyordum. Jessa'yı kaybetme ve yalnız kalma tehdidi beni tüketti ve tek bir çıkış yolu olan karanlığın çukurlarına sürükledi.

Aklımı dağıtacak, tüm dünyanın elimden alındığını unutturacak herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Ve sonra Olivia Hawkins geldi.

Onu çocukluğumuzdan hatırlıyordum ve bu esrarengiz zamanlama, o gece ikimizin de neden otel odasında olduğumuzu daha iyi açıklıyordu.

İkimiz de yeni açılmış ama farklı yaralardan ve birini kaybetmenin acısından kanıyorduk.

Tek bir gece olması gerekiyordu; sadece seks, bağlanma yok, sadece o otel odasındaki hayatımı kontrol etmek için duyduğum umutsuz ihtiyaç. Yanlış bir şey yapmıyordum. Bana kalırsa Morgan ve ben ayrılmıştık ve boşanma belgeleri bunu daha da resmileştiriyordu.

Ama bir an sonra, yaptığım en büyük hatanın Jessa'nın ihtiyacı olan şey için savaşmamak olduğunu fark ettim. Ailesinin bir arada kalmasını hak ediyordu ve bu yüzden inançlarımdan vazgeçmem ve Morgan'ın benden istediği adam olmam gerekiyorsa, o zaman olurdum.

O geceyi hâlâ dün gibi hatırlıyorum.

"Baba, gel de iyi geceler de."

Jessa merdivenlerin başında durmuş, üzerinde aylar olan sarı battaniyesini taşıyordu; gittiği her yerde yerde sürüklediği battaniyenin aynısıydı bu. Diğer elinde de küçük, kahverengi bir tilki tutuyordu. Yumuşacıktı ve sanki bir çizgi filmde fırlamış gibi kocaman gözleri vardı, üç ay önce Chicago havaalanından ayrılırken son dakikada satın almıştım.

Hızla merdivenleri çıktım, onu kollarıma aldım ve vücudunun ağırlığını ve taşıdığı ekstra eşyaları dengeledim. Odasına doğru yürürken gece lambasının çoktan yandığını ve en sevdiği kitabın yastığının üstünde durduğunu gördüm.

"Baba, bana kitap mı okuyorsun? Puh-lütfen?"

Onu nazikçe yere yatırdım, rahatlayınca içine soktum ve başparmağını ağzına yerleştirdi. Ben ona usulca kitap okurken gözleri düşmeye başladı, uzun kirpikleri yüzüne değiyordu, ta ki yumuşak horlaması odada yankılanana kadar. Eğildim ve kapıyı kapatmadan önce alnından öptüm.

Alt kattaki çalışma odasının ışıkları kısılmıştı ve bu nadir soğuk gecede şömine yanıyordu.

"Dizüstü bilgisayarını kaldır," diye Morgan'ı azarladım.

Morgan hâlâ iş kıyafetlerini giyyordu ve bana başka bir bahane, hemen gönderilmesi gereken önemli bir e-posta sunuyordu. "Sadece bir tane daha-"

"Morgan," diye hatırlattım ona nazikçe. "Hadi ama, terapistimiz Jessa uyurken birbirimize zaman ayırmamız gerektiğini söyledi."

Başıyla onayladı ve iç çekerek dizüstü bilgisayarını kapattı. "Haklısın. Tabii ki. Peynir ve şarap?"

"Sen çıplak olsan nasıl olur?" Vücudunu kendime çektim ve kucacağında kıkırdamasını izledim.

"Daha rahat bir şey giymeme ne dersin?" diye alay etti. "Hiçbir şeyin içine girmemeye ne dersin?"

Eğildi, dudaklarımı öptü ve anında beni tahrik etti. Vücudumu onunkine sürttüm ve elimi eteğinin altından kalçalarına doğru kaydardım.

"Geri geleceğim. Uslu dur."

Odadan çıktı, topuklu ayakkabılarını yere bıraktı ve giderken bluzunun düğmelerini çözdü. Arkama yaslandım, başladığımız yere, bir aileye döndüğümüz için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünürken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Bizi kurtarmak için son bir şansım vardı ve Olivia otel odamdan çıkar çıkmaz aramayı yaptım. Evliliğimi kurtardım.

Hepsi o bir gece yüzünden oldu.

Olivia yüzünden. Kendimi bir erkek gibi hissetmemi sağladı. İşte o zaman istediğim şey için, karım ve çocuğum için savaşmaya karar verdim. Belki de Olivia'nın saf masumiyeti, bana ömür boyu bağlı olan zorba ve inatçı bir kadın için savaşmamı sağladı.

Bu, amaçsızca kadın üstüne kadınla yattığım bekârlık günlerime geri dönemeyeceğimi hatırlatıyordu. Morgan Bentley'e aşık oldum ve onu karım yaptım. O da beni baba yaptı. Vazgeçmek artık bir seçenek değildi.

Arkama yaslanmış Morgan'ı bekliyordum, bir mesaj geldiğinde son skorları kontrol ederek kendimi meşgul ediyordum. İsim belirdi-Milkshake Bitch-Olivia ve benim çocukluğumuzdan kalma bir şakaydı.

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi saklayamadan metni okudum ve her bir kelimenin anlamını kavradıkça boğazım düğümlendi. Safra o kadar hızlı yükseldi ki, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde nefes alamadım.

Ekranda iki kelime yanıp söndü.

Hamileyim.

Her şeyi berbat etmiştim ve artık geri dönüşü yoktu. Morgan'a söylemeye gelince, tepkisi haklıydı. Bana incitici isimler taktı ve kıyafetlerimi bahçeye fırlattı. Jessa'nın tek velayetini almak için beni yasal işlem başlatmakla tehdit etti.

Charlie devreye girdi ve ben bunu kabullenmeye çalışırken bana geçici olarak başımı sokacak bir yer verdi. Ayrıca mahkemede beni temsil etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair bana güvence verdi, böylece hem Morgan hem de ben ortak velayete sahip olduk, ki bu adil görünüyordu.

Ama Morgan hiç de adil bir kadın değil. Son birkaç ay aramızda cehennem gibiydi, gerçek yüzü ortaya çıkıyordu. Sadece son haftalarda Jessa hakkında medenice konuşabileceğimiz kadar sakinleşti. Her iki ebeveyniyle de ne zaman kalacağına dair belirli günler üzerinde anlaştık, bu da beni Jessa'nın yerleşmiş hissetmesi için yaşayacak bir yer bulmaya zorladı. Mal varlığımızı çözdük ve şanslıyım ki, Malibu'daki yeni satın alma işlemimi finanse eden başka mülklerim de vardı. Jessa sahili çok sever, bu yüzden benimle kalması için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

İşin içine bir de Olivia'nın durumu girdi. Başından beri benden hiçbir şey istemedi ve bebeği tek başına büyütmeyi teklif etti. Jessa ve işim de dahil olmak üzere tüm hayatımın Los Angeles'ta olduğu düşünüldüğünde tek seçenek bu gibi görünüyordu.

Beni boğulmaktan kurtaracak bir can yeleği olmadan bilinmeyen sularda yüzüyordum. İsteyerek kabul ettiğim tek yardım Charlie'den geldi. Aile hukukunda uzmanlaşmış bir avukat olarak her şeyi gördü. Bebek doğana kadar herhangi bir anlaşma yapmamamızı önerdi. Muhtemelen işler değişecek ve zaman geçtikçe benim bu bebeğin hayatındaki yerim daha da belirginleşecek.

En azından Olivia, Morgan'ın aksine, bu konuda mantıklı davranıyordu.

Kapıyı arkamdan kapatırken, elim ağır bir kalple kapı koluna dayanıyor. Ve sonra, fısıltılar bana başka birinin benden kaçamayacağını hatırlatmak için geri geliyor.

Elim telefonumu almak için pantolonumun cebine kayıyor ve bugün pek çok kez yaptığım gibi, Cumartesi gecesinden beri benimle alay eden fotoğrafımı açıyorum.

Dans pistinde, pahalı şampanya ve viskiyle sarhoşken çekilmiş basit bir fotoğraf. Kate'in dudaklarının kahkahalarımın ortasında yanağıma bastırıldığı ve yüzümün katıksız bir neşeye aydınlandığı bir selfie. Karnımız ağrıyana kadar güldük ve bırakın dans etmeyi, ayakta bile zor dururken gözyaşlarımız yanaklarımızdan süzüldü.

Aramızdaki o basit an, başından beri özlediğim şeydi. Kate'i gördüğüm an bunu anlamıştım.

Ama bu basit bir denklem değil. Onu incittim, arkadaşlığımızı terk ettim ve şimdi hiçbir kadının görüştüğü bir erkekten istemeyeceği çocuk yüküm var.

Görüntüye defalarca bakıp bu özlem duygusunun bitmesini istiyorum. Ama günler geçtikçe, aramızda koca bir okyanus kadar mesafe varken, beni tüketen bu dürtüyü kontrol etmek daha da zorlaşıyor.

Mutfağa doğru ilerliyorum, Morgan karşımda durup ellerini saçlarında gezdirirken tabureye oturuyorum. Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor ve ona karşı tahammülsüzlüğüme rağmen Morgan her zaman güzel bir kadın olacak. Gerçi son zamanlarda elbiselerinin daha açık ve dar olduğunu fark ediyorum. Ayrıca kilo da verdi, ama ilişkimiz gergin, bu yüzden tüm gözlemlerimi kendime saklıyorum. Artık arkadaş değiliz, sadece birlikte ebeveynlik yapmaya çalışan iki kişiyiz. Bu konuda bu kadar şirret olması çok yazık.

"Paris seyahatin nasıldı?" diye soruyor, avuçlarını gergin bir şekilde birbirine sürterek.

"Tamam."

Gözlerimin içine bakamıyor, başını eğiyor ve kollarını kavuşturuyor, ancak birkaç dakika sonra kavuşturuyor. şaşırtıcı bir şekilde, ona seyahatimden ilk bahsettiğimde, kızımızı terk ettiğim için bana nutuk çekmesini bekliyordum ama bu hiç olmadı. Ruh halindeki değişimler yorucu ve bu gece onunla tekrar tartışacak enerjim yok, ki birkaç dakika içinde oraya gitmeyi umuyorum.

Gerçek şu ki Kate'le yaptığım görüşmeden sonra kafam karmakarışık. "Ne konuşmak istiyorsun?" Sabırsızca soruyorum.

"Lütfen açık fikirli olmanızı istiyorum, ya da şöyle diyeyim, tartışmak istemiyorum."

Bunu söylediği anda alarm zilleri çalmaya başlıyor. "Sorun nedir?" "Biriyle görüşüyorum."

Başımı eğip mermer tezgâha bakıyorum. Bu anın gelmesi kaçınılmazdı ve bu konudaki kızgınlığım verili olsa da, yersiz hale geliyor - Kate'le olan konuşma yeniden canlanıyor. Onu baloda gördüğüm anda herifi yumruklamam gerekirdi ama Lex onun sözde varlığı hakkındaki hislerimi çok iyi bildiği için sükunetimi korumam konusunda beni uyardı.

"Adı Callum. Kendisi bir yönetmen. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Bembeyaz parmak eklemlerim mermerle sürtünürken içimde sessizlik kıpırdanıyor. Nabzım rekor hızla atıyor ve yakalı gömüğümün altındaki tenimin sıcaklığını artırıyor. Morgan boğazıyla bir ses çıkarıyor, nefes nefese yanıtımı bekliyor.

Ne demem gerekiyor? Tebrikler, başkasını mı beceriyorsun? Kızım güvende olduğu sürece ne yaptığı umurunda değil. Sana "benim" diyecek herife iyi şanslar. Eminim senin gibi bir kaltağa taşaklarını kaptırırken eğlenecektir.

Bu öfke beni hızla tüketiyor, kaçamayan bir tayfun gibi. Morgan onunla nasıl tanıştığı ya da nerede yaşadığı hakkında bir şeyler söylüyor ama sesi uzaklarda kayboluyor. Duyabildiğim tek şey Kate'in bana Dominic'in onu sevdiğini ve karısının da onun seks oyuncağı olmasında bir sakınca görmediğini söyleyen sesi.

Hala birbirlerini becerdiklerini anladığımda sakinleşmek için kendime yalvardım. Sonra, birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan sonra ve baloda onu kıskançlıkla dolu görünce, onu geri çağırmaya çalışmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

O benimleyken mesaj attı, aradı. O gece sabrımı kaybettim, hararetli tartışmamız onu ona koşturdu, ya da ben öyle sanıyordum. Bana hiçbir şey olmadığına dair söz verdi ve ona güvenmek için varlığımın her zerresini kullandım. Kate her zaman değerinin farkındaydı. Onun bu yönünü hep takdir etmişimdir.

Ama itiraf etmeliyim ki ben bile zar zor ayakta duruyorum. Sıfır kontrol ve kıskançlık tohumu ruhumun çukuruna ekiliyor. O çok uzakta. Onu göremiyorum bile, ona gerçek hislerimi söyleyemiyorum.

"Çocukların olduğunu biliyor mu?" Özür dilemeden ağzımdan kaçırdım.

"Evet, Michael'ı biliyor. Aslında Wyatt'la birlikte Michael'la da tanıştı. Jessa'yla tanışmasını gerçekten çok isterim."

Başımı kaldırıyorum, öfke damarlarımda dolaşüyor. "Ne olmuş yani? Babası olarak benim yerime geçebilir mi?"

"Noah, öyle değil... ne var biliyor musun? Kıskançlığının seni alt edeceğini biliyordum. Biz bittik. Hostes bir fahişeyi becerdiğin anda bundan emin oldun," diye öfkeyle kabul ediyor.

"Hayır, Morgan, bana boşanma kağıtlarını gönderdiğin anda bundan emin oldun. Tek yaptığın sanki bütün bunlar *benim suçummuş* gibi beni suçlamak. Bil bakalım ne oldu? İkimiz de evliliğimizi mahvettik. Ve gerçekten acı çekecek tek kişi Jessa. Yani cevabım hayır, kızım ile tanışamaz."

"Beni tehdit etme Noah," diye çıkıştı yüzü kızararak. "Eğer yaramazlık yapmak istiyorsan, ben de yaparım."

"Bu yeni bir şey değil. Evliliğimiz boyunca bunu yaptın."

Soğuk gözlerini bana dikti. "Evimi hemen terk et. Ben söylediğimde Jessa'yı göreceksin."

"Kızımı benden uzak tutmaya hakkın yok!" Yumruğumu tezgâha vururken tabureden atlıyorum. "Kiminle seviştiğin ya da kimin için bacaklarını açtığın umurumda değil. Bütün orduyu siksen de umurumda değil, o benim kızım ve onu ne zaman istersem o zaman göreceğim."

Morgan'ı mutfakta bırakarak anahtarlarımı aldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Arabamın içinde, motoru kükreyerek çalıştırıyorum, pencerelerim sonuna kadar açık ve Morgan'ın tehdidini bastırmak için bangır bangır müzik çalarak Charlie'nin evine doğru hızlanıyorum. Evlerine ulaştığımda Bluetooth'um çalışıyor ve Kate'in numarasının görüldüğünü görüyorum, körü körüne bir merhaba ile cevap veriyor.

"Noah, bu geceyi sonlandırma şeklimiz hoşuma gitmedi. Sana söylediğim için üzgünüm, belki de söylediğim için değil ama konuşmayı doğru şekilde aktaramadığım için üzgünüm. Ama Morgan'la görüşükten sonra iyi olduğundan emin olmak için aradım," diye teklif ediyor, sesi samimi ve tartışmacı değil.

"Tabii, sanırım," diye cevap veriyorum. "Ve? Ne oldu?"

Öfkemin yatışmasını dileyerek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Biriyle görüşüyor."

"Oh." Sesi yumuşuyor, anında beni yatıştırıyor. "Anlıyorum, Noah. Onu seviyorsun ve şimdi başka biri var."

Ona bunu anlayamayacağını söylediğimde öfkem iki katına çıkıyor. Çocuğuma bakıp onu tüm varlığımla severken, yıllar önce benim için çok daha önemli olan biri yerine Morgan'ı seçtiğim için nasıl pişmanlık duyabilirim?

Berbat ettim. En iyi arkadaşımı bıraktım ve aptal kalbim bunu çok iyi biliyor.

"Peki, o zaman beni aydınlatır mısın?" diye kaba bir şekilde cevap verir.

Daha fazla kendimi tutamadım, ona tam olarak nasıl hissettiğimi ve düşüncelerimi nasıl tükettiğini anlattım.

"Noah," diye kekeliyor, adım söylemesi bile içimi sızlatırken. "Şu anda hiçbir şey olmuyor."

Hala onu beceriyor. Her tereddüt ettiğinde bunu duyabiliyorum.

"Hemen şimdi." Acıyı bastırmak için gülüyorum.

"Neden yalan söylediğimi düşünmekte bu kadar kararlısın?" diye soruyor öfkeyle.

"Çünkü her seferinde tereddüt ediyorsun!" Yumruğumu direksiyona vurarak bu kısır döngünün sona ermesini diliyorum.

"Tereddüt ediyorum çünkü bu konu açıldığında hassaslaşıyorsunuz ya da şöyle mi demeliyim, huysuzlaşıyorsunuz."

"Peki hiç durup nedenini merak ettin mi?" Yalvarıyorum.

"Yapma bunu Noah," diye fısıldıyor, zar zor duyuluyor. "Sahip olduğumuz şeyi mahvetme."

"Onu sevdiğin için mi? Allegra'nın teklifini kabul etmeyi düşünüyor musun? Metresi olmayı mı? Muhtemelen sizden birden fazla vardır. Neden toplu seks yapmıyoruz? O zaman izlemeye gelenlerden para almaya başlar."

"Hayır, Noah. Onu sevmiyorum," diyor sakın bir şekilde ve öfkemi beslemeden. "Bilmen gereken tek şey bu."

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Onu sevmiyorsun ama yine de onunla yatmak mı istiyorsun?"

"Anladığım kadarıyla bir sürü işiniz var-"

"Hayır, bunu yapma," diye bağıyorum, zihnimle oynama becerisi yüzünden onu azarlıyorum. "Bana hissettiğim gibi hissetmediğimi söylemeye çalışma."

"Noah..." diye devam ediyor. "Lütfen nasıl hissettiğini söyleme." "Neden söylemeyeyim ki?"

"Çünkü nasıl hissettiğini söylersen, her şey değişir. Ben, sen, biz..."

Sessizlik üzerimize çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum çünkü ya şimdi ya da asla. "Sen olmalıydın Kate," diye fısıldıyorum, gözlerimle başımı sallayarak

Kapalı. "Başından beri sen olmalıydın."

Nefes alış veriş hoparlörden duyulacak kadar yüksek. "Benden ne istediğini bilmiyorsun. Gitmem gerek."

"Kate, dur. Özür dilerim. Kızgınım, tamam, ama söylediklerimde ciddiylim."

"Seni duydum Noah," diye anons ediyor, sonra duraklıyor. "Yemin ederim seni duydum."

Arama aniden sona erdi ve hat tamamen kesildi. Kate'i zorladım, tedbiri elden bıraktım ve ona her şeyimi verdim, ama o çekip gitti.

Karşılığında bir duygu yok, kabul yok.

Charlie ve Lex'in evine girip Eric'i masada Charlie ile hararetli bir şekilde konuşurken görmeden önce kendimi toparlamak için kendime on dakika veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" Charlie endişeyle sorar. "Sen..." "Sert penetrasyondan sonra göt deliğim gibi," diyor Eric açıkça.

"Teşekkür ederim," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, sonra buzdolabına doğru yürüyüp bir bira alıyorum. "Eminim Morgan'ın avukatı Pazartesi günü Jessa'nın tam velayetini almak için seni arayacaktır."

"Tanrım, Noah. Ne oldu?"

Tek söylediğim "Yarın," oldu. "Şu an gerçekten bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Başka bir şey hakkında konuşun, Eric'in göt deliği bile umurumda değil."

Eric telefonuyla dikkati dağılana kadar şok içinde yüzünü geri çeker. "Cidden, evrenin nesi var böyle?"

"Şimdi, sorun ne?" Charlie inliyor.

"Çok garip, kardeşim bana aniden mesaj attı. Birdenbire değil ama geçen hafta falan. İyi biri ve bilmiyorum... bir şeyler anlatıyor, bu çok garip çünkü hiç konuşmuyoruz."

Charlie bana doğru bakıyor ve kardeşine olan öfkemi kontrol etmek için beni daha fazla içmeye zorluyor.

"Bende onun istediği ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Charlie. "Sana onu Versailles'da gördüğümüzü söylemiş miydin?"

"Evet, bana söyledikten sonra. Ve şuna bak, buna bayılacaksın, Noah. Bana Kate'le aranızdaki durumun ne olduğunu sordu. Bu çok tuhaf."

Birden merakım arttı. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Eskiden arkadaştınız, belki Paris'te seviştiniz ama kimse bana bir şey söylemiyor," diye alaycı bir tonla cevap veriyor Eric.

"Paris'te sevişmedik, tamam mı?"

"Gerçekten mi?" Charlie sandalyesinde arkasına yaslanırken kaşlarını kaldırıyor. "Yemin edebilirdim-"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Biz öyle değiliz. Dinle, Lex'le konuşmam gerek. Buralarda mı?"

Charlie iç çeker. "Nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Lex'in ofisine doğru ilerliyorum, Eric'ten ve onun sorunlarından ayrılmaya hevesliyim. Kapının hafifçe açık olduğunu fark edince içeri girmeden önce kapıyı çalıyorum, Lex beni içeri buyur ediyor. Kahverengi deri koltuğa otururken, parmaklarım elimdeki bira şişesinin ucunu sıyrıyor.

"Zor bir gece miydi?"

"Morgan başka biriyle görüşüyor."

Lex sandalyesine yaslanarak başını sallar. "Anlıyorum. Acıtıyor. Yine de olması kaçınılmaz."

Başımı eğiyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Mesele de bu. Acıtmıyor."

Lex basitçe, "Anlıyorum," dedi. "Bunun Paris'teki belli biriyle bir ilgisi var mı?"

"Aklımın nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum ona açıkça. "İşleri yoluna koymaya, iyi bir baba olmaya çalışıyorum. Çocuklarımdan bana ihtiyacı var."

Lex başını sallıyor. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştur ve onun fikirlerine saygı duyuyorum. Öte yandan, Haden bana kulüplere gitmemi ve kendimi aşmak için biraz kadın bulmamı söylerdi.

"Ben kimim ki kalp meselelerini yargılayayım. Şanslısın ki, 'Charlotte'u geri kazanalım' operasyonu sırasında benim defalarca çöküşümü kaçırdın. Kate her şeye katlandı. Beni en kötü halimde gördü, o zamanlar bana ulaşabilen tek kişiydi. Ne yapman gerektiğini biliyorsun, o yüzden sadece yap. Başka soru yok."

"Evet, Kate böyle iyidir." Sevgiyle gülümsüyorum. "Tüm bu farklı kıta meselesi yardımcı olmuyor. Sanırım şimdilik bu duruma katlanmak zorundayım. Yakın zamanda geri dönebileceğimi sanmıyorum ve onun da tam olarak bırakamayacağı bir işi var."

"Ne istediğinizi biliyorsunuz, kimsenin sizi bunu elde etmekten alıkoymasına izin vermeyin," diyor bilgece.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Lex, Charlie ile evli olmasına rağmen onu ağabeyim gibi görüyorum. Beni anlıyor ve hayatımdaki kötü kararları asla yargılamıyor.

"Gerçekten çalışıyor musun? Yoksa Eric'ten kaçmak için mi buradasın?"

Lex kıkırdar. "İkisinden de biraz. Peki, teklif hakkında daha fazla düşündün mü?"

Son iki yıldır Lex ile bazı yan projeler üzerinde çalışıyorum. Lantern Yayıncılık için çalışmaktan her ne kadar keyif alsam da, Batı Yakası Operasyon Müdürü rolünü geride bıraktım.

"Buldum ve bu harika bir fırsat."

"Ama?"

"Aması yok. Haden'i eksik bırakma konusunda endişeliyim, özellikle de satışlarımızda büyük bir artış olduğu ve talep şu anda arzdan daha ağır bastığı için."

"Dinle, Haden ve Fener Yayıncılık'ı bana bırak. Senin yerine uygun birini bulacağız. Sana gelince, bu rolde zirveye ulaştın. Lexed'in bu sektörünü yönetebileceğine güveniyorum. Karşına ne çıkarsa çıksın kendini kanıtladın."

Lex'in saygısı kimsenin hafife alması gereken bir şey değil. O bir mogul, kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder.

"Kontrat için avukatımı çağıracağım," diye şaka yapıyorum.

"Avukatınız sözleşmeyi hazırlamama yardım etti," diye itiraf ediyor açıkça. "Eğer sana düşük fiyat veriyorsam, onu suçla."

Bu fırsat bir iş teklifinden çok daha fazlası. Beni hayata hazırlayacaktı. Boston'daki dairemi ve Los Angeles şehir merkezindeki başka bir dairemi elimde tutarak maddi açıdan rahat olmama rağmen, Malibu'daki yeni evim beni geriye götürdü. Morgan'la boşanma davamız henüz sonuçlanmadı ve Morgan'ın nafaka istemesi beni şaşırtmayacak.

"Yani, bu bir evet mi?"

Elimi sıkamak için uzattım.

"Takıma hoş geldin, Noah."

Bazı ayrıntıların üzerinden geçmeden önce haberlere kadeh kaldırırken Lex Macallan'ı çıkarıyor. Charlie içeri girip Lex'in kucığında rahat edene kadar kafamı işe vermek stresimi azaltıyor. O ikisi artık beni o kadar rahatsız etmiyor. Kıyafetlerim üzerimde ve ellerim ortada olduğu sürece onların romantik davranışlarını görmezden gelmeyi öğrendim.

"Sanırım tebrikler sıraya girmiştir?" Charlie bilmiş bilmiş sırıtıyor.

"Biraz zorlu olacak."

"Ne zamandan beri bir meydan okumadan geri adım atıyorsun? Çocukluğumuzu hatırlıyor musun, arka bahçemizde ağaçtan tramboline atlamak gibi gösteriler düzenledim. Ve bunu en kısa sürede yapan kazanırdı?"

"Hatırlıyorum," diye alay ediyorum, gözlerimi devirerek. "Bana kırık bir bileğe mal olmuştu." "Bunun için üzgünüm."

"Tanrı'ya şükür çocuktum. Bir yetişkin olarak zararlı olabilirdim."

"Ew, iğrenç." Charlie yüzünü buruşturarak konuşuyor. "Her neyse, orada, mutfakta, bu doğru muydu? Kate hakkında?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Charlie bana bakarken Lex de kaşlarını kaldırıyor.

Charlie Lex'e, "Görünüşe göre Dominic birdenbire Eric'le kanka olmuş ve Noah ile Kate'i, özellikle de yakınlaşıp yakınlaşmadıklarını sormuş," diyor.

"Yani kısacası, o şerefsiz kıskandığı için mi seviştiğinizi soruyor?" Lex ifadesini boş tutarak iddialı konuşuyor.

Ağzımı kapalı tutarak dudaklarımı büzüyorum.

"Erkekler neden bu kadar sinir bozucu olmak zorunda?" diye yakınıyor Charlie ellerini havaya kaldırarak. "Sadece nasıl hissettiğini söyle, kendini aş ve başka bir erkeğin kıskanç olup olmaması önemli değil. Eğer istediği sensen, o zaman önemli olan tek şey budur."

"Onun en iyi arkadaşı olduğunu sen mi söylüyorsun?"

"Konu senden açıldığında, sevgili kuzenim, Kate çok kapalı bir kitaptır."

"Anlattığınız kadar basit değil," diye araya giriyorum hemen. "Öncelikle, coğrafi bir sorunumuz var."

"Yani? Tekrar bir araya geldiğimizde Lex Londra'da yaşıyordu."

"Doğru," diye onaylıyor Lex. "Seninle olmak için her yere giderdim, hiç soru sormadan."

Charlie somurtarak kollarını sevgiyle Lex'in boynuna doluyor. "Ah... bebeğim."

"Tamam, ikiniz beni hasta ediyorsunuz. Ama cidden, şu anda her şey çok karmaşık. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"O zaman düşün, ama yerinde olsam bu işi fazla uzatmazdım, özellikle de başka biri onu ele geçirmek için yanıp tutuşurken."

"Az önce fark etmez mi dedin?" Charlie'ye neredeyse bağıracaktım. "Eğer beni istiyorsa, önemli olan tek şey bu."

Charlie kaşlarını çatarken, "Evet, muhtemelen beni dinlememek akıllıca olur," diye düşünüyor. "Eric çok fazla romlu daiquiri yapıyor. Bu odaya doğru dürüst yürüyemedim bile."

"Yani temel olarak, tavsiyeniz sonuçsuz mu? Güzelmiş. Dinle, ben eve gidiyorum."

"Neden burada kalmıyorsun? Yalnız kalmamalısın," diye teklif ediyor Charlie. "Sarhoş olduğun, muhtemelen hazır olduğun bir evde olmaktansa yalnız olmayı tercih ederim."

kocanızı hırpalamak için. Seni tanımak güzeldi."

Charlie kıkırdarken doğru kararı verdiğimi bilerek el sallayıp odadan çıkıyorum. İkisi de çok sinir bozucu ama içten içe bana Kate ve beni hatırlatıyorlar.

Eve dönerken Kate'i aramayı düşünüyorum ama ikimizin de zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kendimi toparlamalıyım ve onu zorlamak zararlı olabilir. O benim en iyi arkadaşım, çok iyi tanıdığım biri. Şu anda söylediğim her şeyi görmezden gelmeye çalışıyor çünkü kontrolü bırakmaktan nefret ediyor. O dişi Lex, bu yüzden bu kadar güçlü bir pozisyona sahip ve kimse ona bulaşamaz.

Ama itiraf etmek istememesine rağmen Paris'te inanılmaz derecede yalnız olduğunu da biliyorum. Ve romantik olan her şey onun için bir tetikleyici. Birçok kez yara aldı ve konu kalp meselelerine geldiğinde, etrafına bilerek inşa ettiği duvar her türlü saldırıya hazır bir şekilde dimdik ayakta duracak.

Tekrar kaybetmesini istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Çünkü her ne kadar kabul etmemek için kendime yalvarsam da, bu düşünceyi anahtarı ya da kaçma şansı olmayan bir zindana atsam da, ona aşık oluyorum.

Tekrar.

Belki de onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

CHAPTER 15

KATE

Eğer tavana yeterince uzun süre bakarsanız, hayal gücünüz her şeyi gözünüzde canlandırabilir.

Bir sahil görüyorum, dalgalar kıyıya çarpıyor ve ufukta güzel bir gün batımı batıyor. Sonra cırcır böceklerinin ve güneşin tadını çıkaran diğer böceklerin sesleri eşliğinde yemyeşil, geniş bir kırsal alan.

Sonra zihnim kaosa geçiyor - hayvanlarla dolu bir çember, yüksek sesler, alkışlar, gürültülü müzik ve bir aslanın kükremesiyle tezahürat. Daha parlak renkler, ateş, tamamen ve tamamen saçmalık.

Hiç uyumadım.

Başımı ellerimin üzerine koyarak yan döndüğümde, yatak odamın penceresinden güneş doğmaya başlıyor ve işte sabah oluyor.

Dün gece Noah ile yaptığım telefon görüşmesi, iyi olduğundan emin olmak için yapılan bir telefon görüşmesinden çok daha fazlasıydı. Aramızdaki her şeyi değiştirdi.

Ya da belki, sadece o telefon görüşmesi olmadığını göremeyecek kadar kördüm. O ana giden bir dizi olay oldu.

Korkudan telefonu kapattım ve duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için onu kendimden uzaklaştırdım. Hayatımdaki kontrol eksikliği mücadele ettiğim bir şey. Kendimden başka kimseyi hesaba katmak zorunda kalmadım ve biliyorum ki

kendimi oldukça iyi hissediyorum. Bu nedenle hayat biraz daha kolay bir hale geldi.

Ama sonra benim yapmam gerektiğini söyledi.

Dört yıl önce ikimizin birlikte olduğunu hayal etmeye çalıştım. Aklımda ne kadar evirip çevirirsem evireyim, uymuyordu. Çok iyi arkadaşlık ama sevgili olmak aklımın almadığı bir şey. Bunun üzerinde durdukça, onun sadece acı çektiğine ve benim tekrar hayatına girmemin duygularını karıştırdığına daha çok inanıyorum.

Trafik sesiyle uykuya daldım, ancak birkaç saat sonra iğrenç bir korna sesiyle uyandım. Cumartesi yoga dersimi kaçırdım ve sabah erkenden kahve ve kahvaltı için kafeye gitmeyi atladım. Her şey çığırından çıkmış durumda ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu aklımdan çıkaramıyorum.

Cumartesi günümü ofiste geçirmek bu karmaşadan tek çıkış biletimdi. Çalışanlarımı kendilerini toparlamaları ve hata yapmamaları konusunda uyaran bir düzine e-postayı gönderdikten sonra kafamı bir tahmin tablosuna gömdüğümde, telefonumun sesi beni korkuttu.

"Cumartesi günü mü çalışıyorsun?" Lex selam veriyor, sesi rahatlamış geliyor. "Örnek çalışan."

"Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum," diyor basitçe. "E-postalarınızı okudum, bugün oldukça agresif bir üslubunuz var Bayan Hamilton. Her şey yolunda mı?"

Lex teknik olarak benim patronum olsa da sendikamızı güçlü kılan şey dostluğumuzdur. Duygularını bir durumdan uzaklaştırma ve mantıklı düşünme yeteneği göz önüne alındığında onun fikirlerine saygı duyuyorum.

"Lex, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabileceğini biliyorsun." "Noah hakkında."

"Ben de öyle düşünmüştüm." "Bekle, anladın mı?"

"Acımasızca dürüst olursam, evet."

Dilimin ucuna gelen soruyu nasıl soracağımı bilemediğimden sustum. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Yeterince biliyorum." "Oh..."

"Sorunuz bu mu?"

Daha fazlasını sormak istedim ama birden Lex'i dahil etmek uygunsuz göründü. Kardeşlik kurallarını karıştırmak ya da muhtaç bir kadın gibi görünmek istemiyorum.

"Benim bakış açımı mı istiyorsun?" diye soruyor ve devam ediyor: "Hoşuna gitmese de."

"Fikirlerinize her zaman saygı duyduğumu biliyorsunuz."

"Noah senin yanındayken farklı. Hayat ona yeniden enjekte edilmiş. Son birkaç yıldır çok zorlandı ve geçen hafta sonu hayatında neyin eksik olduğunu kanıtladı."

"O da ne?"

"Sen."

Bu basit kelime o kadar büyük bir ağırlık taşıyor ki, bu ağırlık beni farklı yönler çekiyor ve uyuyamamama ya da normal bir insan gibi işlev göremememe neden oluyor.

"Lex, bu o kadar basit değil."

"Sorun ne biliyor musunuz? Hayatının kontrolü her zaman sendeydi. Ama şimdi güçsüzsün. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyorum. Ama bırakırsak iyi şeyler olabilir."

"Hayatımdaki her şey değişecek..." Düşüncelerimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum. "Bu iş yürümez. Onun kendi hayatı var, benim de kendi hayatım."

"Benden söylemesi, fazla düşünmek şeytanın oyun alanıdır. Hayatta doğal ilerlemenin kaçınılmaz olduğu bazı şeyler vardır ve birine aşık olmak da bunlardan biridir."

"Noah'ya aşık olduğumu hiç söylemedim," diye açıkça savunuyorum.

"Buna gerek yoktu Kate. Ben keskin bir gözlemciyim. Bu yüzden milyarderim."

Yumuşakça gülüyorum. "Bunu unutmuşum."

"Neden önümüzdeki hafta sonu Amelia'nın doğum günü için uçmuyorsun? Bizimle kalman konusunda ısrar ediyorum. Bir hafta kal ki Charlotte ve kızlarla arayı kapatabilesin. Sen yokken Javier ofise bakabilir."

"Amelia'nın doğum günü, değil mi?" diyorum derin bir iç çekerek. "Çok isterdim ama bu sözleşmeler-"

"Bu bir öneri değil, aksine bir talep" diye kesin bir dille ifade ediyor. "Patronun kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Peki," dedim ona. "Ama seni uyarıyorum... Bu tutumunu İK'ya şikayet etmeme ramak kaldı."

Lex kıkırdıyor ve endişemi hafifletiyor. "Eve dönmen güzel olacak."

Ev, işte yine o kelime.

Sohbetimiz her zaman olduğu gibi iş konusuna kayıyor. Lex, tüm ekibimi kovmadan önce günü sonlandırmamı ve gevşemek için dışarı çıkmamı şiddetle tavsiye ediyor. Tamamen haksız da sayılmaz. Yetersizlikten bıktım ve bugün benim gözetimim altında işleri berbat etmek için yanlış bir gün.

Kişisel asistanım Emile, ofise yakın küçük bir restoranda geç bir akşam yemeği için bana katılıyor. Şef, çarpıcı yakışıklılığı ve her mutfağın tadını mükemmel hale getirme becerisiyle tanınıyor. Pahalı bir şampanya sipariş ediyoruz, içerken gülüyoruz ve kendimizi sersemlemiş bir şekilde yiyoruz.

"Neyi kutluyoruz?"

"Hayat," diyorum kadehimi havaya kaldırarak. "Kutlama yok, sadece Lex'in gevşeme emri var."

"Geçen hafta çok çılgıncaydı. Sana geçen hafta sonunun nasıl geçtiğini sorma fırsatım olmadı."

"Nereden başlasam..."

Dört kadeh sonra, Dominic'le olan ilişkim de dahil olmak üzere her şeyi anlattım. Her şeyi açıklamak iyi hissettirdi, ancak Emile itirafım karşısında şaşkına döndü, büyük mavi gözleri ben konuştukça merakla daha da genişledi.

"Tamam, Dominic ile başlayalım. Ne yapacaksın?" "Hiçbir şey. Yapacak bir şey yok. Onun metresi olmayacağım. Çünkü Allegra öyle olmamı istiyor. Bu karmaşık bir durum ve artık istediğim bu değil..."

"Noah'ı mı istiyorsun?"

"Ne istediğimi bilmiyorum. Dominic'le yaptığımız şeyi yaparken kendimi güçlü hissettiğimi biliyorum. Kendimi kadın gibi hissetmemi sağladı," diyorum dürüstçe, şampanya kadehlerinin de bunda payı olduğunu bilerek. "Ama Noah'la birlikteyken... sadece..."

"*Parfaite?*" Çikolata kahvesi uzun saçlarını yana savururken gülümsüyor.

"Tam olarak mükemmel değil. Çok tartışırız." Sevgiyle sırıtiyorum. "Ama aramızda açıklayamadığım bir şey var. Beni güvende hissettiriyor ama tutkularımı da anlıyor. Onun için ne bir oyuncağım ne de bir metres..."

Emile öne doğru eğilip elini benimkinin üzerine koyuyor. Parmakları yüzüklerle süslenmiş ve tırnakları mükemmel bir şekilde manikürlenmiş. "Fransızca'da bir söz vardır: *Entre deux cœurs qui s'aiment, nul besoin de paroles.*"

"Birbirini seven iki kalp arasında kelimelere gerek yoktur," diye tekrarlıyorum iç çekerek. "Aşk güçlü bir kelime."

"Evet," diyor, bakışları benimkilere sabitlenmiş. "Korktuğun için elinden kayıp gitmesine izin verme. Bu iyi bir şey olabilir Kate. Bu, ruhunu sonsuza dek değiştirecek bir an olabilir."

Charlie'nin siyah cipi kaldırıma yanaştı, ardından heyecanlı bir el sallayışı geldi. LAX'ten tutkuyla nefret ediyorum. Arabaların oluşturduğu trafik sıkışıklığından, sabırsız insanların bavullarıyla sizi ezip geçmesine kadar. Kaliforniya'ya son ayak basışımdan bu yana üç yıl geçti ve korkunç anılar bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

"Uçuş nasıldı?" Charlie eşyalarımı arabaya yükledikten ve bana sıkıca sarıldıktan sonra soruyor.

"Yorucu."

"Biraz enerji bulsan iyi olur çünkü evde hayatının geri kalanını emmek için can atan üç kızım var."

Charlie abartmıyor. Kızlar dur durak bilmiyor. Bana güneşin altındaki her şeyi göstermek zorundalar ve ara sıra, Ava'nın rastgele bir zıplama veya atlama yapmasını izlemek için "Kate Teyze, beni izle!" alıyorum. Lex ve Charlie'nin bunu tam zamanlı olarak nasıl yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok. Onların varlığında tamamen tükeniyorum. Akşam yemeğinde yüzlerindeki yorgunluğu görebiliyorum. Amelia, Charlie'nin de kabul ettiği bir televizyon programını izlemeyi bitirmek için ayakta kalmak isterken Lex Ava ve Addison'ı yatmaları için ayırıyor.

Telefonumu bugün milyonuncu kez kontrol ediyormuşum gibi geliyor. Noah'dan hâlâ ses yok, Charlie ya da Lex'in ona geleceğini söylediğini varsayıyorum. Ben de aynı şekilde inatçı rolümü oynuyorum, onunla iletişime geçmiyorum çünkü açıkçası ne söyleyeceğimi, hatta nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum. Emile ile akşam yemeğinden sonra duygularımın daha net ortaya çıktığını düşündüm. Meğer şampanyanın etkisi geçtiğinde kafamın karışık olduğu ilk kareye geri dönmüşüm.

"Eğer onu görmek istersen evde olduğunu biliyorsun değil mi?" Charlie gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

"Kimi gördün?"

Charlie'nin gülümsemesi temkinli olmaktan çıkıp dalgınlığa dönüşür. "Noah. Bana bir filmle ilgili mesaj attı, kız filmi olup olmadığını sordu."

"Oh... buradan uzakta mı yaşıyor?"

"Yaklaşık on beş dakika, size adresini verebilirim?"

"Hayır." Umutsuzca yüzümü buruşturdum. "Ben iyiyim."

Mutfak masasında sessizce çalışıp parti hediyelerini bir araya getiriyoruz, ta ki baskı artana, hayal kırıklığı her çatlağa sızana ve ben daha fazla dayanamayana kadar. Bu gece uyumamı sağlayacak bir şeye, bir sonuca ihtiyacım var.

"Biliyor musunuz? O adresi istiyorum. İzninizle, hemen döneceğim."

Charlie tek kelime etmiyor, telefonumda hemen beliren adresi bana mesaj atıyor ve arabasının anahtarlarını bana veriyor.

Adresi GPS'e yazıyorum, sonra yolun diğer tarafında olduğumu hatırlıyorum. Zihnim dağılıyor, İngilizce araba kullandığım günlere geri dönüyorum, farlar üzerime doğru gelirken kalp krizi geçiriyorum. Malibu'ya giden yol Charlie'nin bahsettiği on beş dakikadan daha uzunmuş gibi geliyor ve bu da endişemi daha da artırıyor.

Araba evinin önüne park etmişti. Geri çekilmek için kendime zaman tanımadan hemen dışarı atlıyorum ve yumruğum kapıya vuruyor, izin vermem gerekenden daha yüksek sesle. Sabırsızca ayağımı vurarak, ışıklar yanana kadar kollarımı kavuşturuyorum. Noah gri eşofmanıyla ve tişörtlüz kapıyı açıyor.

Kahretsin, boku yedim.

Gözlerimin yönü, mükemmel bir şekilde yontulmuş göğsüne ve mükemmel bir şekilde kesilmiş karın kaslarına düşüyor. Neden bu kadar seksi olmak zorunda? Hep böyle miydi?

"Kate?" Gözleri şok içinde açıldı. "Burada ne işin var?"

"Konuşmak istedim."

"Buraya konuşmak için mi geldin?"

"Hayır, buraya Amelia'nın doğum günü için geldim. Ne de olsa o benim vaftiz kızım. İçeri girebilir miyim?"

Tüm ihtişamıyla kapıya yaslanıyor ve beni içeri buyur etmek için elini uzatıyor.

"Gri eşofman sezonu için çok erken değil mi?" Bakışlarımı dikkatimi çeken şişkinlikten kaçırarak mırıldanıyorum. Ona kadar say, derin nefes al. Bunu atlatabilirsin.

"Gri eşofman sezonu mu?"

"Boş ver," diyorum fuayeye adım atarken.

Daire çarpıcı olmaktan başka bir şey değil - tavandan tabana cam pencerelere sahip çağdaş, modern bir alan ve tabii ki en nefes kesici

okyanus manzaralı. Aşırı büyük değildir ancak rahat bir his yaratan sade mobilyalarla dekore edilmiştir.

"Güzel bir yeriniz varmış." Mesafemi koruyarak dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. "Neden Malibu'yu seçtin?"

"Sahile yakın ama Jessa'ya da yakın bir yer olsun istedim. İşe gidip gelmek acı verici ama yapılabilir."

Oturma odasının içinde, dizüstü bilgisayarı iş e-postaları gibi görünen e-postalara açık. Sehpanın üzerinde bir bira ve ekranda bir çekim sahnesinde duraklatılmış bir film var.

Birdenbire sinirlerim bozuldu. Hava çok dar ve buraya neden geldiğimi sorguluyorum. Sadece nefes al. Bununla başa çıkabilirsin.

"Noah, görüşmemiz hakkında." "Evet?"

"Bir şeyler söyledin..." "Bir şeyler söyledim."

"Ve söylediğin o şeyler." "Evet mi?"

"Sanırım kafan karıştı. İşte, söyledim," diye itiraf ediyorum, duygularımı derinlere gömüyorum. Düşüncelerimin nasıl daha fazlasına kaydığını bilseydi, hayatımdaki diğer tüm erkekler gibi bunu bana karşı kullanabilirdi. "Ben bir kadını, senin hayatında olan bir kadın. Yakınız ve yakın olduğumuz için mutluyum çünkü seni özledim. Ama aramızdaki şeyleri değiştiremezsin. Bu halimizle iyiyiz ve Morgan'ın gidişiyle bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmenin çok doğal olduğunu anlıyorum ama aslında belki de ben sadece bir geri tepme düşüncesiyim."

Noah bana yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, içimde bir çılgınlık yaratıyor ve düşüncelerimi bulandırıyor. Yarı çıplak vücudunun yanı sıra kokusunu da suçluyorum.

"Yanılıyorsun," diye nefes alıyor. "Öncelikle, sen herhangi bir kadın değilsin. Sen Kate Hamilton'sın, Lexed Avrupa'nın CEO'su. Akıllı, zeki, esprili ve tüm bunların ötesinde güzelsin."

"Pek çok kadın güzeldir, Noah..."

"Onlar sen değilsin."

Dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta. Bir öpücük, eğer gidişat bu yöndeysse, her şeyi değiştirebilir ve sadece bu bile beni korkutuyor. Asla arkadaşlığımıza geri dönemeyeceğiz.

Ellerimi göğsüne koyuyorum, içimdeki anlık yanma dayanılmaz hale geliyor. Ona dokunduğum için pişmanlık duyuyorum ama ellerim

başka bir yöne doğru hareket eder.

"Noah, ikimiz de bunu düşünmeliyiz. Sen benim için sadece bir kaçamak ya da hızlı bir sikiş değilsin. Aramızda çok fazla geçmiş var. Seninle birlikte olsaydım, daha fazlası olurduk."

"Daha fazlasını istiyorum."

"Ne sorduğunu bilmiyorsun..." Dudakları benimkilere yaklaşp sürtünürken telefonunun çalma sesi ikimizi de irkiltiyor. Numaraya bakmak için başını eğdiğinde gözleri merakla açılıyor.

"Üzgünüm, buna bakmalıyım."

Telefonunu eline alıp cevap vermeden önce kolumu sıyrıyor ve bana düşüncelerimi toparlayıp yeniden bir araya gelmem için zaman tanıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor endişeyle, sesindeki ton paniklemiş. "Kahretsin. Ne kadar yüksek? Tamam, sakın ol ve hemen 911'i ara. Yakında oraya ulaşmaya çalışacağım. Arabayla gidersem saatler sürer. Bakalım uçak bulabilecek miyim, tamam mı? Hoşça kal."

"Sorun ne, Noah?"

Yüzü çökmüş, şaşkın bir halde önündeki alanı arşınıyordu. "Olivia'ydı. Nash'in ateşi var ve içmeyi bıraktı, ayrıca gerçekten huzursuz. Bilmiyorum..."

Derin bir nefes alıyorum ve iki koluna tutunarak onu durduruyorum. "Bana bak. Bunu yapabilirsin. Şu anda senin güçlü olmana ihtiyacı var. Onunla birlikte ne kadar korkmuş olabileceğini bir düşün. Git üstünü değiştir, çantayı hazırla, ben de arabayı hazırlayıp sana bir uçuş ayarlayayım."

"Ama iş, ve lanet olsun, Pazar günkü parti için Jessa'yı almam gerekiyor." "Charlie'ye halletmesini söylerim, tamam mı? Şimdi git toparlan."

Ben havayolu şirketlerini araştırıp San Francisco'ya bir sonraki uçuşu bulurken o odada kayboluyor. Doksan dakika içinde kalkacak bir uçuş rezervasyonu yaptıktan sonra, hemen Charlie'yi arayıp olanları anlatıyorum.

"Aman Tanrım. Hayır, Jessa'yı bana bırak. Şimdi Morgan'a mesaj atacağım. Noah'ın bir şeye ihtiyacı var mı? Onun için endişeleniyorum."

"Çok korktu tabii ama onu havaalanına götüreceğim."

"Teşekkür ederim, Kate. İşin bitince beni ara, tamam mı?"

Noah kot pantolonu, kapüşonlu tişörtü ve spor çantasıyla odadan çıkarken telefonu kapatıyorum. Charlie'nin arabasına atladık ve Pasifik Sahil Otoyolu'nda oldukça güvenli bir hızda yarıştık.

Havaalanı önümüzde belirdiğinde "Bunu yapamam," diye neredeyse boğulacaktı. "Ya onu kaybedersek? Daha on haftalık."

"Bunu yapacaksın, neden biliyor musun? Başka seçeneğin yok. Bu küçük çocuğun sana ihtiyacı var. Onun varlığı bir hata değil."

"Bunu söyleyen ilk kişi sensin."

"Neyi söyleyen?"

"Bunun bir hata olmadığını."

"Bir çocuk asla bir hata olmamalı." Onu rahatlatmak için elimi kalçasına koyuyorum. "Elbette, belki zamanlama harika değildi ama hayat sana bunu verdi. Jessa'ya harika bir babalık yapıyorsun ve Nash'e de yanında olmasa bile verecek çok sevgin var."

Kalkış terminali hemen önümüzde ve şaşırtıcı derecede sessiz. Araba tamamen durmuşken, ben söylenmesi gerekeni söyleyecek cesareti bulana kadar ikimiz de sessizce oturuyoruz, ona güç vermek için şu anda ne duyması gerektiğini biliyorum.

"Ben buradayım, Noah. Bana ihtiyacın olduğunda yanıdayım. Yalnız değilsin."

Gözlerini indiriyor, bakışlarımdan kaçıyor. Ona bir kez baktığımda dehşete düştüğünü anlıyorum. Noah kızını seviyor ve baba olmak hayatındaki en önemli rol. Şimdi, farklı koşullar altında başka bir çocuğa babalık yapmanın bilinmezliğiyle karşı karşıya. Charlie'nin beni uyardığı karanlık yere düştüğünü görebiliyorum, kalbim de bununla birlikte kanıyor. Yaptığımız hatalar ne olursa olsun, gerçek mutluluğu bulmak için kendimizi affetmeliyiz.

Kapıyı açarak arabadan dışarı adımını atar ama sonra başını camdan içeri uzatır.

"Beni bekleyin, lütfen."

Şimdi mi yoksa sonsuza dek mi demek istediğini anlamasam da sadece başımı sallıyorum. Ama her iki durumda da bana ihtiyacı var.

Onu kaybetmek istemiyorum ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu arkadaş olarak yanında duracağım çünkü düşmesine izin vermeyi reddediyorum.

Kendi kalbime gelince, her şeyi oluruna bırakmam gerekiyor.

CHAPTER 16

NOAH

Her ebeveynin korktuğu bir andı - panikle sağlık görevlilerini aramaya ve acile koşmaya neden olan yüksek ateş.

Küçük yüzüne bakıyorum, acı çığlıkları atmadan uyumayı başarıırken kollarımda dinlenen on haftalık oğlum Nash Alexander Mason'ın yüzüne.

Uçaktan indiğim ve doğruca hastaneye gittiğim andan itibaren her şey bir kasırğa gibiydi. Oğlum için duyduğum endişe ve kendimi tamamen çaresiz hissetmem nedeniyle midem düğüm düğüm oldu. Çocukları, özellikle de bebekleri hastalandığında her ebeveynin katlandığı bir korku seviyesi açılıyor.

Olivia geldiğinde perişan haldeydi, kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu ama uykusuzluktan Nash'in iyiliğinden duyduğu korkuya kadar yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Saat geç olmuş, üzerinde tişört ve eşofman var, saçlarını da dağınık topuz yapmış. Onu son gördüğümden beri çok kilo vermiş, hamilelik kilolarının kalıntıları neredeyse yok olmuş.

"Bay ve Bayan Mason," diye sesleniyor doktor elinde dosyasıyla odaya girerken. "Ben Dr. Lester."

"Hayır, o benim kocam değil. Ama bu konumuzun dışında. Nash'in nesi var?" Olivia panikle koşar.

"Nash'in bir enfeksiyonu var. Bir dizi test yaptık, bazıları negatif çıktı ve diğer sonuçlar daha uzun sürüyor. Onu gece boyunca izlemek istiyoruz. Ateşi düşer ve sıvı almaya devam ederse yarın eve gidebilir. Bebek olduğu için vücudunun bununla mücadele edebileceğini umarak herhangi bir ilaç tedavisi uygulamayacağız."

"Bu nasıl oldu?" Onu hâlâ kollarımda sallarken soruyorum.

"Herhangi bir yerde olabilir. Büyük ihtimalle bulaşıcı bir hastalığa maruz kalmıştır."

Olivia gözleri buğulanırken boynunu büküyor ve giydiği yırtık pırtık GAP tişörtünün içinde duruşu bozuluyor. "Onu yürüyüşe çıkarıyorum ve bazı ayak işlerini hallediyorum ama hepsi bu."

"Bu gece onu gözlemlemeye devam edelim. İkiniz de kalabilirsiniz, sabah görüşürüz," dedi Dr. Lester ve dosyasına bir şeyler karalayıp odadan çıktı.

"Postanede bir kadın vardı. Yanağını sıkmak için yüzüne dokundu. Bu benim hatam. Ben kötü bir anneyim," diye ağlıyor Olivia.

"Sen kötü bir anne değilsin," diye onu rahatlatıyorum, onu uyandırmamak için sesimi alçak tutuyorum. "Jessa bir yaşındayken onu oyun parkına götürdüğümüzü ve virüs belirtisi göstermeyen başka bir çocuktan su çiçeği kapıldığını hatırlıyorum. Böyle şeyler olur ama önemli olan senin annelik içgüdülerini takip edip onu buraya getirmiş olman."

Olivia yüzündeki yaşları silerek başını sallar.

"Çok zor oldu Noah. Gündüzleri harika uyuyor ama geceleri her dört saatte bir kalkıyor," diyerek kendini toparlamaya çalışıyor. "Sütüm bir nedenden dolayı yavaşladı ve onu mamaya geçirmek zorunda kaldım. Meğer mama onu kabız yapmış, o yüzden başka bir marka denemek zorunda kaldım."

"Tüm bunları bana neden anlatmadın?" Bu bilgiyi benden saklamasına biraz sinirlenerek vurguluyorum. "Sana onun hayatının olabildiğince bir parçası olmak istediğimi söyledim. Bu da onun mücadelelerini ya da rutinindeki değişiklikleri bilmek anlamına geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse Noah, sana yük olmak istemedim."

"O benim oğlum." Boğazımı temizlemeden önce sesim titriyor. "Bana yük olmuyorsun."

Olivia gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Bu bilgiyi paylaşacağıma söz veriyorum, tamam mı? Sadece çok yoruldu. İşim de geri dönmemi istiyor ve bir sürü şey var."

"Onlara ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Bir bebekle havayolu hostesi olarak çalışmayı nasıl başaracağımı hiç bilmiyorum. Çalışma saatlerim uzun, bildiğiniz gibi bu dokuzdan beşe bir iş değil. Ama sonsuza kadar izinli kalamam. Ödemem gereken faturalar var. Başka bir iş aramak zorundayım."

"Sana yardım etmek istediğimi söyledim, masrafları paylaşalım. En azından bunu yapabilirim."

"Biliyorum, Noah. Sadece bana karşı sabırlı olman gerekiyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve yardım edebildiğin zaman sana minnettar oluyorum, özellikle de bunu daha önce yaptığın için. Yeri gelmişken sormak istiyorum, Morgan'ın Nash'ten haberi var mı?"

Nash'in küçük yüzüne bakarak başımı sallıyorum. Çok küçük olmasına rağmen yüz hatları gelişmiş ve neredeyse benim onun yaşındaykenki halime benziyor. En azından anneme göre öyle.

"Ona söyledim. Hiçbir şey söylemedi. Aslında hayır, zoraki bir gülümsemeyle tebrik etti ve o zamandan beri onu sormadı."

Olivia'nın kaşları birbirine yaklaşırken yüzü yumuşar. "Özür dilerim."

Morgan'ın tavrına sinirlenerek, "Üzülme," diyorum sertçe. "Morgan zor biri ve bu senin sorunun değil."

"Nash'i ben alayım, sen de gidip bir şeyler ye."

Onu ona teslim ediyorum, kollarımdaki anlık ağırlık kayboluyor ve içim boşalıyor. Ona geri döneceğimi söyleyip odadan çıkıyorum ve biraz temiz hava almak için hastanenin dışına çıkıyorum.

San Francisco'nun havası Los Angeles'tan çok daha farklı. Daha berrak, ya da belki de hepsi benim hayal gücümde. Telefonumu elime alıp Kate'i aradım ve haber aldığımında onu bilgilendireceğime söz verdim.

"Noah, her şey yolunda mı? Hepimiz endişelendik mi?" Kate acele ediyor.

"Bir enfeksiyon. Bazı ileri testler yapıyorlar ve gece boyunca onu izliyorlar. Ateşi biraz düştü."

"Özür dilerim, Noah. Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Arka planda Charlie'nin Kate'e sorular sorduğunu duyabiliyorum. Bu dikkatimi dağıtıyor ve ben gerçekten Kate'in sesini duymak istiyorum, delirmiş gibi davranan kuzenimin değil.

"Gidebileceğin bir yer var mı? Özel olarak

konusabileceğimiz?" "Elbette, seni sonra ararım."

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. "Tamam, yalnızım. Her şey yolunda mı?"

Göğsüm sıkışırken aynı anda başım da düşüyor. Suçluluk duygusu beni tüketiyor, tüm başarısızlıklarımı gün ışığına çıkarıyor. Tıpkı onun gibiyim, baba

başka bir hayatı olduğu için evime adım atmayan bir baba. Çocuklarımla hiçbirini bunu hak etmiyor ve ben de sadece yoksun bir babayım.

"Bunu nasıl yapacağım Kate? Aynı anda iki yerde birden olamam. Etrafında bir baba olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Annemin tüm hayatını benim için feda ettiğini izledim. Bu Olivia için adil mi?"

"Noah," diye nefes alıyor Kate, sinirlerimi yatıştırarak. "Bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Mesafenin yardımcı olmadığı kesin. Jessa'nın burada olduğunu biliyorum ama Olivia'dan sana daha yakın bir yere taşınmasını istemeyi düşündün mü?"

"Hayır, sormak aklıma gelmedi çünkü onun kendi hayatı olduğunu biliyorum."

"Bu sadece bir öneri ve sormaktan zarar gelmez. Ben bir ebeveyn değilim ama pratik açıdan bakarsak, Los Angeles'ta yaşasaydı oğlunuzla daha fazla zaman geçirebilirdiniz."

"Hayatım berbat durumda."

"Kimse mükemmel değildir," diye beni rahatlatmaya çalışıyor. "Şu anda senin zamanın ve bu anları asla geri alamayacaksın. Git oğlun Noah ile vakit geçir. Onun sana ihtiyacı var, Olivia'nın da öyle."

"Beni bekler misin?"

"Yapacağıma söz verdim, değil mi?"

"Kate," diye fısıldıyorum, çok daha fazlasını söylemem gerekiyor. "Yakında evde olacağım. Seni görmem gerek."

"Şu anda hiçbir yere gitmiyorum, Noah."

Telefonu kapattık ve daha berrak bir zihinle, Kate'in önerisini düşünerek odaya geri döndüm. Olivia'dan taşınmasını istemek hiç aklıma gelmemişti çünkü aklımın bir köşesinde onu Morgan'la aynı kategoriye koyuyordum - bir kadın. Bu yüzden zor ve inatçı. Ama şimdi mantıklı düşündüğümde Olivia öyle biri değil.

Nash gece boyunca uyudu ve sabaha karşı ateşi düştü, iştahı geri geldi. Doktor onu öğlen saatlerinde taburcu ediyor ve bizi onu izlemeye devam etmemiz için eve gönderiyor.

Kate'e planlarımı bildiren kısa bir mesaj gönderdim.

Ben: Bir gece daha kalacağım. Nash'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Kate: *Tabii ki, anlaşılabilir bir durum. Otelde mi kalıyorsunuz?*

Ben: *Hayır, Olivia kanepesini teklif etti. Yarın görüşür müyüz?*

Yanıt gelmiyor, telefonumu tekrar tekrar kontrol ettiğimde boş bir ekranla karşılaşıyorum. Bir saat sonra, orada durduğunu görüyorum.

Yarın görüşürüz.

Olivia havaalanına yakın tek yatak odalı bir dairede yaşıyor. Küçük ama tam zamanlı çalıştığı için evde neredeyse hiç kalmadığı düşünülürse ihtiyacı olan her şeye sahip. Havayolu hostesi olarak çalıştığı için ülkenin dört bir yanına uçuyor, biz de bu şekilde yeniden bağlantı kurduk.

Yatak odasında Nash'in beşiği var. Onu yatırıyor ve bana duş alacağını söylüyor. Oturma odasına yerleşiyorum, dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Nash'in iyileşmeye devam ettiğinden emin olmak için bir gece daha kalmak istediğimden işimi halletmeye çalışıyorum. Ama ne kadar konsantre olmaya çalışsam da aklım Kate'e kayıyor.

Olivia ve Nash odada mışıl mışıl uyurken karanlık hızla üzerimize çöküyor. Zihnimi boşaltmak için yapabildiğim tek şey olan işe gömülüyorum. Onları uyandırmamak için telefonumu sessize aldığımında Morgan'dan gelen beş cevapsız aramayı fark ediyorum. Panik içinde onu geri arıyorum, Jessa'yla bugün katıldıkları doğum günü partisiyle ilgili bir şey olduğundan endişeleniyorum.

"Ne oldu? Jessa iyi mi?"

"Kız arkadaşının orada olacağını söylemeden Charlie'nin evine girmeme izin mi verdin? Pardon, nişanlın mı? Ona ne demem gerektiğinden emin değilim." Morgan kutupsal bir tonda öfkelenildi. "Onu kızımızla otururken gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edebiliyor musun?"

Olivia ve Nash'i uyandırmamak için sesimi alçaltmaya çalışıyorum. "Morgan, sen neden bahsediyorsun?"

"Kate'den bahsediyorum," diye homurdanıyor, sesini yükselterek. "Onu becerdiğini söyleme saygısını bile göstermedin bana!"

"Sevişmiyoruz. Sakin olur musun?"

"Sakin olmamı söylemeye nasıl cüret edersin? Paris'e bu yüzden mi gittin? Evliliğimiz boyunca aşık olduğun kadının peşinden gitmek için mi? Söyle bana Noah, seninle hiç şansım oldu mu? Yoksa hep o muydu?"

Sessiz kalıyorum, içimde onunla tartışacak mücadele kalmadı. Konu kadınlara geldiğinde Morgan ve Olivia spektrumun zıt uçlarında yer alırlar. Olivia

tartışacak biri değildir. Diğer insanlara karşı çok saygılıdır ve drama olmadan iletişim kurar. Öte yandan Morgan, duygu yüklü bir kadın. İsteddiği zaman tam bir kaltak.

"Sessiz kalacağını düşünmüştüm," diye alay ediyor. "Ve en çok ne acıtıyor biliyor musun? Ben doğru olanı yaptım, Noah. Sana Callum'dan bahsettim, sonra da Jessa'yla tanışmanın sorun olup olmadığını sordum. Kızgın olduğunu biliyordum, bu yüzden sana düşünmen için zaman verdim. Ama umursamadın. En iyi arkadaşlarıymış gibi kızımın oturtmasına izin verdin. Sadece bu da değil, onu sorguladığımda kızıma yalancı deme cüretini gösterdi. Lanet olsun Noah, ben onun annesiyim! Buna nasıl izin verirsin!"

"Morgan, meşguldüm, Olivia'nın-"

"Benimle özel hayatın hakkında konuşma. Kate'le evlenmeni, mutlu aile oyununu ya da hayatındaki diğer kadınları duymak istemiyorum. Aslında, benimle konuşma. Benimle iletişime geçmen gerekirse avukatın aracılığıyla geçebilirsin ve kızını görmek için evime adım atmayı aklından bile geçirme."

Hat kesildi.

Başımı ellerimin arasına gömüp bu kâbusun yok olmasını diliyorum. Ne yaparsam yapayım, hayatımda hiçbir kontrolü ele geçiremiyorum. Ve tam Kate'e duygularımı itiraf edip dürüst olması için yalvardığımda, çünkü hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi bu yalanı yaşamaya devam edemeyeceğim, onun davranışları hayatımda daha büyük bir baş ağrısına neden oluyor.

Morgan'ın üzölmeye hakkı var çünkü açıkçası ben de aynı tepkiyi verirdim.

Yorgunluk omuzlarımda ağırlaşırken dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kanepeye uzandım. Sık sık dünyanın bensez daha iyi bir yer olacağını düşünürdüm. Her gün hatalarımdan bedelini ödüyorum. İyileşme mücadelesi aldığım her nefeste daha da zorlaşıyor.

Yine de en küçük pencereden mutluluğu yeniden yaşadım. Kate tüm bunları sadece bir hafta sonunda hayatıma geri getirdi. Ama şimdi, gerçekler tam olarak ortaya çıkıyor. Kate benim yaşam tarzımı ve ebeveyn olmanın gerekliliklerini asla anlayamayacak. Morgan'ın önceki patlamasına rağmen onu suçlamıyorum ama Jessa'nın tam velayetini almasına asla izin vermeyeceğim.

Ve yıllardır sakladığım bir gerçeği ortaya çıkardı. Evliliğim boyunca Kate'i hiç unutmadım. Her zaman aklımın bir köşesindeydi.

Morgan'la sürekli karşılaştırılıyordum. Bu haksızlıktı. Belki de Morgan haklıydı, hiç şansımız olmadı.

Her şey karmakarışık ve bir şekilde, benim için önemli olan tek şeyi kaybetmemek için her şeyi temizlemeye başlamam gerekiyor.

Çocuklarım.

CHAPTER 17

KATE

Charlie, Amelia'nın doğum günü partisini planlamak için her şeyi yapmıştı.

Amelia, periler, tek boynuzlu atlar veya pembe renk içeren her şeyden tiksinen geleneksel bir kızıdan başka bir şey değildir. Ablasının tam zıttı olan Addison ise her gün prenses elbisesi giyiyor ve herkesin ona *Belle demesini* istiyor. Ortanca çocuk olan Ava ise bu ikisinin karışımıdır.

Lex ve Charlie'nin evi, kanyon manzaralı, dönümlerce alana yayılmış, cömert bir fiyat etiketine bağlı pahalı bir gayrimenkul parçası. Lex'in teklifi yaptığı günü, ödediği şaşırtıcı miktarı hala hatırlıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bu adam her şeyi yapabilir.

Ev doğaüstü bir temayla dekore edilmiştir ve bahçede büyük bir UFO şişme kalesi bulunmaktadır. Çimenlerin üzerine serpiştirilmiş uzaylı taklitleri var ve bunlar bir film setinden ödünç alınmış gibi titizlikle detaylandırılmış.

Dün gece, iyilik çantalarından UFO şeklinde kurabiyeler pişirmeye kadar saatlerce hazırlık yaptık. Charlie pasta dışında her şeyi kendi elleriyle yapmakta ısrar etti. Gece boyunca Lex'in beni buraya sadece partinin hazırlanmasına yardımcı olmam için mi çağırdığını merak ettim. Yine de aklımı Noah'tan uzaklaştırdı.

Dışarıdaki verandada yeşil bir masa örtüsü ile kaplanmış uzun bir masa var. Beyne benzeyen bir jöle parçasını da içeren bir otlatma masası olarak sunduk. Dün gece beni iğrendirdi ve bu sabah hala aynı iğrenme seviyesini hissediyorum.

"Harika bir çocuk partisinin nasıl yapılacağını gerçekten biliyorsun," diye Charlie'yi övüyorum, bir yandan da masadaki tabakları çocuklar için daha fazla atıştırılabilirlik sağlayacak şekilde yeniden düzenliyorum. "Benim annemin doğum günü partisi anlayışı mağazadan alınmış pasta ve kardeşlerimin helyumunu emmek için şişirdikleri balonlardan ibaretti."

"Siz İngilizlerin çok severek söylediği gibi, ben bittim," diyor Charlie, bir esneme kaçıyor. "Ve daha başlamadı bile."

Konuklar bir saat sonra çok heyecanlı bir doğum günü kızına gelmeye başlar. Çocuklar doğruca UFO şişme kalesine koşuyor, kahkahalar ve çığlıklar daha önce sessiz olan bahçede aniden yankılanıyor.

Julian, Adriana ile birlikte arka bahçeye girer. Üzerinde lacivert bir fiyonk olan büyük bir hediye taşıyor, bir çift chino şort, siyah bir tişört ve bir çift bembeyaz spor ayakkabı içinde oldukça seksi görünüyor. Yıllar önce Charlie'yi geri almaya çalışırken ona duyduğum kızgınlığa rağmen, adamın yakışıklı olmadığını kabul etmek aptallık olur. Bir odaya girdiğinde tüm gözlerin ona çevrildiği adamlardan biri. Tıpkı Noah, Haden ve itiraf etmek bana acı verse de Lex gibi.

Adriana'yı onun yanında mutlu bir şekilde görmenin Noah'ya karşı gömülü duygularımı su yüzüne çıkarmasından nefret ediyorum. Grupta her zaman yalnız olan bendim ve bu beni şu ana kadar hiç rahatsız etmemişti.

Andy yanlarındadır, çok daha yaşlı görünmektedir ve Elijah'ın hafızalardaki yansımasıdır. Kızları Luna, zıplayan bukleleri ve parlak yeşil gözleriyle kesinlikle muhteşem, sarı bir tütü giymiş ve doğruca şişme kaleye koşuyor.

Verandada oyalanırken hem Adriana'yı hem de Julian'ı öperek selamlıyorum.

Luna'nın tütüsüyle aynı tonda maksi bir elbise giyen Adriana yanımda, "Seni özledim," diye ciyaklıyor. "Benimle Fransızca konuşur musun?"

"Le français est une belle langue."

Adriana elini göğsünde kavuşturur. "Ne kadar romantik!" "Ne dediğini bile bilmiyor muydun?" Julian onunla alay eder.

Andy pek eğlenmemiş gibi görünüyor. "Evet anne, ya kakanın çok güzel koktuğunu söyleseydi?"

Adriana gözlerini devirir. "Çocuklar... peki siz ne dediniz?"

Elimi omzuna koyarak gülüyorum. "Fransızca çok güzel bir dil."

Lex elleri cebinde, kız kardeşini öperek ve Julian'la tokalaşarak yanlarına geliyor. Lex ve Julian söz konusu olduğunda, aralarındaki dinamik beni her zaman büyülemiştir, çünkü bir zamanlar Charlie'nin aşkı için her ikisi de birbirinin şakağına silah doğrultabilirdi. Ve hiçbir zaman itiraf etmemiş olsam da, kenarda izlerken elimde her zaman bir kutu patlamış mısır vardı.

Ancak bugün, Julian Lex'e yaptığı bir toplantı hakkında soru sorduğunda ve Lex saygılı bir şekilde yanıt verdiğinde medeni görünüyorlar.

Rocky de burada, Nikki hariç. Oğulları Will çok uzamış, hafif bıyıkları ve alnına dağılmış küçük sivilceleri olan bir genç kız olmuş. Rocky ise tam hatırladığım gibi, iri yarı ve sıkı sıkıya sarılmış.

"En sevdiğim İngiliz kuşu nasılmış bakalım?"

"Tanıdığın tek İngiliz kuşu benim, o yüzden tabii ki en sevdiğin benim," diye hatırlatıyorum ona bilmiş bir sırıtışla.

"Eric beni arkadaşısı Alistair'le tanıştırdı," diyor Rocky ürpererek. "Yani inan bana, bir tek sen değilsin."

"Ah, evet." Eric'in arkadaşına başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Tam bir drama kraliçesi, değil mi? Nikki seninle değil mi?"

"Eve döndü. Son zamanlarda bir kaos var ve ona sürekli başka birini tutmasını söylüyorum."

"Ona onu özlediğimi söyle. Bir süredir onunla konuşmadım."

"İletirim." Bir tabak alıp büyük miktarda yemek koymadan önce gülümsüyor.

Arka bahçe Amelia'nın arkadaşları ve ailesiyle dolu. Çocuklar etrafta koşuşturuyor, baktığınız her yerde kaos var. Adriana ile mutlu bir şekilde oturdum, etrafı taradım ve Eric'in burada olmadığını fark ettim. Ona bir mesaj gönderdim ama cevap vermedi.

Morgan, Jessa ile içeri girdiğinde Julian ile Fransız Devrimi'nin tarihi hakkında sohbet ediyordum. Gözlerim Jessa'ya, onun yanında duran ve babasına daha fazla benzeyemeyen küçük kıza kayıyor

-Noah'nınkiyle aynı tonda, yüzünün yan tarafına dökülen kahverengi saçları, onunkiyle aynı şekildeki ela renkli gözlerine kadar.

Hevesli bakışlarım tekrar Morgan'a, Nuh'un ömür boyu evlenmeyi seçtiği kadına yöneliyor. Onda bir zarafet var.

Bir çocuğun doğum günü partisi için bembeyaz cesur bir moda seçimiyle kendi teninde rahat. Saçları bob şeklinde kesilmiş, kısa ama şık. Çok güzel bir kadın ve kendimi onunla kıyaslamaktan nefret ediyorum. Ben o kadın *değilim*. Bu tuzığa düşmem. Değeri biliyorum, ancak son zamanlarda değerim bulanıklaştı.

Varlığıyla özür dilemeyen kıskançlık, göğsümün içinde gitmeyi reddeden sürekli yanan bir his oldu. Habersizce gelişi, Olivia'da uyuma mesajından kaynaklanıyor. Birçok otel olduğunu düşünürsek, neden rahat bir yatak yerine kanepeyi seçtiğini anlamıyorum. Tabii O l i v i a'yla rahat bir yatağa girmediyse.

Ve sonra sadece birkaç metre ötede benim yerime seçtiği kadın duruyordu.

Morgan'ı sinsice izlerken, zihnim olumsuz bir oyun alanına dönüşüyor ve önümdeki masanın üzerinde duran peçeteyi parçalara ayırdığımı fark etmiyorum.

Rocky'den ve onun Los Angeles'lı kadınlar ve göğüsleri hakkındaki saçma sapan konuşmalarından özür dileyerek, bir süreliğine dikkatimi dağıtmak için mutfığa gidiyorum. Charlie'ye yardım etmek için ortalığı toplayıp bulaşık makinesini doldurduktan sonra kendimi biraz daha iyi hissederek dışarı çıkıyorum.

Elimde bir tabak yemekle en üst basamakta oturmuş, bahçede oynayan çocukları izliyorum. Kahkahaları süzülürken dünya umurlarında olmadan çok eğleniyorlar. Paris'teki hayatımdan çok farklı, gerçek bir aile duygusu yaşıyorum.

Yanımda bir hışırtı duyuyorum ve Jessa bir yandan değneği tüpe daldırmaya çalışırken bir yandan da boşuna baloncuk üflemeğe çalışıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir surat ifadesiyle ağlamanın eşiğinde görünüyor.

"Yeterince uzun süre batırır ve yavaşça çıkarırsan baloncukları üfleyebilirsin," diyorum nazikçe.

Tam olarak bunu yaparken iri gözleri bana bakıyor, bir baloncuk havada süzülüyor, bu onu çok eğlendiriyor.

"Babamı tanıyor musun?"

"Babanı tanıyorum. O benim iyi arkadaşım."

"Benim bir en iyi arkadaşım var ama o bir kız. Adı Ella. Eğer bir kız ve bir erkek en iyi arkadaşsa, evlenmek ve bebek sahibi olmak zorundadırlar."

Bunu çocuğa nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Hayat o kadar basit değil.

"Jessa, ne yapıyorsun?" Morgan bize doğru geliyor, Jessa'yı benden uzaklaştırıyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Anne, babamın en iyi arkadaşıyla konuşuyorum. Evlenecekler ve bebekleri olacak."

Morgan'ın öfkeli bakışları Jessa'dan bana kayıyor. Gözleri kısılmış, sertleşmiş ve her zamanki solgun teni kızarmış. Yanındaki Jessa sessiz ama Morgan'ın küçük kolunu sıkıca kavrayışıyla kaşlarını çatıyor.

"Hayır, sanırım yanlış anladın Jessa," diye dostça bir gülümsemeyle onu düzeltmeye çalışıyorum.

"Çocuğuma yalancı mı diyorsun?" Morgan kızgınlıkla için için yanıyor.

"Tabii ki hayır," diyorum sakın kalmaya çalışarak. "O sadece olayı abarttı.

Evlilik ve çocuk meselesi."

"Jessa, lütfen gidip Amelia'ya mutlu yıllar de. Gitmemiz gerek."

"Ama anne, ben babamın en iyi arkadaşıyla kalmak istiyorum," diyerek kollarını kavuşturuyor.

"Şimdi, Jessa."

Jessa annesine çocukça isimler takarak kaçır. "Dinle, o-"

"Yani, eski kocamı mı beceriyorsun? Dur bir dakika, biz hâlâ evliyiz, yani kocamı beceriyorsun."

"Morgan, bu-"

"Hayatına girdiğim andan beri gözün onun üzerindeydi.

En iyi ikinci olmak nasıl bir duygu?"

Özgüvenim paramparça oldu, arzuladığım adama sonsuza dek bağlanacak olan kadın bana bir hiç olduğumu söylerken acı içimde dalgalanıyor. Beni kırılmış görmesine izin veremem ve bu yüzden varlığımın her zerresiyle kendimi savunacak cesareti topluyorum.

"Son üç yıldır Noah'ın hayatından uzak durdum. Evliliğiniz dağıldıysa, bunun benimle bir ilgisi yok. Şu anda ise, evet, Noah ile tekrar arkadaş oldum. Bunun için özür dilemeyeceğim."

Başımı dik tutarak uzaklaşıyorum, sakinleşmek için eve kaçıyorum. Sinirlerim hareketlerimi, titreyen ellerimi ve hızla atan kalbimi kontrol etmeye başlıyor. Duygularım güvensizlikten öfkeye sığıyor ve bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyorum.

Mutfağın içinde, elime geçirebildiğim herhangi bir likör için üst dolabı araştırıyorum. Çılgık atan çocuklarla ve Noah'nın karısının bana ikinci en iyi olduğumu söylediği anıyla çevrili iki saat daha dayanacaksam beni rahatlatacak bir şey.

Şişe elimdeyken arkamdan gelen bir ses beni olduğum yerde durduruyor. Arkamı döndüğümde Eric'in odanın karşısında durduğunu görüyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Bilmiyorum Eric, lütfen," diye yalvarıyorum camlaşmış gözlerle.

"Bir içkiye ihtiyacım var." "Kardeşimi mi beceriyorsun?"

Başımı kaldırıp onun sert bakışlarıyla karşılaşıyorum, şoktan ağzım kuruyor. "Eric..."

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Bana yalan söylüyordun!" diye bağıyor, yüzünü acı kaplıyor. "Kardeşim senin için Allegra'yı terk edeceğini söylediğinde bunu akşam yemeğinde öğrenmek zorunda kaldım."

"Neden... neden böyle söyledi?"

"Bilmiyorum Kate, sen söyle?"

"Eric." Keskin sancıları görmezden gelemeyerek karnımı tutuyorum. "Dominic ve ben bittik. Anlamıyorsun. Dalga geçiyorduk. Çok karmaşık ve bitti."

"Bitti mi? Söylediğine göre, seninle birlikte olmak için Paris'e taşınmak istiyormuş. Bu bitmekten çok uzak, sence de öyle değil mi?"

"Eric, Dominic'le o zamandan beri konuşmadım-"

"Seni anlamıyorum. Kardeşimi beceriyorsun ama Noah'yı kovalamaya mı çalışıyorsun? Bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

Arkadaşım olması gereken birinden gelen acı içime işliyor. Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, sert dış görünüşüm etrafımda bir yığın halinde parçalanıyor.

"Sakin beni yargılamaya kalkma!" Hayal kırıklığıyla bağıyorum. "Sen de tıpkı Noah gibisin. Herkese hemen inanıyorsun ama bana asla, değil mi?"

"İnkâr etmedin mi?"

"Biliyor musun Eric? Evet, kardeşini beceriyordum. Bir anlaşmamız vardı ve bu bencilce benim yaşam tarzıma uyuyordu. Bu bir hata mıydı? Bilmiyorum. Ama ondan asla karısını terk etmesini istemedim. Noah'a gelince, ben asla bir erkeğin peşinden koşmam. Bunun sadece kalp kırıklığına yol açtığını uzun zaman önce öğrendim."

Eric'ten uzaklaşıp eve dönmek istiyorum. Eğer buna ev ya da kaçabileceğim bir yer demem gerekiyorsa. Ama bunun yerine Lex'in ofisinde, bana kullanabileceğimi söylediği yerde kayboluyorum ve gözyaşları içinde kalıyorum.

Uçuşumu Pazartesi gecesine aldım, çaresizce ayrılıp eve dönmek istiyordum. Lex ile çok fazla detaya girmeden, beni anladı ve kalmam için baskı yapmadı. Charlie'ye gelince, hem Morgan'a hem de Eric'e çok kızgındı. Bu karmaşanın içine sürüklenmesinden nefret ediyorum ama onun evinde kaldığım için bunu ondan saklamam imkânsız.

Pazartesi sabahı erkenden Lex'le birlikte ofise doğru yola çıktım, kafamın işe gömülmesini istiyordum. Dün gece telefonumu kapattım, bu uzun zamandır yapmadığım bir şeydi ve buradaki son gecemde kızlarla oyalandım.

Neredeyse öğle yemeği vaktiydi ve dizüstü bilgisayarımınla kendimi küçük toplantı odalarından birine kapattım. Lex'in beni yalnız çalışmam için bıraktığı birkaç toplantısı var ki tam da ihtiyacım olan şey bu. Sessizlik ve parmaklarımın klavyeye vurması, beni öldürmeye çalışan acıyı dindirmek için çaresizce kullandığım bir ilaç gibi. Bu nedenle, ne kadar çok yazarsam, hayatım üzerinde o kadar çok kontrol sahibi olduğumu hissediyorum.

Çalışanların cahilliği ve kapıyı çalmadaki beceriksizliği beni çok kızdırsa da kapı açılıyor. Tam o kaba insana küfretmek üzereydim ki kafamı kaldırdığımda Noah'ın kapıda durduğunu gördüm.

Kapıyı arkasından kapatıyor, tıraş olmamış ve yorgun görünüyor. Sakalı dağınıktır ve üzerinde hâlâ bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve başında bir beyzbol şapkası vardır.

"Noah, Nash nasıl?" Dağınık görüntüsünden endişelenerek ve en kötüsünü düşünerek ayağa kalkıyorum.

"Morgan'a evleneceğimizi söyledin mi?"

"Ne?" Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Hayır. Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Tan rı aşkına Kate!" diye bağırıyor, yumrukları bir top gibi kıvrılmış.

"Dün gece beni aradı, her şeyi anlattı. Jessa'yı almakla tehdit ediyor. benden uzak dur."

Acı bir çığ gibi düşüyor. Kendimi nasıl savunacağımı bile bilmiyorum. Kafamı kaldırıyorum ve bana kızgınlıkla bakıyor. Yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissediyorum ve fark edilmemesi için dua ediyorum. Öksürüyorum ve zaten orada olmasına rağmen saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum.

"Ben öyle bir şey söylemedim," diyorum ona, konuşmanın şaşkınlığıyla. "Bu sözleri Jessa söyledi."

"Jessa'nın yalan söylediğini söylemişsin."

"Ne var biliyor musun? Noah, ne cüretle benim söyleyeceklerimi dinlemeden onun tarafını tutarsın?"

Bana güvenmiyor, hatta ailesini tehlikeye atacak bir şey yapacağımı bile düşünmüyor. Son yirmi dört saattir kendimi zar zor toparlayabildim ve şimdi bana bile güvenemediğini mi öğreniyorum? Kıskanç eski karısının, ya da karısının mı demeliydim, onun için en iyisinden başka bir şey istemeyen en iyi arkadaşının sözünü dinleyecek.

"Ben o sözleri hiç söylemedim. O üç yaşında, Noah. Söylediklerimi karıştırmış olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Neden onunla konuşuyordun ki?"

"Yapacak işlerim var. Lütfen ofisi terk edin."

"Ne yapmamı istiyorsun? Morgan'dan beni seninle romantik bir ilişki içinde olmakla suçlayan birkaç telefon aldım. Evleneceğimizi ve çocuk yapacağımızı sanıyor. Sonra da bana Jessa'nın yalancı olduğunu söylediğini anlattı."

"Neye inanmak istiyorsan ona inan. Korktuğum şey tam olarak buydu."

"O onun annesi. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamam mümkün değil."

Dudaklarından çıktığı anda, acının beni tüketmesini engellemek için başımı eğiyorum.

beni bir bütün olarak.

"Haklısın. Anne olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacağım. Ama birini sevmenin, dürüst olmanın ve insanlara saygılı davranmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Senin için her zaman en iyisini istedim Noah, kime inanmak istiyorsan ona inanabilirsin. Ben bunu kabul etmedim. Aslında, tam olarak bundan kaçınıyordum. Şimdi, izin verirseniz, gitmem gerekiyor."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, kapatmıyorum bile ve kablosunu duvardan çekiyorum. Sessizce yürürken, tek kelime etmeden bana bakmaya devam ediyor.

"Yani Paris'e dönmek için mi ayrılıyorsun?"

Dizüstü bilgisayarımı kollarımda taşıyorum, acı dolu bakışlarla ona bakıyorum. "Çılgınca olan şu ki Noah, seni beklemeye hazırdım. Tıpkı istediğin gibi."

"Peki şimdi ne olacak?" Ses tonu affedici değil ve düşmanlıkla besleniyor. "Ona geri mi döneceksin?"

"Ne seninle ne de Dominic'le kalp kırıklığı peşinde koşmayacağım Noah."

Kalbim konusunda bilge olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim, ama onun milyonlarca parçaya ayrıldığını fark ettim. Boğazımdaki yumruyu yutarak, sadece delici bakışlarıyla beni rehin alan adamdan kaçmaya çalışıyorum.

"Tek başıma olmayı tercih ederim."

CHAPTER 18

KATE

Paris'e geri dönmek farklı bir duygu dalgasını da beraberinde getiriyor.

Bir zamanlar benim gözümde çok saf ve güzel olan bir yer, şimdi yalnızlıktan başka bir şey getirmiyor. Baktığım her yerde insanlar en güzel hayatlarını yaşıyor gibi görünüyor. Kahkahalar sokakları dolduruyor ve çiftler el ele yürüyor, sevgilerini göstermek için spontane öpücüklerle birbirlerine sevgiyle bakıyorlar.

Kızgınlığım daha da derinleşiyor ve sabrım azalıyor. Artık yabancılara gülümsemiyorum ya da kalabalık bir caddede kenara çekilmeyi teklif etmiyorum. Çiçekler çok az neşe getiriyor, kaldırımında kovalar içinde duran demetler insanlara mutluluk satın aldırarak için bir oyun gibi görünüyor. Tüm bunlar bir araya gelince Paris dünyanın en sefil yeri gibi görünüyor.

Hayatımın şimdiye kadar düzene girmiş olması gerekiyordu. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Elimden geldiğince kendimi korudum, tam olarak bundan kaçındım.

-Kalp kırıklığı.

Ve her parçam bir adam için, okyanusun ötesindeki biri için, her zaman benim güvenlik ağım olan ve yolumu kaybettiğimde bana tutunan biri için acı çekiyor.

Güvensizliğimi bana karşı, bize karşı kullanan adam.

Kalp ağrısı nereye gidersem gideyim beni takip ediyor, bir anlığına unutana kadar aklımdan hiç çıkmıyor çünkü başka biri

dikkat. Ama sonra beni bir şimşek gibi çarpıyor, vahşi ve özür dilemeyen, her zaman Nuh'a geri götürüyor.

Dünyanın romantizm başkenti olarak bilinen bir şehirde kalbim açık bir yara haline geldi, ancak hayat her zaman olduğu gibi beni yoluma devam etmeye zorluyor.

Herkes zamanımı talep ederken hiçbir şey üzerinde duracak zamanım yok. Bir kez daha, yokluğum ek strese neden oluyor ve uçak piste iner inmez telefonum susmuyor. Boş kaldığım her an planlanan toplantılara, önümüzdeki hafta Londra ve Roma'ya yapılacak son dakika iş seyahatlerine ilişkin mesajlar ve e-postalar. Bildiğim yaşam tarzına geri döndüm, ancak yalnızlık, bu acının yok olmasını dileyerek uyanık yattığım her gece beni bulacak.

Sabah yedide ofise geldim. Uyku dün gece beni zar zor buldu, tam olarak üç saat. İştahsız uyandım ama küçük bir şeyler yemeyi başardım ve her zamanki yogam yerine yoğun kardiyo yapmayı tercih ettim.

"Kate," diye sesleniyor Emile, kapımın önünde sempatik bir bakışla dururken. "Permettez à votre cœur de ressentir la douleur. Alors vous saurez s'il vaut la peine de se batter."

Kalbimin acıyı hissetmesine izin ver. O zaman uğruna savaşmaya değip değmeyeceğini anlayacaksın.

Bu sözler kafamın içinde tekrarlanıyor, ancak Amerika'dan ayrıldığım andan beri düşündüğüm tek şey bu. Acımın her zerresi onun yüzünden. Bu çetin savaşta mücadele ediyordum gibi hissediyorum. Noah'nın karmaşık bir hayatı var ve onunla birlikte olmam, kafamda ne kadar kurarsam kurayım denkleme uymuyor. Hiçbir şey birbirini tutmuyor ve ben işaretlere inanan biri değilim, ama bunu yüzüme bakan tehlikeli sarı işaret olarak kabul ediyorum.

Artık bu konuyu tartışmak istemiyorum, duygularımın kapıldığı kısır döngüden bıktım. Sefalet gerçekten de arkadaşlığı seviyor, bu yüzden Emile'e beni müsait değil olarak işaretlemesini söyleyip toplantı odasına giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sadece Charlie beni defalarca aradı ama ona tartışmanın kapandığını söyledim. Söyleyecek bir şey kalmadı, hatta Dominic konusundaki hararetli tartışmamızdan beri iletişim kurmaktan kaçındığım Eric'e bile.

Can sıkıntısı beni bir kez daha buldu, bu toplantı tam bir zaman kaybı. CFO rakamlar hakkında saçmalıyor, sadece sesi bile beni uyutuyor. Ekibi beni kızdırmaya başladı ve bu moronu işten çıkarmam an meselesi olacak. Ben devreye girmeden önce yönetim sayesinde yükselmişti. Olgunlaşmamışlığını ve narsist davranışlarını görebiliyorum. Herhangi bir yönetim tarzından yoksun ve bu da personel değişiminde kendini

gösteriyor. Saçma sapan ve

Bütçe kısıtlamaları için acınası bahaneler beş saat sürüyor. Hepsi odadan çıktıığında, Lex daha fazla konuşmak için hatta kalır.

"Pazartesi günü Londra'ya gitmeye hazır mısın? Jerry tam bir köpekbalığı olabilir ama toplantı sırasında seni caydırmasına izin verme," diye bilgilendiriyor Lex beni.

Harika, tam da ihtiyacım olan şey. Etrafındaki dünyayı kontrol etmeye çalışan küçük penisli bir adam daha.

"Ben hazırım." Böyle bir kibirle uğraşmak zorunda kaldığım için sinirlenerek derin bir nefes alıyorum. "Onun taktiklerini biliyorum ve açıkçası, eğer bir gelişme göremezsem, ona kapıyı göstermekten mutluluk duyarım. Boşa harcayacak ya da bu projeden geri kalacak zamanım yok."

"Anlaştık," diyor Lex, sonra duraksıyor. "Peki senin için her şey yolunda mı?" "Ben iyiyim."

"Dinle, Charlotte endişeli ve kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorsun."

"Sana bunu iletmeni söyleyen o mu? Bak..." Ses tonumu yükselttiğimde kiminle konuştuğumu fark ettim, "... Ben iyiyim. Herkes beni rahat bırakır ve endişelenmeyi bırakırsa, her zaman yaptığım gibi hareket edeceğim."

"Tamam, anlıyorum. Bir patron ve bir arkadaş olarak seni kontrol etmek benim işim."

"Minnettarım," diye Lex'i temin ederim. "Ama ben bir yetişkinim. Özel hayatımı düzene sokacağım. Bu yüzden işimi etkilemesi konusunda endişelenmeyin."

"Hiç endişelenmedim, Kate. Performansın konusunda sana hep güvendim. Ama benim için kardeş gibi olan bir adamın aile üyesi olarak, Noah'ın da aynı derecede acı çektiğini söyleyebilirim."

Lex'in onun adını söylemesi bana bağlarımızın ne kadar karmaşık olduğunu bir kez daha hatırlattı. Sadece Noah ve ben değiliz. Çok fazla insan yatırım yaptı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye karşı çıkıyorum ama içimde öfke kabarıyor. "Aslında, hayır, üzgün değilim. İlk defa yanlış bir şey yapmadım. Bana güvenmeli ve kendimi savunmam için bana bir fırsat vermeliydi, ama o defalarca Morgan'ı seçti. Ve biliyor musun, asla bir anne olamayabilirim, ama bu seçim beni daha az insan yapmaz."

Ve tüm kelimeleri yanlış adama söyledim. Lex sadece bir elçi, öfkemi boşaltmak için seçtiğim kişi. Ona bağırdığım için beni azarlamasını bekliyordum ama o sadece sessiz kaldı.

"Kahretsin Lex," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Özür dilerim." "Sorun değil, Kate."

Ruh halimi kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum. Her zaman kendini kontrol etmenin bir güç, sakinliğin ise bir ustalık olduğuna inanmışımdır. Bunu keşfetmem yıllarımı almış olabilir ama doğruyu söylemek gerekirse, bu olmadan iş dünyasında başarılı olamazdım.

"Gitmeliyim. Patlamamı unutursan ve her şey normale dönerse çok memnun olurum."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Yumuşakça kıkırdıyor. "Benim pek de iyi olmayan anlarıma tanık oldun, sanırım sıra sende."

"Senin yaşadığın anları yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum. Sanırım Julian'ın suratına yumruk atman, Victoria Preston ile aynı yatakta uyanmandan önce geliyor."

"Lütfen bana hatırlatma," diye telefonu uzatıyor. "Bana bir söz verir misin? Charlotte'u daha sonra arayacaksın. Endişeli ve ikinizin arasında kalmış durumda çünkü ikinizi de seviyor. Sadece ona iyi olacağınızı söyle. Onu üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

"Söz veriyorum," diyorum aramayı sonlandırmadan önce.

Ve gerçek şu ki, iyi olup olmayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ayrılalı dört gün oldu ve kendimi daha iyi hissetmeye yaklaşmadım. Tek yapabildiğim içimdeki bıçak gibi acıyı görmezden gelmek ve delik bir kalple nefes almaya çalışmak.

Eve yürüyüşüm diğer Cuma gecelerinin aksine olaysız geçiyor. İnsanlar hala işlerine devam ediyor, sokaklarda gülüp dans ediyor ve ben boş bir daireye gittiğim için yargılayıcı bir ifadeyle yanlarından geçerken beni görmezden geliyorlar. Bugün neredeyse hiç yemek yemedim, bu da ruh halimi tatsız ve asabi yapıyor, sadece kahve ve nane şekeriyle hayatta kalıyorum. Elimde her zamanki paket servis olmadan topuklarımı sürüyerek daireme doğru ilerlerken başımı kaldırıyorum ve Dominic'i kapımda görüyorum.

Kollarım ve bacaklarım olduğum yerde donup kalıyor, göğsümün her çarpışında nefesim boğazımda düğümleniyor. Şüphesiz, bu benim hayal gücümün bir ürünü. Gözlerimi ayakkabılarından yukarı çekiyorum, kömür rengi pantolonunu tarıyorum, açık mavi iş gömleğini geçiyorum, ta ki bakışlarım bana bakan koyu kahverengi gözlerde sabitlenene kadar. Tüylerim diken diken olurken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Seksi görünüşünü inkâr edemem, ama bununla birlikte unutmayı tercih ettiğim anılar da geliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" "Kate, konuşmamız gerek."

"Hayır, Dominic," diye itiraz ettim, mesafemi koruyarak. "Konuştuk."

"Allegra'nın sana geldiğini biliyorum. Bana söyledi, asıl soru şu, sen neden gelmedin?"

Öfkemi yorgunluk bastırdı. Hayatım nasıl bu kadar ani bir dönüş yaptı, görünürde hiçbir çıkışı olmayan kısır bir aşk üçgenine nasıl yakalandım? Tek istediğim tek başıma bir Cuma gecesi şiddet içeren bir film izlemek ve tekrar eski halime dönmüş gibi davranmak.

Hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışarak çantamı sıkıca kavıyorum. "Karin beni ofisimde pusuya düşürdü. Sonra da seni becermem ama ikinizin evli kalması için bana onay verdi. Bunun hangi kısmına cevap vermem gerektiğini bilmiyorum?"

Dominic hızla bana doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Nefesimi bırakarak, onunla ilgili bir zamanlar arzuladığım her şeyi, etrafımızda sahip olduğu gücü görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü senaryoyu kafamda nasıl döndürürsem döndüreyim, o asla kalbimin umutsuzca arzuladığı şey olmayacak.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye itiraf ediyor susamış bir bakışla. "Her Lanet olası. Gün. Allegra'nın söylediklerini bir düşün. Hâlâ birlikte harika bir hayat sürebiliriz, sen ve ben. Her zaman istediğin gibi."

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum, bedenim öfkeyle dolup taşıyor. "Her zaman istediğim gibi mi? Dört yıl önce beni istemen için her şeyi yapardım. Ama sen beni senden tek bir şey istemeye şartlandırdın."

"Peki hâlâ bunu istiyor musun?" Parmağını dudakımın alt kısmında gezdirerek biraz daha yaklaşıyor.

Kötü aşkımız ucuz duygulardan başka bir şey değildi ve bu da bağımızın ağgözlülükle kurulmasına neden oldu. Zehirli bir sevgili, ki Dominic de öyle, bir bağımlılığa dönüşür. Her birlikte olduğumuzda daha fazlası için yalvarmamı nasıl sağlayacağını çok iyi biliyor. Zayıflığımı beslemeyi ve onu öz değerimi boğan kısır bir ot haline getirmeyi öğrendi.

Ve ilişkimiz gizli tutulmasına rağmen, en iyi arkadaşlarımdan biri olan Eric de dahil olmak üzere sevdiğimiz insanlara daha fazla zarar verdi. Bu oyun her zaman sona ermek zorunda. Kazanan olmayacak çünkü koyduğumuz kurallar başarısızlığa mahkumdu.

Nefesimi bırakıp başımı onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum. Bir adım geri çekilerek, amansız bir bakışla ona bakıyorum.

"Tamamen sevilmek istiyorum, olduğum her şey için. Hayatımı bir erkekle geçirmek ve onu bütünüyle tüketecek tek kadın olmak istiyorum. Anılarım olsun, sevildiğimi hissedeyim ve karşılığında sevgimi ifade edeyim istiyorum. Bundan daha azını hak etmiyorum ve senin yaptığın şey beni hak ettiğime inandırmaya çalışmak."

Kelimeler nihayet ruhumun karanlık çukurlarına gömülü bir mahzenden çıkararak benden katı. Bunca yıldır aşkı reddettim ama onsuz yaşıyamayacağımı anladım.

Bir ses ikimizi de ürkütüyor, başım Noah'nın spor çantasıyla yerde durduğu girişe kayıyor. Kocaman açılmış gözleri hissettiği her şeyi yansıtıyor ve aklının, Dominic ve beni görmenin keskin bir bıçak gibi onu kestiği kıskanç bir yere sürüklendiğini anında anlıyorum.

Duruşu sertleşir, yumrukları yanlarına doğru sıkılır, gözleri bir meşale gibi parlarken öfkeyle sarhoş olur ve öfkesinin açığa çıkması an meselesidir.

Dominic'in ifadesi değişıyor, sanki Noah'nın kafasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Dur tahmin edeyim?" Dominic inanamayarak başını sallar. "Peki, sebebi o mu?"

"Gitmeniz gerekiyor."

"Gitmiyorum, bitmedi," diye emrediyor kesinlikle garip bir tonda

"Onu duydun amına koyayım." Noah bize doğru yaklaşıarak Dominic'in geri çekilmesini sağlıyor. Her an bir kavga çıkabileceğini çok iyi bildiğim için bilerek aralarında dururken nabzım sinirden atmaya başlıyor.

"Sen kim oluyorsun da bana gitmemi söylüyorsun?"

"nk ben Kate'in kim olduğuna ve ne istediğine saygı duyan bir adamım. Görünüşü kurtarmak için evli kalırken benimle sevişmesini öneren ben değilim."

Dominic'in öfkesi sıkılı yumruklarında dalgalanırken onun Noah'ya yumruk salladığını görüyorum. Noah tam zamanında başını eğiyor ve yumruğunu Dominic'in çenesine indiriyor. Ben ikisine de durmaları için bağırana kadar kan fışkırıyor, ellerim Dominic'i itiyor ve Noah ile aramda mesafe yaratmaya alışıyor.

"Şimdi git," diye uyarıyorum Dominic'i, yüzünü hızla inceleyerek. "Lütfen, karının yanına dn. Ait olduğun yer orası. Benimle değil."

Yenilgiyi çağıran bir hayvan gibi, bizden bir adım uzaklaşırken burun delikleri şiddetle parlıyor. "Her zaman bana geri döndün Kate. Nedenini hatırlaman uzun sürmeyecek."

Tuttuğum nefesi bırakıp onun merdivenlerden inip binadan çıkışını izliyorum. Başım ne düşüyor, Noah'nın gözlerinin içine bakamıyorum çünkü söylenmesi gereken o kadar çok şey var ki.

nce o beni kırdı.

Hâlâ kızgınlım.

Ve en çok da onu özlemekten nefret ediyorum.

Çantama uzanıp anahtarımı alıyorum ve kapının kilidini açıyorum. Sözlerimi saklayarak Noah'ya içeri gelmesini işaret ediyorum. O beni takip ederken hızla dondurucuya yöneliyorum ve elimdeki tek şey olduğu için bir kutu dondurma alıp eline tutuşturuyorum.

"Onu aradın mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, yenilmiş bir halde. "Ben yapmadım."

"Yani buraya yeni mi geldi? Kapında beliriverdi."

Sessizliğimi koruyarak başımı salladım.

"Ne olduğunu bilmem gerek?"

"Hiçbir şey olmadı. Kesinlikle hiçbir şey."

Noah acı içinde kıvranarak elini geri çeker. Kıskançlığı çok yorucu. Başımı eğdiğimde duygusal bir gözyaşı dalgası hissediyorum ama kendimi tutuyorum çünkü ben o kadın *değilim*. Erkekler için ağlamam, özellikle de onların önünde.

"Bana ikinizin sessizce durduğunuzu ve hiçbir şey söylemediğinizi mi söylüyorsunuz? Onu becermenin ne kadar harika olduğunu sana hatırlatmadığını mı? Sahip olduğun şey inanılmaz. O senin hayatının aşkı. Sana benim veremeyeceğim şeyleri verebilir mi?"

Gözyaşı sonunda zarifçe yanağımdan dudaklarıma doğru süzülüyor. Kendimi tutamıyorum. Yorgunluğu, uykusuzluğu suçlayabilirim ama içten içe, onsuz yaşayamayacağım bir adamın yanında durduğum için olduğunu biliyorum.

Onsuz nefes almak acı veriyor.

Sonunda bu kadarını biliyorum.

"Ne dediğimi bilmek ister misin?" Noah'nın gözlerine bakıyorum, hissettiğim her şeyin bir anlamı olduğuna, bunun yüzeysel bir şey olmadığına dair bir işaret için yalvarıyorum. Bu şehvet değil ve arkadaşlıktan daha fazlası. "Ona daha fazlasını hak ettiğimi söyledim. Daha fazlasını istedim. Kalbi sadece benim için çarpan bir adamın sevgisini hissetmek istiyorum. Bir hayat, anılar istiyorum. Hepsini istiyorum. Ve en kötüsü de, tek düşünebildiğim sendin. Beni dinlemediğinde ve bana anne olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamayacağımı söylediğinde kendimi olduğumdan daha az hissetmeme neden olan kişi."

"Söylediğim şey..." diyor, omuzlarını düşürüp çenesini eğerek, "... yersizdi. En kötüsünden korktuğum, kontrolümü kaybettiğim ve bunun acısını bana her zaman inanan tek kişiden çıkardığım için kendime çok kızgınlım. Başkalarının kendi duygularını kontrol etmesine izin verdim.

bir şansım bile olmadan. Ve tek yaptığı seni uzaklaştırmak oldu. Kahretsin, Kate. Sana bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum."

Gözlerinin içine bakamıyorum, bakarsam beni tekrar kıracağından korkuyorum. Ama bu tamamen benimle ilgili değil. Yavaşça başımı kaldırıp zayıflığını açıkça itiraf eden, sahip olduklarımızı kaybetmeyi ne kadar istemediğini bana göstermek için kırılganlığını kucaklayan bir adama bakıyorum. Şimdi anlıyorum ki, onun duygusuz sözleri beni yıksa da, taşıdığı yük çok daha büyük. Çocukları için olabileceği en iyi erkek olmak için mücadele ediyordu ve hala da ediyor. En büyük korkusu olan eksik bir baba olmak onu umutsuzluğun derinliklerine sürükledi.

Acısını ifade etmek ve buraya, Paris'e gelme cesaretini göstermek hiç de rahat değil. Her şeyi olduğu gibi bırakmış olsak da o bir risk aldı ve ben onu istediği şey için savaştığı ve asla vazgeçmediği için daha da çok seviyorum.

Sonunda *benim* için savaştığını kabul etmek zorunda kalsam bile.

"Bir şeyler hissettiğini biliyorum Noah. Artık bunu inkâr etmiyorum... Ben sadece..." "Ne var Kate?" diye ısrar ediyor, bana yaklaşıyor. "Eğer bunu yaparsak,

Sen ve ben, birbirimize karşı tamamen dürüst olmalıyız."

Noah haklı. Artık bu oyunları oynayamayız. Tehlikede olan çok şey var. Kalbim pamuk ipliğine bağlı, tek bir kırılmayla tamamen kırılacak.

"Bana hissettirdiklerin," diye fısıldıyorum nefesimi tutarak. "Olmak istediğimi sandığım kişiyi kaybediyorum. Sanki seninleyken başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor."

Noah yanağımı okşuyor, kaçmasına izin verdiğim tek damla gözyaşımı siliyor. Dokunuşu sıcak, beni güvende ve rahat tutan bir battaniye gibi. Ona bunun ya hep ya hiç olduğunu nasıl söyleyebilirim? En iyi arkadaşıma gidebileceğimiz tek bir yol olduğunu ve şimdi ve sonsuza dek onun yanında olmak istediğimi nasıl itiraf edebilirim?

"Senin yanımdayken olduğum kişiyi seviyorum," diye ifade ediyor dudakları yukarı doğru kıvrılırken. "İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

Gözlerinin içine bakıyorum, kendimi onun içinde kaybetmeye izin veriyorum. Öne doğru eğildiğinde, onu çok arzuladığım için nabzım hızlanıyor. Dudakları yumuşak ve alaycı bir şekilde dudaklarıma değiyor. Geri çekiliyor ama bir nefes uzakta kalıyor, öptüğü nokta bir alev dokunuşu gibi yanıyor. Bakışları derinleştikçe içimde nabız gibi atıyor, orman yangını gibi yayılıyor ve kalbim sadece ona ait oluyor.

"Eğer bunu yaparsak..."

"Eğer bunu yaparsak," diye tekrarlıyor küçük bir nefesle.

Kaybedecek her şeyim varken kalbimi savaş alanına atarak ona "Her şeyim var," diyorum. "Çok fazla şey tehlikede ve etrafımızdakilere zarar vermeden ayrı düşmemiz için hayatlarımıza çok fazla insan dahil olacak."

Başını eğiyor ve gözlerini tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında göz bebeklerinin etrafında bir parıltı beliriyor.

"İkimiz de hayatlarımızı başkalarıyla yaşarken birbirimizi izledik. Senin çekip gitmeni, Paris'e taşınmanı, seni hak etmeyen başka bir adamın kollarına düşmeni izledim."

"Ve senin başka bir kadına aşık olmanı, evlenmeni ve ondan çocuk sahibi olmanı izledim. Her şey dağıldığında ya da başka birinin kollarına koştuğunda yanında olamamış olabilirim ve dürüst olmak gerekirse, bunun için yanında olmadığımı memnunum."

"Hayatımız karmaşık olacak. Çocuklar, eski eşler, eski sevgililer, arkadaşlar... Benim yükümle başa çıkabileceğinden emin misin?"

Daha önce defalarca yaptığım gibi ellerimi saçlarında gezdiriyorum ama bu sefer çok farklı bir his. Ellerimi boynuna dolayarak ellerini kalçalarımaya koyuyor. "Noah Mason, sen buna değersin."

Dudakları tekrar dudaklarıma değiyor ve usulca beni öpüyor, içimde kalan tüm şüpheleri yok eden bir öpücük. Kaderimizi mühürleyen ve bizi bir yapan bir öpücük.

"Ee," diye nefes alıyorum, hâlâ ona tutunarak. "Şimdi ne olacak?"

"Ne? Bir öpücükten sonra şimdiden benden sıkıldın mı?" diye takılıyor ve çekilmeden önce beni tekrar öpüyor.

Gülüyorum, parmağımla alt dudağını sıyrıyorum. "İtiraf edebileceğim tek şey seninle hiç sıkılmadığım. Ben Paris'teyim, sen de Los Angeles'ta."

Birlikte olmak için verdiğimiz savaşın henüz bitmediğini bilerek iç çekiyor. "Artık buradayım."

"Evet, öyle, ama ne kadar süre için?"

"Yarın saat dörtte uçağım var, ama bu gece seni gerçek bir randevuya çıkarmak istiyorum."

"Gerçek bir randevu mu?" Değerlendirici bir bakışla sırtıyorum. "Ne kadar romantiksin."

Bir ipucu alabilir miyim?"

Başını sallıyor. "Tek bir ipucu bile yok. Bir saat içinde döneceğim. Giyin ve hazır ol."

"Bekle, ne tür bir elbise?" Hâlâ ona tutunarak soruyorum. "Biliyorsun, gardırobum Dior'dan patates çuvalına kadar değişiyor."

"Dolabında patates çuvalı mı var?"

"Evet, Eric bana muumuus'un moda olduğunu söylediğinde buna başarısız bir satın alma deniyor."

Elleriyle yüzümü kavıyor, beni derinden öpüyor, sonra çekip gidiyor ve daha fazlası için can atmama neden oluyor. "Eminim patates çuvalının içinde seksi görünüyorsundur. Ama belki de seni rahatlatmak için daha resmi bir şey giymelisin."

"Ama neden gitmek zorundasın?" Ellerimle gömleğini tutarak yalvarıyorum. "Seni burada seviyorum."

"İlgilenmem gereken bir şey var. Ve eğer gitmezsem, dört ayak üstünde neden yürüyemediğinden şikayet edeceksin. Bunun olması için çok zamanımız var ama Paris'te sadece bir gecemiz var."

Son bir öpücükle dairemden çıkıyor ve ben dudaklarıma dokunup öpüşmemizi anımsarken beni mutfağında bırakıyor.

Noah Mason'la Paris'te geçireceğim bir gece, tam da kalbimin umutsuzca sızladığı şey. En büyük iki aşkım bir geceliğine bir araya geliyor ve bu düşünce sonunda hak ettiğim mutluluğu getirirken, her şey için çok geç olduğunu fark ediyorum.

En iyi arkadaşıma aşık oldum. Ve geri dönüşü yok.

CHAPTER 19

KATE

"Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

Güzel bir Paris gecesinde, sokakta bilinmeyen bir yere doğru yürürken Noah elimi öpüyor. En azından benim için bilinmiyor. Noah tam olarak nereye gittiğimizi biliyor.

Yanında muhteşem bir adamla böylesine mutlu olan birinin gözünde Paris en romantik şehre dönüşmüştür. Diğer çiftlerin yanından geçerken, neredeyse gizli bir çiftler topluluğu gibi başımızı sallıyoruz. Etrafımızdaki her şey çok farklı hissettiriyor. Sokak lambaları tepemizdeki yıldızlar gibi, bahçelerdeki çiçekler açmış ve belki de etrafımızda bir yerlerde ok ve yayıyla aşk tanrısı dolaşıyor.

Mutluluktan sarhoşum ve üzgün bile değilim. "Geldik."

Noah'yı binanın içinde takip ediyorum, asansör yolculuğunda bize nezaketle eşlik eden kapıcıyı geçiyorum. En üst kata ulaştığımızda, Noah gözlerimi kapatmamı isterken kapıyı açık tutuyor. Beni bir kapı aralığından geçirdikten birkaç dakika sonra gözlerimi açmamı söylüyor.

Yeşilliklerle çevrili bir terasta duruyoruz ve etraflarına parıldayan ışıklar serpiştirilmiş. Mekânın ortasında küçük yuvarlak bir masa var.

beyaz bir masa örtüsüyle süslenmiş ve mumlarla aydınlatılmış. Bir şişe şampanya, tabakların ve gümüş çatal bıçak takımının yanında, soğutulmuş bir kovanın içinde durmaktadır.

Gözlerim Eyfel Kulesi'nin geniş manzarasını görene kadar her şey nefes kesici. Mükemmel ve çok romantik.

"Biliyor musun, daha önce hiç kur yapmamıştım." Noah oturmam için sandalyeyi iterken hülyalı bir şekilde iç geçiriyorum.

"Bu sözün en son kullanıldığı 1950'lerde bile mi?"

"Ne kadar çekici bir randevu," diye umutsuzca karşı çıkıyorum. "Eminim ki kur yapmanın bir parçası da söz konusu kişiyi kızartmak değildir."

"Tamam, özür dilerim." Karnım heyecanla çırpınırken suratını asıp elime dokunuyor. "Çok güzelsin ve gece yarısına kadar tüm kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum."

Başımı aptalca öne eğerek kıkırdıyorum. "Daha çok öyle. Söylesene, tüm bunları nasıl yaptın?"

"Bazı torpillerim var. Birkaç önemli insan tanıyorum."

"Etkilendim." Kafam ne kadar süre birlikte olacağımızın hesabını yaparken gülümsemem dalgalanıyor. "Yani sadece bir gece için mi buradasın?"

Noah iki elini de benimkilerin üzerine koyarak yaptığımız şeyin gerginliğini hafifletiyor. "Önümüzde uzun bir yol var. Yolculuğun tadını çıkaralım. Bir keresinde biri bana şu anın içinde olmamı söylemişti."

Bilmiş bir sırtışla şampanyayı açıyor ve önce benim flütüme, sonra da kendi flütüne döküyor. Şampanya dudaklarımı süslerken, tadı bile farklı. Bir kez olsun, amacı başarısız bir aşk hayatından duyduğum üzüntüyü bastırmak yerine kutlama yapmak.

Bir garson bize yemek servisi yapıyor ve önümüze koyuyor. Noah beni yemeye teşvik ederken geleneksel Fransız mutfağının aromaları tüm duyularımı sarıyor. İlk ısırığım cennet gibi ve daha önceki iştahsızlığım göz önüne alındığında, şu anda kesinlikle açlıktan ölüyorum.

"Bana işten, Haden'dan ve Presley'den bahset. Bir makale okudum, e-kitaplar kâr ediyor ve yayınevleri dolup taşıyor."

"Kitaplara her zaman talep olacaktır. İyi gidiyor. Sürpriz yok, romantizm sektörü çok kârlı."

"Bekle bir dakika..." Çatalımı yere bırakıyorum. "Noah Mason aşk romanı okur mu?"

Sırıtarak dudaklarını büzüyor. "Belki bir ya da iki tane okudum. Sadece piyasayı anlamak için."

"Şu anda tam anlamıyla mükemmel bir adamsın. Eski karını falan saymazsak," diye takılıyorum, yemeğimi bitirmek için çatalımı elime alıyorum. "Haden odada onu rahatsız etmeden Presley ile bir süredir konuşmadım." Sorusunu yanıtladıktan sonra devam ediyorum: "Peki, işle ilgili her şey yolunda gidiyor mu?"

"Hmm, sorun değil."

Sesindeki tereddütü duyuyorum. "Ama? Benimle konuşabilirsin."

"Boru hattında bir şeyler var. Kesinleşene kadar erken konuşmak istemiyorum."

Tereddütünü anlıyorum. İş dünyası acımasızdır. Bir bakmışsınız hayatınızın en iyi anlaşmasını yapmak üzeresiniz, bir bakmışsınız altınızdan çekip almışlar.

"Peki ya sen?" Konuyu değiştiriyor. "Bay ile işler nasıl gitti? Auvray?"

"İlerleme kaydediyoruz. Şaraphaneye biraz dikkat çekmeye çalışmak için birkaç iyileştirme yaptık."

"Çok güzel ve satışı kolay. İnsanlar sosyal medyada paylaşıp övünebilecekleri türden deneyimler arıyor. İstedığınız pazar bu."

"Bu konuda uzman olan sizsiniz, bu yüzden tüm kalbimle katılıyorum. Orada kaldığımızda hiç bu kadar enfes yemekler yemediğimi biliyorum. Lex size şefe kendi restoran zincirini teklif ettiğini söyledi mi?"

"Kesinlikle öyle." Noah kıkırdıyor. "Bu adam durdurulamaz."

"Evet, ne kuzen ama."

"Ne patronun var ama."

İkimiz de aynı anda gülüyoruz, zihnimde biriken gerginlik gece ilerledikçe azalıyor. Biz çok iyi arkadaşlık ve bu da her şeyi daha da kolaylaştırıyor. O benim içimi dışımı biliyor, tıpkı benim onu bildiğim gibi.

"Olivia ve bebek Nash ile işler nasıl gidiyor?"

"Durumu iyi. Makine gibi yiyor, ya da makine gibi içiyor mu demeliyim? Olivia iyi sanırım."

"Ne demek iyi? Ona nasıl olduğunu sordun mu?" "Evet, aklında çok şey var. İşe dönmesini istiyorlar, ama işi havada, yani uzun saatler."

"Noah, ilk kez bir bebek büyötmeye çalışırken yapayalnız. Bunun ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim. Presley'nin bebeğı olduğunda Haden'la henüz bir çift olmadıklarını hatırlıyorum, çok zorlanmıştı, özellikle de

işe geri döndü. Olivia'nın alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı var. Ne demişler? Bir aileyi büyütmek için bir köy gerekir ya da onun gibi bir şey."

Derin düşüncelere dalarken gözleri oyalanıyor, yumuşak ela rengi büyüleyici. "Yani, gerçekten kendi çocuklarını istemiyor musun?"

Özellikle benim hakkımda çocukların yetiştirilmesi konusu beni şaşırttı. Bu konudaki fikirlerimde her zaman dürüst oldum ve hiçbir şey bunu değiştirmedim. Noah'nın iki küçük çocuğu, kariyeri ve şimdi de Paris'te bir kız arkadaşı var.

"Bunun bir anlaşma bozucu olduğunu mu söylüyorsun?" "Hayır, sadece açık olmak için soruyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bu hiçbir zaman uğruna çabaladığım bir şey olmadı. Çocukları seviyorum ama aileyi hiçbir zaman fiziksel olarak doğurmanız gereken bir şey olarak görmedim. Babam da kardeşlerimden biri gibi evlat edinilmişti. Aile sevgisi toplumun baskısıyla tanımlanmak zorunda değil. Ailemize kimi almayı seçersek seçelim eşit derecede sevebiliriz."

"Ama ya kazara olduysa?"

Gülüyorum, onu boğmak istiyorum. Sinir bozucu en iyi arkadaşımın saçma sorularıyla ortaya çıkışını neredeyse görebiliyorum. "Başka bir delik bul, dostum. Sanırım çocuğu ben doğururdum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"*Delik olayına geri dönelim...*"

"Ne kadar iyimsersiniz Bay Mason."

Tatlımız servis edildi, ama Noah şampanyamızla birlikte onu şezlonglara götürmemizi önerdi. Önümüzde Paris silüetinin muhteşem manzarasıyla otururken, Noah kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor, yüzümü göğsüne gömüyorum, onun kollarında güvende hissetme anını yaşıyorum, bizi çevreleyen dünya tarafından dokunulmaz.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldıyor, sesinde bir gerginlik var. "Ama gitmek zorundayım."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Bu işi başaracağız, söz veriyorum. Ama sabırlı olmalısın. İkimizin de çok yoğun hayatları var. Asla herkes gibi olamayacağız, o yüzden bu kıyaslama burada bitmeli. Durumumuzu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Dudakları benimkileri buluyor, ateşli bir tutkuyla dolu bir öpücük. Geri çekildiğinde, ağzı boynumda dolaşıp tenimi aceleyle öperken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Noah, burada yapamayız."

"Neden olmasın?"

"İnsanlar yüzünden."

"İnsanlar yok."

Arkamıza baktım. Mekan boş. Garsonlar ortadan kaybolmuş. "Ama insanlar vardı?"

"Geri dönmeyecekler," diye mırıldanıyor, hâlâ boynuma gömülü.

Noah geri çekiliyor, gözleri vahşi ve evcilleşmemiş. "Sana söz veriyorum. Geri dönmeyecekler. Onlara dönmemeleri için para ödedim."

Parmakları omzuma sürtünerek elbisemin askısını aşağı çekiyor. Omuzlarımın üzerinden düşüşünü izliyor, dudağını ısırarak bakışlarımı yakalıyor. "Sanki bir ömür boyu bu anı bekledim. Bir kez biz..."

"Asla geri dönemeyiz," diye bitiriyorum onun yerine. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Sonunda uyum sağladık.

Öpücükleri tenimde iz bırakıyor, her duyumu ateşliyor. Ben usulca inerken ellerim başını sarıyor. Birbirimizin yanına uzandık, öpücük denizinde kaybolduk. Basit bir öpüşme eylemiyle ön sevişmenin ne kadar tutkulu olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Her şey çok çocukça ve ben her saniyesini seviyorum. Acele yok, baskı yok, sadece iki kişi nasıl tek vücut olunacağını öğreniyor.

Noah'nın eli kolumdan aşağı kayıyor, göğsümün kıvrımını geçiyor ve kalçamın üzerinde duruyor. Delici bir bakışla üstüme uzanana kadar altında kıpırdanıyorum. Hiçbir şey söylememe gerek yok, ellerim pantolonunun düğmesine doğru ilerlerken sessizlik her şeyi anlatıyor. Noah ağzımın içinde inerken o aşağıya uzanıyor ve elbisemi kalçalarımın üzerinden kaydırıyor.

Kalbim gürültülü bir davul gibi atıyor, beklenti ağrıyan bedenimin kaldıramayacağı kadar fazla. Gözlerimiz, girişime sürtünüp içime tamamen girene kadar bakışmayı kesemiyor. Dudakları boynumun kıvrımına doğru yol bulurken sırtım kavisleniyor, lezzetli bir inilti benden kaçıyor. Onun dokunuşu altında soluyorum, böylesine samimi bir anın yoğunluğu benim için çok yeni.

Senkronize hareket ediyoruz, bedenlerimiz dönüştüğümüz bu mükemmel kalıbın içinde parçalanıyor. Ve delici bir bakışla ona yalvarıyorum, "Birlikte."

İkimiz de sanki tüm varlığımız buna bağlıymış gibi bitiriyoruz. Zevk dalgaları vücudumun her santimetresine yayılıyor, öfori asla inmek istemediğim sürekli bir yüksek durum oluyor.

Noah usulca üzerime düşüyor ve tek duyabildiğim atan kalbinin sesi oluyor.

Hayatım boyunca bildiğim bir melodi gibi saf bir ses.

"Noah," diye fısıldadım. "Bu mükemmeldi."

Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor.

"İlk seferimizin mükemmel olmasını istedim," diyor usulca, ardından sinsî bir sırıtışla devam ediyor. "Ama artık bu bittiğine göre, kirlenme zamanı geldi. Eve gitmeye hazır mısın? Senin için planlarım var ve uyumak bunlardan biri değil."

Onun altında gülüyorum. "Neyin var göster bana kovboy."

CHAPTER 20

KATE

Başım saf mutluluk içinde yastığa düşerken nefesim kesiliyor.

Gözlerimi zar zor açabiliyorum, evime adım attığımız andan beri beni durmaksızın harap eden bir adam yüzünden her kasım lezzetli bir ağrıya ağrıyor.

"Beni öldürdün." Tek bir uzvumu bile hareket ettiremesem de boğazım kurudu, suya hasret kaldım. "Ben hayatta mıyım ki?"

Noah yanımda kıs kıs gülerek parmağını göğsümün kenarında gezdiriyor ve zevkten titrememe neden oluyor. Dudakları meme uçlarımın etrafında dolanırken gözlerim hala kapalı, bir kez daha bir inilti kaçıyor içimden.

"Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama nekrofilî bana göre değil," diye beni bilgilendiriyor.

Komodinin üzerindeki telefonum çalışıyor. Yan tarafa uzanarak telefonu kendime yaklaşıtıyorum ve ekrandaki numarayı görmek için bir gözümü açarak doğrudan sesli mesaja gönderiyorum.

"Sen aranan bir kadınsın. Ekranınız mesaj ve e-posta bildirimleriyle dolu."

"Biliyorum, sanki şimdiye kadarki en yoğun orgazmı yaşadığımı bilmiyorlar," diyorum kızgınlıkla. "Bencil piçler."

Yan dönmeyi başarıyorum ve tenini hissetmek için yüzümü göğsüne yaklaştırıyorum. O kadar erkeksi kokuyor ki, daha önce tecavüze uğradığımdan yakınmama rağmen bacaklarımın arasındaki bir kıpırtı karışık sinyaller gönderiyor. Bu çılgınlık.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

"Keşke ben de yapmak zorunda olmasaydım. Ama işim ve Jessa var," diyor parmak uçlarıyla saçlarımı okşarken. "Ayrıca, önümüzdeki hafta sonu Nash'i görmek için San Francisco'ya uçmayı düşünüyorum."

"Olivia'dan sana yaklaşmasını istedin mi?"

İç çekerek saçlarımla oynamaya devam ediyor. "Bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Olivia mantıklı bir kadın, Morgan'a hiç benzemiyor. Sanırım yanımda çıplak yatan biriyle meşguldüm."

Dudaklarım sevgi dolu bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra yavaşça, her şeyin farklı olmasını dileyerek göğsünü öpüyorum.

"Araya girmek bana düşmez ama ya uzlaşabilirseniz? Daha yakına taşınabilirse, annen gibi sen de yardımcı olabilirsin. Bazı küçük taşıyıcılar sadece Batı Yakası'na uçuyor. İş ortaklarımızdan birinin kurumsal seyahatler konusunda uzmanlaşmış bir charter şirketi var. Belki de böyle bir şirkette çalışmaya devam edebilir ama her gece evde olabilir."

Noah dudaklarını birbirine bastırarak merakla bana

bakıyor. "Özür dilerim... bu senin hayatın ve-"

"Hey..." diye araya giriyor, çenemi kaldırıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor. "Üzülme. Senin zekânı, bir durumu görme ve çözüm bulma yeteneğini seviyorum. Sen her zaman dik başlı bir kadın oldun, ama tanıdığım en büyük kalbe sahipsin. Seni bu yüzden seviyorum."

Sözleri karşısında sessizliğe gömülüyorum. Bu sözleri ağzından ilk kez duymuyorum ama farklı bir bağlamda. Bana karşı hiçbir romantik ilgisi yokken en iyi arkadaşı olarak söylemişti. Ama şimdi, bu üç kelime kulağa tamamen farklı geliyor.

"Seni seviyorum Kate ve sen hiçbir şey söylemeden önce, bunun benim için yeni bir şey olmadığını bilmeni istiyorum. Bu gerçeği uzun zamandır biliyordum ama hayat farklı gelişti. Evliliğim boyunca pek çok kez sana ulaşmak istedim ama ulaşamadım. Bunun yerine seni internette takip ettim."

"Noah-"

"Bitirmeme izin verin lütfen. Morgan ve ben hiçbir zaman tam olarak uyuşamadık. Birlikte kolay değildik, ama ilişkimize şüpheyi yaklaştım ve çünkü

Diğerleri bana evliliğin kolay olmadığını söylemişti. Bunun için çok çalışmalısın. Ama içten içe biliyordum ki ikimiz de aslında hiç sahip olmadığımız bir şeyi kurtarmak için çok fazla çalışıyorduk." Derin bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Geçen hafta beni parti hakkında aradığında haklıydı. Hiç şansı olmadığını çünkü hep sen olduğunu söyledi. Ve orada yatıp seni, bizi ve sahip olduklarımızı düşündüğüm sayısız gece oldu. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu çünkü aklımda sen olduğun için Morgan'a bir şans vermediğimi hissediyordum. Bu yüzden, bilesin diye söylüyorum... Bu benim için uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Başından beri Noah'ın kalbini kazanan kadını kıskanıyordum. Ve geçen hafta bana ikinci en iyi dediğinde, kendi güvensizliğini yansıtıyordu. Birinin perde arkasında nasıl bir savaş verdiğini bilemezsiniz.

"Ama bu benim için yeni bir şey," diye itiraf ediyorum boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "Çok uzun zamandır ikimizin anılarını gömdüm ve yüzeye çıkmalarını reddettim. Senin yeni hayatını görmemek için bilerek kendimden uzaklaştım. Hayatımı sadece kendime odaklanacak şekilde kurdum çünkü kalbimin tekrar kırılması düşüncesi gerçekleşmeyecekti. Bu yüzden Dominic'le anlaşmayı kabul ettim. Ama beni kırdın, Noah. Başka birine aşık olduğunu bilmek çok zor. Ve şimdi..."

"Peki ya şimdi?"

"Korkuyorum. En iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum ama..." Nefes nefese fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

Noah dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor. Ellerim hararetle saçlarında gezinirken, zayıf uzuvlarımı görmezden gelerek üstüne tırmanıyor ve bir kez daha ona biniyorum. Tutkunun sancıları içinde, doyamıyoruz. Vücutlarımız senkronize hareket ediyor. Beni yanlamasına, dört ayak üzerinde becerirken çarşaflarını yere saçılıyor, beni pencereye taşıyor ve vücudumu cama yaslayarak yiyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, onu tamamen içime aldım. Duşa girmeden önce her santimini yalıyordum ve tapınma sırası bana gelmişti.

Ve fiziksel benliğimizi tükettiğimizde, bütün gece yatakta uzanıp konuşuruz. "Manhattan'a uçtuğum zamanı hatırlıyor musun?" Noah mırıldanıyor

Başımı göğsüne yaslayıp atan kalbinin sesini dinlerken ellerimi saçlarımda gezdiriyor. "İsmi veremeyeceğim biri yüzünden duygusal bir çöküş yaşadığın zaman mı?"

"Ah... bana hatırlatma."

"O zaman daha fazlasını hissettiğimi biliyordum. Seninle her şey her zaman kolaydı. Ama sanki aramızda bir çizgi vardı ve ben kendime sadece onu geçmek istediğimi çünkü geçmemem gerektiğini söyleyip duruyordum. Aramızdaki her şeyi değiştirecek olan o yasak çizgi."

"Zaten sana izin vermezdim." İçimi çekiyorum, parmaklarımın onun mükemmel yontulmuş göğsünü okşamasını izliyorum. "Kafan karıştı. Aramızdaki bu kopmaz dostluğu seviyordum ya da en azından o zamanlar böyle düşünüyordum. Hayatımda senin gibi birine hiç sahip olmadım. Eric sayılmaz."

"Charlie'den tartıştığınızı duydum. O zamandan beri onunla konuştun mu?"

Başımı sallıyorum ve bir süre sessiz kalıyorum. "Mesele şu ki, Eric haklıydı. Dominic'le olan ilişkiyi sakladım çünkü utanıyordum ve kaybedecek çok şeyim vardı. Ve bu asla seninle onun arasında bir rekabet değildi. Dominic'in yanında kendimi asla güvende hissetmedim, o sadece unutmama yardımcı olacak biriydi."

Altımda, Noah'nın vücudu sertleşiyor. Bunu tartışmak çok can sıkıcı bir konu, özellikle de Noah'nın benim hakkımda ne hissettiğini bildiğim için. Parmaklarım göğsünde geziniyor, kelimeler yerine dokunarak teninde izler bırakıyor. Birkaç dakika sonra rahatladığını, göğsünün her zamanki hızında inip kalktığını hissediyorum.

"O adamdan nefret ediyorum," diye sesini alçaltıyor.

"Biliyorum. Artık bitti, Noah. Sadece sen ve ben varız."

Dudakları alnımı buluyor, nazık bir öpücük bu anlık gerilimi yok ediyor.

"Seni Versailles'da gördüğüm gece, seni görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyorum açıkça. "Ama bunun seni kıldığını görebiliyordum."

"Öyle oldu. Sana bir şey sorabilir miyim?" "Hmm, ne istersen, Noah."

"Sen..." diye boğazını temizliyor, vücudu yeniden geriliyor. "O geceden beri onu becerdin mi?"

Hemen başımı sallıyorum, ona güven veriyorum ve her zaman yaptığımı iddia ettiği gibi tereddüt etmiyorum. "Yapmadım, yapamadım. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da her şey dö nüp dolaşıp sana geliyordu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi her şey anlam kazanıyor."

Tuttuğu nefesi serbest bırakır. Noah'ın her zaman kıskanç bir çizgisi olmuştur. Tipik bir erkek tabii ki. Birçok yönden bana gençliğini

hatırlatıyor.

Lex, Charlie Julian'la nişanlıyken.

"Balodaki gece çok sarhoştun. Seni becermemi istediğini hatırlıyor musun?" diye takılıyor ve küçük bir kıkırdama duyuyor.

"Ne? Bunu ben mi sordum?" Şaşırarak soruyorum. "Beni becermeni mi istedim?"

"Sanırım tam olarak şöyle dedin, 'Noah, her zaman beni becermek istemiştir. Hadi yapalım, bu gece, burada.'"

"Seni gerçek baloda mı becermek istedim?" Dudaklarımdan kahkahalar kaçıyor. "Bunu hiç hatırlamıyorum."

"Yapabilirdim, ellerin üzerimdeydi ama bu doğru olmazdı. O sırada ikimizin de içinden geçmeye çalıştığı şeyin üzerine bir yara bandı olurdu. Doğru olmasını istedim... bu geceki gibi."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıp güzel yüzüne bakıyorum. "*C'était la première fois parfait.*"

Ela gözleri, benimkilerle kilitlendiğinde her zaman yaptıkları gibi titriyor.

"Mükemmel bir ilk seferdi. Ve öyle olmak zorunda. O sensin," diye fısıldar. "Sevdiğin kadının dokunuşunu hissetmek için bir ömür boyu bekleyebilirsin ama sonunda senin olduğu an her dakika beklemeye değer."

İçimde tuttuğum nefesi bırakıyorum, duygularının ılık bir yaz esintisi gibi üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. "Birisi bizim hakkımızda bir kitap yazmalı."

"Yapmalılar. Mükemmel bir kitap sevgilisi olurdum."

Ardından küçük bir kahkaha gelir. "Kitap sevgilisinin ne olduğunu biliyor musun?" "Ne yazık ki evet."

Noah okuduğu kitaplardan romantik satırlar aktarırken kahkahalarımız odada yankılanıyor. Bu konuda ne kadar bilgili olduğu beni daha da şaşırtıyor.

İsteyebileceğim en mükemmel ilk buluşmaydı ama hayattaki her şey gibi bunun da bir sonu olmalı.

Şafaktan bir süre sonra uykuya daldıktan sonra gözlerim açılıyor. Telefonuma bakıyorum, neredeyse gün ortası olduğunu fark ediyorum. *Kahretsin.*

Ayağa fırlıyorum, alnımı tutup durmasını isterken başım dönüyor. Noah bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş halde banyodan çıkıyor. Çarşafı göğsüme doğru çekip göğüslerimi örtüyorum ve gitmek zorunda olmamasını diliyorum. Odada olabilir ama ben onun için yanıp tutuşuyorum, dokunuşunu özlüyorum. Dudaklarının içimde bir çılgınlık yaratmasını. Gözleri üzerime düştüğünde kalbimin düzensiz atışını. Bir planımız yok, bir sonraki buluşmamız için söz verecek hiçbir şey yok. Bu düşünce beni çaresiz bırakıyor.

Çünkü artık başka birini de hesaba katmak zorundayım. Ve sadece bir başkasını değil, her zaman benden daha önemli olacak başka taahhütleri olan bir adamı -çocuklarını.

"Sen çıplakken daha çok hoşuma gidiyordu," diyorum ona, ayakkabılarını bağlamasını izlerken, zihnimi olumsuz düşüncelerden arındırmaya çalışıyorum.

"Hmm, biliyorum, ama bu uçakta garip olmaz mı?" "Senin için belki, ama aletine bakan kadınlar için değil." "Az önce alet mi dedin?"

"Muazzam penis," diye açıkça telaffuz ediyorum. "Bu senin için daha mı anlaşılır?" Noah başını sallıyor, güzel dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Sen delisin."

"Seni havaalanına götüremeyeceğime emin misin?"

Noah yatağın kenarına oturur. "Eğer yaparsan, asla gitmem."

Başımı eğiyorum, bu berbat duygu ağlamak istememe neden oluyor. Midem düğüm düğüm, parmaklarım amaçsızca çarşafı çevirerek bu işin nereye gittiğini anlamaya çalışıyor.

"Hey, beni dinle." Noah çenemi tutuyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturuyor. "Seni seviyorum. Fırsat buldukça birbirimizi görmek için uçacağız. Lütfen sadece bana inan. Tek istediğim bu."

Dudaklarını nazikçe öpüyorum, bu anın tadını çıkarıyorum çünkü bir süre için son anımız olabilir. Kendi bencil duygularımı ona yansıtmak adil değil. Kararsız olduğunu biliyorum, bu yüzden iyi olacağımıza dair onu rahatlatmak için gülümsemeyi seçiyorum.

"Ben bize inanıyorum, tamam mı? Seni seviyorum. Şimdi eve git ve döndüğünde bana FaceTime at."

Bana bir kez daha baktıktan sonra alnını alnıma dayayıp nefes almadan önce dudaklarımız tekrar buluşurken eğiliyor. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra nihayet odadan ve dairemenden çıkmak için geri çekiliyor.

Sanki hayatım buna bağlıymış gibi çarşafı tutunarak yatağa geri düşüyorum. Her şey değişti, tüm dünyam alt üst oldu. Daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi tavana bakarken, sonunda Noah'ı hayal ederek uykuya dalıyorum.

Sonunda kalbimi tamamen kazanan adam.

CHAPTER 21

KATE

Hafta sonunun geri kalanını ellerimi meşgul edecek ve Paris'in dünyanın en yalnız şehri olduğu gerçeğini aklımdan çıkaracak bir şeyler yapmaya çalışarak geçirdim.

Tüm dairemi temizledim, alışverişe ve kütüphaneye gittim, bir şişe şarap içtim ve bir kutu hamur işi yedim, bunların hiçbiri beni tatmin etmedi.

Pazartesi sabahı Londra'ya erken bir uçuş rezervasyonu yaptırarak bavulumu hazırladım ve sunumumu hazırladım. Üç günlüğüne de olsa eve dönmek iyi gelecek. Kısıtlı boş zamanımda ailemle akşam yemeğine çıkmayı planlıyorum.

Noah eve döndüğünde beni FaceTime'dan aradı. Jessa gece onun evinde kalıyordu, bu yüzden sohbet ettiğimizde onun yanına oturdu ve bana bu tuhaf gözlü bebeği göstermek için araya girdi. İkisini birlikte gördüğümde, aralarındaki benzerlik tekinsizdi. Konuştuğumuzda mutlu görünüyor, gözleri parlıyor. Saat farkı nedeniyle görüşmemizi sonlandırdık ve Londra'dan döndüğümde onu arayacağıma söz verdim.

Kendimi en uzun zamandır yapmaya alıştırdığım şeyi yaptım, kafamı işe gömdüm ve Noah ile aramdaki mesafeyi unutmaya çalıştım. Londra yolculuğu çabucak geçti, ailemle hasret giderdik.

yolculuğumun en önemli noktası. Özel hayatımı tam olarak özel tutmayı seçtim. Annem inatçı bir kadındır ve eski bir komşumuzun artık bekâr olduğundan bahsettiğinde ağzımdan baklayı çıkaracak gibi oldum. Aylar önce bekaretimi kaybettiğim adamla aynı kişi.

Milano olaysızdı, hep iş, hiç oyun yoktu. Günler puslu bir bulanıklığa dönüşüyor, gece çökene kadar hızla geçip gidiyordu. Noah beni her gün arıyor ya da mesaj atıyordu ama onun programı da benimki kadar yoğun olduğu için hiçbir zaman senkronize olamıyorduk.

Aynı anda yataklarımızda olmayı başarana kadar üç hafta geçti.

Benim için gece yarısını geçti, onun içinse akşam yemeği vakti. Çocuksuz ve Tanrı'ya şükürler olsun ki görüntülü görüşme ikimizin de ihtiyacı olan şey.

"Seni özledim," diyorum ona, kendi kendime yaşadığım çok yoğun bir orgazm yüzünden nefesimi kontrol etmeye çalışarak.

"Hiçbir fikrin yok," diye yanıtlıyor yatağında çırılçıplak uzanırken. "Sadece zaman ver."

Dürüst olmak istiyorum, zamanın aramızdaki şeyleri tam olarak nasıl değiştireceğini sormak istiyorum. Acı ve soğuk gerçek şu ki ben Paris'teyim, o ise Los Angeles'ta. Zaman bunu değiştirmeyecek.

"Tamam," diye mırıldanıyorum bir esneme kaçarken benden. "Seni yarın ararım."

Dışarıdan gelen siren sesleriyle uykuya dalarken telefonu kapatıyoruz.

Hafta sonları her zaman en zordur. Kendimi meşgul etmek için yapabileceğim çok şey var. Sırf evden çıkmak için her sosyal etkinliğe katılıyorum ama Noah'nın kollarında olma arzusu beni asla terk etmiyor.

Bir gece, bedava şampanya dağıtılan bir galeri sergisinden çakırkeyif döndükten sonra, bir bakış açısına ihtiyacım olduğuna karar verdim.

"Hey, Charlie."

"Uh-oh... Sesin berbat geliyor. Hasta mısın, bekle... hamilesin!"

"Hayır, birkaç kadeh içtim," diye onu temin ediyorum, hafif bir hıçkırık kaçıyor içimden. "Charlie, bunu nasıl yapacağım?"

Son birkaç haftadır Noah'la ilişkimizi gizli tutuyorum. Her şey henüz çok yeni ve başkalarını dahil etmeden önce nasıl hissettiğimi bildiğimden emin olmak istiyorum. Ama bu gece, Charlie Noah'ın kuzeni olduğu için sevişme kısmını atlayarak tüm durumu aydınlattım.

"Kate, sen tanıdığım en güçlü, en sevgi dolu kadınsın. Biliyorum ki bir gün bir erkeğe aşık olduğunda, kalbin tamamen onun olacak," diyor sesinde belirgin bir gülümsemeyle. "Dominic bir karasevdaydı, kırılması zor bir alışkanlıktı ama seni hak ettiğin şekilde sevecek kişi o değildi.

Noah'ı seviyorsun ve çocukları onun dünyası. Sana inanıyorum ve harika bir üvey anne olacağına inanıyorum. Seni kızlarımla gördüm ve sana bayılıyorlar."

"Ama ben buradayım, Charlie. Bir adam için tüm hayatımdan vazgeçmem mi gerekiyor?"

"Kalbin neyi doğru hissediyorsa onu yapacaksın. Lex'le tekrar bir araya geldiğimizde ben de aynı şeyi düşünmüştüm. O Londra'daydı, ben de Manhattan'da. Şimdi halimize bak. Los Angeles'tayız. İkiniz nerede olursanız olun, fark etmez. Aşk her zaman galip gelir."

Sevgi her zaman galip gelir.

Aşk hakkında ne bilirim ki? Ben bir amatörüm.

Evet, kelimeleri söyledim ama onun kollarına koşup dünyamdan vazgeçmediğim gerçeği bir şey ifade ediyor mu?

"Çıldırarak üzere, haberin olsun."

"Öyle mi?" Böyle hissetmem bencilce ama bu haber bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Adam sana deli gibi aşık. Onunla konuşmaya çalışıyorsun ve kendinden geçiyor. Hatta geçen gün geldi ve Amelia ve benimle *Romeo ve Juliet*'i izlemeyi kabul etti."

"Leonardo DiCaprio'lu olan mı?"

"Uh-huh."

"Oh." İçimi çektim, ardından bir kahkaha attım. "Ne kadar trajik."

"Dediğim gibi, böyle hissettiğiniz için yalnız olduğunuzu düşünmeyin."

Görüşmelerimiz sırasında onun çocukları, işi ve hayatı hakkında konuşuyoruz ama ikimizin de cevapları olmadığı için ilişkimize hiç girmiyoruz.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," diye hatırlatıyor Charlie. "Her şeyin yerli yerine oturduğu o anı yaşayacaksın."

Birkaç günümü Bay Auvray'in şatosunda çalışarak geçirdim. Şampanya'da olmak, kısa bir süre önce Noah ile yıldızların altında sohbet ederek geçirdiğimiz gecenin nostaljisini geri getirdi. Her şey bana onu hatırlatıyor; yanlarında yürüdüğümüz ağaçların hışırtısı, birlikte hevesle içtiğimiz şampanyanın tadı.

Onu çok özlüyorum ve bu doğru, mesafe kalbi daha da büyütüyor.

Şirketimizden bir ekip de bana katılarak gerçek mülk üzerindeki değişiklikleri ve sermaye iyileştirmelerini gözden geçiriyor. Lezzetli yemekler yiyor, bol miktarda şampanya içiyor ve pitoresk kırsal seyrederken hikayeler anlatıyoruz.

Kendi başımıza bir şeyler yapmak için çok az boş zamanımız var, ancak birkaç saatliğine uzaklaşmayı başarıyorum, Chateau'nun bisikletlerinden birini ödünç alıyorum ve manzaraya hayran kalarak çakıllı yol boyunca sürüyorum. Fotoğraflar çekip Noah'a gönderiyorum, ta ki Auvray'lerden çok uzakta olmayan bir şato dikkatimi dağıtıp aniden fren yapana kadar.

Güzelliğine hayran kalarak derin bir nefes alıyorum. Dönemsel özelliklere sahip, taşla detaylandırılmış ve huzurlu görünen bir bahçeyle çevrili. Çimler mükemmel bir şekilde bakımlı, çiçekler açmış ve biraz mahremiyet sağlamak için ağaçlar dikilmiş.

Bir peri masalı kitabından fırlamış bir resim gibi, prensinin onu kurtarmasını bekleyen zor durumdaki bir genç kızı barındırıyor.

Nadiren yaptığım bir şey olan bir selfie çekiyorum ve bir dergide okuduğum başlıkla birlikte Instagram'da paylaşıyorum. 'Kral ve Kraliçe aşık olduğunda her ev bir kale olabilir.

Noah burada olsaydı ne kadar mükemmel olurdu? Fransa her zaman benim bir parçam olacak ama sevdiğim adam olmadan sihir kayboluyor. Acı beni tekrar vuruyor, ama bu sefer çok daha uzun sürüyor.

Pazartesi sabahı, bakış açım kasvetli bir hal aldı. Ayrı kalışımızın dördüncü haftasına resmi olarak girmiştik ve önemli bir tatil olmadığı ve ikimizin de iş yükü yoğun olduğu için hızlı bir kaçamak yapma şansımız bile yoktu.

Masamda oturmuş bir e-posta yazıyordum ki kapım çalındı ve Lex kafasını içeri uzattı. İnanılmaz bir bakışla ağzım açık kalıyor, onu gördüğüme şaşıyorum.

"Lex? Geleceğinden haberim yoktu." İçeri girip önümdeki sandalyeye oturdu. "Charlie böyle bir şeyden bahsetmedi."

"İş için buradayım."

"Tabii, programımı boşaltabilir miyim?" "Lütfen."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzündeki ciddi ifadeyi fark ediyorum. Telefonu elime alıp Emile'i arıyorum ve ondan günün geri kalanı için programımı boşaltmasını istiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldıyor ve devam ediyor: "*Lex muhteşem bir adam.*"

Hafifçe kıkırdıyorum. "Sınırların dışında, Emile."

Ahizeyi yerine koyan Lex merakla başını yana eğer.

"Asistanlarımdan biri senin güzel olduğunu düşünüyor," diye takılıyorum ve küçük bir kahkaha atıyorum. "İhtiyacın olduğunda onu yola getirmek için Charlie nerede?"

Lex dudaklarını büzerek gülümsemesini gizliyor. "Buradayım çünkü size bir iş teklifi yapmak istiyorum."

"Benim bir işim var," diye hatırlatıyorum ona. "Bilirsin, Avrupa'da kaleyi korumak. Para getiriyorum."

"Bu soruyu başka şekilde ifade edeyim... Sana bir teklifim var." Boğazını temizleyerek onu ciddiye almam için beni zorladı. "Bildiğiniz gibi, konaklama sektörüne açılmak istiyorum ve bazı otel zincirlerini satın almayı düşünüyorum. Şimdi, seyahat endüstrisinin umutsuzca arzuladığı şeylerle tamamen elden geçirebileceğimiz ve modernize edebileceğimiz yerlere bakıyorum."

"Mantıklı. Turizm doğru yapılırsa kesin para kazandırır." "Bu işi baştan sona senin yönetmeni istiyorum."

"Proje mi?"

"Hayır, iş. DeLuxe Grubu'nun başkanı olacaksın. İşe onların otel portföyünü satın almakla başlayacağız. Potansiyel gördüklerimize yatırım yapacak, ilgi görmeyen ya da büyümeyen küçük zincirleri satacağız."

"Bu bir değişiklik... ve bir meydan okuma."

Noah'ı ve hayatımdaki tüm değişiklikleri düşünüyorum. Zamanımı yeni bir pozisyona yatırmak isteyip istemediğimden emin değilim. Neredeyse yeniden başlamak gibi.

"Ne zamandan beri bir meydan okumadan geri adım atıyorsun?"

"Sanırım bana hiç izin vermedin," diyorum ona bilmiş bir gülümsemeyle. "Peki, zaman çizelgen nedir ve bana nerede ihtiyacın var?"

"Devir teslimin burada yapılmasını istiyorum. Javier kendini kanıtladı ve eğer evet dersanız bir sonraki görüşmem onunla olacak. Buraya gelince.... ana merkez Los Angeles'tır."

"Los Angeles mı?"

Lex kaşlarını kaldırarak yanıt bekliyor. "Los Angeles'a taşınmak senin için bir sorun mu?"

"Hayır... ama..." Sözümü kesiyorum. "Biliyorsun o zaman."

"Bak, Kate. Bu fikir bir gecede ortaya çıkmadı. Bu iki yıldır devam eden bir süreçti ve sadece birkaç ay önce avukatlarımız bana yeşil ışık yaktı. Bunu bir kenara itmemin sebebi, bu işe layık

çalıştırmak için. Güvendiğim tek insanlardan biri olduğunu biliyorsun. Her şey boyunca yanımdaydın ve son kararı vermem için beni belli bir sendika zorladı, değil mi?"

"Ama ya hayır dersem?"

"O zaman Noah ile sahip olduklarınızdan vazgeçmiş olursunuz. İnan bana, ben bunu yaptım ve bu sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacağın bir hata. Javier'i çağırmaya hazır mısın?"

Lex asla hayır cevabını kabul etmez ve ben de onu asla hayal kırıklığına uğratmadım. Amerika'ya geri dönme düşüncesi beni endişelendiriyor. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.

"Bunu düşünmek için zamanım olabilir mi?"

"Yarın akşam gidiyorum, yani öğlene kadar," dedi ve odadan çıkmak için ayağa kalktı. "Sen bu rol için doğmuşsun. Ve harika bir ekiple çalışacaksın. Küresel bir hâkimiyet öngörüyorum. Amerika ile başlayacağız ama geleceğimiz Avrupa ve Asya olacak."

Lex ofisimden çıkıyor ve beni omuzlarımda ağır bir yükü bırakıyor.

O gece yatağıma uzandım, bir türlü kapanamıyordum. Zihnim karmakarışık düşüncelerden oluşan bir sirke dönüşmüştü ve bunların hepsi de Noah'ya çıkıyordu. Los Angeles'a taşınırsam Noah ile birlikte mi yaşayacaktım yoksa hayatlarımızı ayrı mı tutacaktım? Eğer birlikte yaşarsak, bu beni üvey anne yapar mı? Çocuklarının hayatında nasıl bir rol oynayacağım?

Ve en önemlisi, zorlu gibi görünen bir iş ve bir erkek arkadaşıyla başa çıkmak için nasıl zaman bulacağım? Noah tam olarak zamanın içinde yüzmüyor, sürekli hayatını dengelemeye çalışıyor. Tam zamanlı olarak onunla birlikte olursam, bana zaman ayırabilecek mi, yoksa baskı yüzünden ayrı mı düşeceğiz?

Düşüncelerim çok fazla geliyor ve birkaç kez konuşmak için ona ulaşmak ve onu aramak istiyorum ama buna karşı karar veriyorum. O artık benim en iyi arkadaşımdan daha fazlası - daha önce yaptığım gibi ona içimi boşaltamıyorum.

Sonunda, saatler sonra sabah güneşinin doğuşuyla uyanmak üzere uykuya dalıyorum. Bir kez daha yogadan kaçıyorum çünkü kahve daha önemli görünüyor. Binamın yanındaki kafede kahve siparişimi verirken yanımdaki çifti fark ediyorum. Neredeyse öpüşüyorlar, ellerini birbirlerinden uzak tutamayıp gülümsüyorlar. Adam dönüp bana bakıyor, kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Dikkatini tekrar sevgilisine verdiğinde, Nuh'un benimkine pek çok kez yaptığı gibi onun çenesini kavırıyor ve mırıldanıyor: "*J'aime qui je suis quand je suis avec toi.*"

Yanlarında durduğumda her şey netleşiyor. Adam kadınlara Fransızca

olarak 'Sizinleyken olduğum kişiye seviyorum' derken, Nuh'la ilgili anılarım

aynı şeyi bana söylemesi kararımı pekiştirdi.

Eve dönüp numarasını çeviriyorum ve henüz yatmamış olması için dua ediyorum. "Hey, sen."

Noah boğazını temizler. "Hey, ben de tam seni düşünüyordum."

"Seni uyandırmadım, değil mi?" Kafam şu anda saat dilimi farkını bile hesaplayamıyor.

"Uyuyamıyorum," diyor basitçe.

"Özür dilerim... sadece... önemli bir şey konuşmak istiyorum."

"Devam et."

Derin bir nefes alıyorum. Ya şimdi ya da asla. "Lex bana Los Angeles'ta bir pozisyon teklif etti. DeLuxe Group'un başkanı olacağım ve bu zorlu bir iş olacak ama-"

"Bekle, Los Angeles'a mı taşınyorsun?" "Bunu düşünüyorum..."

"Bunu mu düşünüyorsun? Düşünecek ne var ki?"

"Sadece seni zorlamak istemedim. Yapacak çok işin var ve her beş dakikada bir kapını çalmamı gerçekten istiyor musun?"

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Beni zorlamıyorsun. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Los Angeles'a gelip birlikte yaşamayacağımızı mı sanıyorsun?"

"Noah... Ben..."

"Her sabah yanımda senle uyanmak istiyorum. Her gece yatağa girip seninle sevişmek istiyorum."

"Yoga için zamanım olmayacak."

"Sorun değil. Ters kovboy kızının üstüne oturursan aynı şey olduğunu duydum."

Başımı sallayınca kahkahalarım kaçıyor. "Bunu sana Eric mi söyledi?" "Maalesef evet."

"Noah, emin misin? Peki ya Jessa ve Nash? Morgan ne diyecek?"

Cevaplanması gereken o kadar çok soru var ki.

"Morgan'la ben ilgilenirim. Onun için endişelenmene gerek yok. Jessa senin etrafta olmana bayılacak. Nash henüz burnunun nerede olduğunu bile bilmiyor. Sadece evet de Kate, geleceğini söyle. Lütfen."

"Evet... Noah. Evet." Umutsuzca sırtıyorum.

"Beni yaşayan en mutlu adam yaptın."

"Hmm..." Duşa doğru ilerleyerek atletimi çıkarmaya başladım. "Sanırım seni daha mutlu edebilirim."

Birbirimizi göremesek de sırtışının yüzünü kapladığını duyabiliyorum. "Eminim görebilirsin. Bizi görüntülü aramaya geçireyim mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsunuz Bay Mason."

CHAPTER 22

KATE

Los Angeles'a geişim tam gaz devam ediyor.

Lex sekiz hafta içinde Amerika'da tam zamanlı olmamı istiyor. Söylemesi yapmaktan kolay. Ciddi bir kış taşımam gerekiyor.

Javier benim Paris'teki görevimi devralıyor ve ne yazık ki çok daha yaşlı bir kişisel asistanla eşleştirildi. Birkaç kurumsal etkinlik sırasında Emile'e olan ilgisinden dolayı onunla çalışmaktan memnuniyet duyacağımı biliyorum, ancak onun gitmesine izin veremezdim. Ona Los Angeles'ta asistanım olarak bir rol teklif ettim ve o da buna çok sevindi. Tek yapması gereken Fransız erkek arkadaşı Louis'e veda etmek ve bana katılmak için bavullarını toplamak.

Aynı anda bu kadar çok şey olunca, günler sürekli bir bulanıklığa dönüşüyor. Emile, Amerika'ya gönderilecek eşyalarımı düzenlemenin yanı sıra evimi toparlamakla görevlendirildi. Düşündüğümde daha fazla kıyafet ve aksesuar biriktirdiğim ortaya çıktı, bu da gardırobumda önemli bir ayıklamaya neden oldu.

Lex arayıp yeni ekiple hızlı bir tanışma için uçmamı isteyene kadar toplantı üstüne toplantı. Sadece üç günlüğüne olması gerekiyordu ve buradaki ağır iş yüküme rağmen sadece Noah'ı görebilmek için kabul ettim. Altı haftadır biriken cinsel hayal kırıklığını görüntülü konuşmalar tatmin edemiyor.

Daha önce dünyada en nefret ettiğim havaalanı olan LAX'e indiğimde, kaosunu kollarımı açarak karşılıyorum. Her şey geçen seferkiyle tamamen aynı ama tamamen farklı hissettiriyor.

Amerikan topraklarına ayak basmak, Nuh'a dokunmaya bu kadar yaklaştığım anlamına geliyor.

Sabahın erken saatleri ve öğle yemeğine kadar ofiste olmam gerekiyor. Önümüzdeki üç gün için planladığım yoğun program nedeniyle bu kez bir araba kiralamayı tercih ediyorum, bunların bir kısmı saha dışı toplantıları içeriyor.

Noah'nın işle meşgul olduğunu bildiğimden, ki bunu tartışmıyor, bugün evden çalışacağı için Charlie'nin evine gidiyorum. Uçak kokusundan arınmak ve yeni ofiste herkesle tanışırken şık görünmek için umutsuzca bir duşa ihtiyacım var.

"Buradasın!" Charlie dışarı koşuyor, Addison da onu takip ediyor. "Yakında seni böyle coşkuyla karşılamak zorunda kalmayacağım."

Addison dikkatimi çekmeden önce birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Üç kız arasında sadece fare kahverengisi saçlarının rengi nedeniyle Charlie'ye benzeyen tek kişi o. Hepsinde Lex'in yeşil gözleri var ve Charlie sık sık onun kesinlikle babaları olduğu konusunda şaka yapıyor. Bu şaka komik olsa da Lex'in hiç hoşuna gitmez.

Doğruca duşa girip berbat seyahat kokusunu üzerimden atıyorum ve ardından fildişi ipek bluzumu ve siyah kalem eteğimi giyiyorum. Eteğin altına jartiyerimi ve külotlu çorabımı giyip Christian Louboutin ayakkabılarımı giyiyorum. Bu gece Noah'la randevum için farklı bir kıyafet giymeyi planlıyorum - Malibu'da bir restoranda, umarım çok ihtiyaç duyduğum seksle sona erecek.

O kadar uzun zaman oldu ve bir kadının kendine yardım etmek için yapabileceği çok şey var. Ofise gitmeden önce bir yere uğramak istiyorum.

Amelia'nın partisindeki tartışmamızdan beri bu konu aklımı kurcalıyor ve olanlardan büyük ölçüde benim sorumlu olduğumu biliyorum. Hatalarımı kabul etmek en güçlü yanımdır değil, ancak yakın bir arkadaşımı kaybetmek de olmasını istediğim bir şey değil

Ya da.

Parmak eklemlerim kapıya vuruyor. Dakikalar sonra Eric kapıyı açtı, şık gri bir takım elbise giymişti.

"Oh." Bir kenara bakmadan önce bana şüpheyle bakıyor.

"Sensin." "İçeri girebilir miyim, lütfen?"

Ağzını sert bir şekilde kapatmış ve kollarını kavuşturmuş bir halde, onu içeri kadar takip etmemi işaret ediyor. Eric'in dairesi modern ve muhteşem bir manzaraya sahipti.

Hollywood Hills. Mega film yıldızı olan Tristan ile burada yaşıyor. Kimin aklına gelirdi ki? İkisi beklenmedik bir çift ama asla ayrı kalamıyorlar.

"Bunu senin için getirdim." Ona kırmızı fiyonklu beyaz bir kutu uzatıp almasını işaret ediyorum.

Eric mükemmel manikürlü parmaklarıyla kutuyu açar ve kâğıt mendillerin arasından bir Fransız butiğinden alınmış hardal desenli bir kravat çıkarır. Nefret ettiği üç unsur - hardal rengi, şal desenli baskı ve tabii ki her zaman tartışmalı olan kravat.

"Üzgün olduğumu söylemek istedim. Sana yalan söylediğim için." "Bana bir kravat vererek mi?"

Onlardan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için gülümseyerek başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, utanıyordum. Başından beri bunun yanlış olduğunu biliyordum ama kendimi büyük bir kız olduğuma ve bunun üstesinden gelebileceğime inandırdım."

Eric umutsuz bakışlarla gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce kutuya bakarak nefesini bırakıyor. "Gel buraya, sarıl bana."

Eric'in kucağında, dünya yeniden doğru hissettiriyor. Ona drama kraliçesi, baş belası dedim ama gerçek şu ki, hayatım o olmadan tamamlanmış sayılmaz.

"Sana açıkça fahişe dediğim için ben de özür dilerim. Beni çok şaşırttı. Bana söylediğinde cidden bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm."

"Keşke öyle olsaydı."

Eric sesini alçaltarak, "Ona ulaştın, biliyorsun," diye itiraf ediyor. "Hayatım boyunca neredeyse iki kelime bile konuşmadık. Sanki hiçbir zaman onun küçük kardeşi olacak kadar iyi değildim. Ama şimdi her şey değişti. Sanki bir aileymişiz gibi hissediyorum."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, sonra düşünceli bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ama aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti. İki farklı insan ve iki farklı hayat."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor, elini kravatının kumaşında gezdirerek. "Ve bak, hayatına devam edecek. Ama o... ah pardon... o seni seviyor."

Dominic'in aşkın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ama ben kimim ki artık umursayayım? Bu tartışmalı bir konu ve benim hayatım artık beni koşulsuz seven bir adamla. Dominic yoluna devam edecek, tıpkı yıldızlar aynı hizaya gelmediğinde hepimizin yaptığı gibi.

"Lex'le ofiste buluşmadan önce arayı kapatmak için on dakikam var. Söylesene, sende ne var ne yok?"

"Tristan ve ben yürüyüşe çıktık. Yolda kaç tane ateşli Fransız yürüyüşçüyle karşılaştığımızı biliyor musun? Vahşi doğada bir seks partisinin patlak vermesini bekliyorum. Bana Fransızca konuşmayı öğretmelisin."

"Şey, eğer olacaksa, o zaman parmaklar senin için çarpı işareti olsun. Videoya *Bareback Mountain* adını verebilirsin."

Eric homurdanıyor, ardından bir kahkaha dalgası geliyor, ben de pathyorum, öksürük krizine girene kadar kendimi kontrol edemiyorum.

İkimiz de sakinleşmeye çalışırken Eric kravatu kutudan tamamen çıkarıyor. "Diyelim ki, tartışma uğruna, bunu bir gün giydim. Birden ona kadar bir ölçekte, kaç tane ballı baba puanım olurdu?"

Geniş bir sırtıyla başımı sallıyorum. Bazı şeyler asla değişmez. "On. Kendilerini size atarlardı."

Saate bakıp gitmek zorunda kalmadan önce biraz daha konuşuyoruz. Daimi olarak döndüğümde arayı kapatacağıma söz veriyorum. Eric garip bir ifadeyle kendinden oldukça memnun görünüyor, bilmiş bir sırtıyla alt dudağını çiğniyor. Buna ek olarak, uzun süren sessizliği de endişe uyandırıyor, ancak şimdilik onu görmezden gelmekten başka seçeneğim yok.

Binadan ayrılırken, kendimi çok yorucu birkaç güne hazırlamak için ofise giden kısa yolu memnuniyetle karşılıyorum.

Lex bana binayı gezdiriyor ve birlikte çalışacağım birkaç önemli kişiyle tanıştırıyor. Bir süredir uzakta olduğum için Amerikan aksanının ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum. Birçok kişiye göre, dilbilimsel çabalarım Fransızca öğrenmeye yönelmiş olsa da hala İngiliz aksanım var.

Bina oldukça büyük ve modern, tam olarak on beş katlı ve biz bunların hepsini işgal ediyoruz. Beverly Hills'in kalbinde Wilshire Bulvarı üzerinde yer alıyor ve Rodeo Drive sadece birkaç blok ötede.

Özetleri gözden geçirdim, oteller zincirimize aşına oldum ve Lex'in belirlediği zorluğun üstesinden geldim, ancak yine de adam beni zorlamaya devam edecek çünkü en iyi yaptığı şey bu.

"Bu otellerin birçoğunun modası geçmiş, ciroları geri dönen misafirlerden oluşuyor, ancak yeni nesli, yani harcamak için kendi paralarını kazanan influencer'ları yakalayamıyoruz. Tam bir revizyondan, Lex'ten, yapıları iyileştirmek için harcanan paradan, binaları genişletmekten, en son teknolojiyi sunmaktan bahsediyoruz.

kolaylıklar. Küresel kampanya maliyetlidir. Bunu destekleyecek ürünümüz olmadığı sürece bu kolay bir satış değil."

"Katılıyorum, bu yüzden DeLuxe Group'u düşük bir meblağ karşılığında güvence altına alabildim. Yönetim kurulu yorulmuştu ve yollarına devam etmeye hazırdılar. Yatırım yapacak paraları da yok. Bu işi olması gereken yere getirebileceğimizi biliyorum ve size en güçlü ekibi verdim."

Yönetim kurulu odası bir erkek ve bir kadının içeri girmesiyle açılır. Adam otuzlu yaşlarının başında, kadın ise daha olgun, muhtemelen elli küsur yaşlarındadır.

"Rebecca Finans Müdürü, Austin ise Bilgi Teknolojileri Şefimiz."

Oturmalarını istemeden önce her ikisinin de elini sıkarak hoş geldiniz diyorum. Hepsi farklı departman müdürlerinden oluşan beş kişi daha içeri giriyor. Bunun yanı sıra üç hissedarımız da bize katılıyor. El sıkışıyoruz ve isimlerimizi değiştiriyoruz. Şanslıyım ki isimler konusunda hafızam çok iyidir.

Eric odaya girmeden önce Lex başını eğiyor. Bakışlarımı Lex'e çevirip bir şey söylemesini bekliyorum. "Eric Kennedy, Halkla İlişkiler Müdürü."

Eric profesyonel bir gülümsemeye elini uzatır. "Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Hamilton."

"Halkla ilişkiler mi?"

"Evet, Eric bir süredir karımın hoşnutsuzluğuna rağmen benimle birlikte bazı yan projeler üzerinde çalışıyor."

Kahkahalarımı uzak tutuyorum. Eric'in halkla ilişkilerle bir ilgisi olduğunu kim düşünebilirdi ki? Gerçi, biraz daha düşününce, o bu rol için doğmuş. Lex'in onu işe almasına şaşırdım, bunu hiç ima etmemişti ve Charlie'nin birden fazla kez onun işini bir arada tutan tutkal olduğunu söylediği göz önüne alındığında.

"Demek Batı Yakası ekibi bu?" Odadaki herkese kibarca gülümseyerek soruyorum.

"Hayır, tanıştırmam gereken önemli bir kişi daha var. Aslında, birlikte çok yakın çalışacağınız biri."

Lex'e bakıyorum, sonra Eric'e. O da muzip bir gülümsemeye ellerini kavuşturuyor. "İcra Kurulu Başkanımız."

Bu kadar büyük bir şirket için çok uygun bir yönetim ekibine ihtiyacım var. Lex'in bazı büyük girişimlerinde bir Başkan ve CEO işe aldı.

Umarım hayatımı cehenneme çevirecek güç sarhoşu bir pislikle karşılaşmam. Lex nasıl çalıştığını ve neye tahammül edemeyeceğini biliyordur.

Gözlerim odaya adım atan siyah Givenchy deri ayakkabılarda geziniyor. Yavaşça, dar kesim lacivert pantolona doğru yükseliyor ve belin etrafında oyalanıyorlar. Nefesim kesiliyor, avuçlarımın içinde ter birikiyor, klima odayı serinletmek için açılmış olsa da.

Boğazıma takılan yumruyu yutarak, beyaz gömleğinin yanından yukarı doğru ilerlemeye devam ederken ve tam göğsünün açıkta olduğu yerde dururken dudağımı isteksizce ısıyorum - iki düğme aşağıda. İçimden bir susuzluk kaçıyor, *Noah*'nın gözleriyle karşılaşana kadar son bir bakış atarken kalçalarımın arasındaki sıcaklık artıyor.

Elini uzatarak bana yaklaştığında nutkum tutuldu.

"Noah Mason," diye tanıtıyor, bakışları kontrol edilemeyen bir alev gibi içimi yakıyor.

Elimi onunkine koyuyorum, tenine dokunmak tüm bedenimi eritiyor, hafif bir ürperti kaçıyor içimden. Odadaki herkesin haberi olmadan bakışları ağızma kayıyor ve farkında olmadan alt dudağını ısırmasına neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kate Hamilton."

El sıkışını bırakıyor, karşıma oturuyor, şakacı bir sırıtişla, basit bir el hareketiyle beni neredeyse sırlıslam ettiği için oturmak daha da rahatsız edici hale geliyor.

"Psst." Diğerleri otururken Eric eğiliyor ve sesini alçak tutuyor. "Bu gece en ateşli seksi siz mi yapacaksınız çünkü buradaki cinsel gerilim dumanı tütüyor?"

Eric'in ne kadar sıcak olacağından haberi *yok*.

Günün geri kalanında Noah'nın ne kadar seksi olduğunu görmezden gelerek ve bu gece yalnız kaldığımızda bana tam olarak ne yapacağını tahmin ederek mücadele edeceğim.

Beş saat sonra ve birkaç Amerikan kahvesi içildikten sonra herkes yarın için planlanan bir başka toplantıyla odadan ayrılıyor. Özümсенmesi gereken çok şey var, zihnim bilgiyle dolup taşıyor ama aklımdaki en büyük soru Noah'ın bunu benden nasıl sakladığı.

Lex kalemini masaya vuruyor ve bakışlarını Noah ile benim aramda değiştiriyor. "Kişisel ilişkinizin burada kalacağını varsayıyorum?"

Noah sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Akıllı adam," diye azarlıyor.

Lex parmağındaki bantla oynamadan önce "Güzel," dedi. "Kayıt dışı olarak, ikinizi bir arada görmekten mutluluk duyuyorum. Siz bizim için bir ailesiniz. Umarım

İkimiz de ömür boyu mutlu olacağız."

"Sakin ol Lex." Gülerken başımı sallıyorum. "Sanki bir düğüne kadeh kaldırıyor gibisin."

Parmaklarını masaya vururken Noah'nın gözlerinde bir gülümseme beliriyor. "Evli olduğun biri ilişkimizi araştırmaya mı   alışıyor?"

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum. Kayıt dışı olarak, karımın zaman zaman ele avuca sığmaz biri olduğunu biliyorsunuz."

"Meraklı kuzenime mutlu olduğumuzu söyle. Her seferinde bir adım, değil mi?"

"Her seferinde bir adım," diye katılıyorum, güneşli bir şekilde.

"İyi, güzel. İkinize de saygı duyuyorum ve yetenekli olmadığınızı düşünseydim size bu pozisyonu teklif etmezdim. Çok fazla insana güvenmem ama ikiniz de beni hiç hayal kırıklığına uğratmadınız."

Lex konuşmamızı toplantının sonucuna yönlendiriyor ve yarın için bir gündem belirliyor. Kısa bir süre sonra odadan çıkıyor, böylece sadece ikimiz kalıyoruz.

"Peki, bu senin sırrın mıydı? "Boru hattındaki şeyler"?" Kelimelerin etrafında tırnak işareti kullanıyorum.

Noah hâlâ karşımda oturuyor ve içeri girdiği andaki kadar lezzetli görünüyor. "Evet, nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. İş çalışmaya gelince kontrol manyağı oluyorsun."

"Evet,   yleyim. Ama daha büyük bir sorunumuz var."   ne doğru eğildiğimi itiraf ediyorum, bluzumun düştüğünün ve Noah'nın gözlerinin aleve tutulmuş pervane gibi göğüslerime çekildiğinin farkındayım. "Yani bana seni içimde hissetmemiş gibi davranmam gerektiğini mi söylüyorsun? Tüm gün boyunca yanında olup sana dokunma arzumu bastırmam mı gerekiyor?"

Noah'nın sırtıtması da dudaklarını yalaması da beni sakinleştirmiyor.

"Bütün gün boyunca," diye devam ediyor. "Neyse ki gün neredeyse bitmek üzere."

Noah sandalyesinden kalkıyor ve gözlerim anında pantolonunun kasıklarına kayıyor, orada taş gibi sertleşmiş. Yavaşça bana doğru ilerleyerek kulağıma eğiliyor, siki koluma s  rt  n  yor. "Yalnız kaldığımız anda, tamamen benimsin."

Ofisime gidip çok heyecanlı bir Eric bulduğumda nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum - isteyebileceğim en büyük soğuk su sıçraması.

"Tamam, bana her şeyi anlat! Oral seks mi, arkadan hızlıca vurmak mı?"

"Eric, Noah ve ben profesyoneliz. Ayrıca, ikisini de sonra alacağım. Peki, sen ve Halkla İlişkiler? Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Sevgilim, kim olmamı istersen o olabilirim."

"Oh, gerçekten mi?" Kıkırdıyorum.

"Evet, şimdi Noah'a dönelim. Ne kadar büyüklükten bahsediyoruz?"

Gülmekten kurtuluyorum, sorusuna cevap vermiyorum ve saygılı bir şekilde beni yalnız bırakmasını rica ediyorum, böylece Paris ofisini arayabiliyorum. Eric gittikten sonra Charlie'ye kısa bir mesaj gönderiyorum.

Velayet savaşımızda Eric'i mi aldım? Tek velayet istediğini sanıyordum.

Hayır, o çok zor bir iş. En iyi ortak ebeveynliği ben yapıyorum.

Noah bizim için planları değiştiriyor ve bir saat içinde onun evinde buluşmamızı söylüyor. Bir saat önce Lex ile başka bir toplantıya katılmak üzere ayrıldığını bildiğim için üstümü değiştirecek ya da eşyalarımı alacak vaktim bile yok. Geç kalma ihtimaline karşı resepsiyon görevlisine benim için bir anahtar bırakmıştı.

Anahtarı kilide yerleştiriyorum ve dairenin içine adım attığımda tüm ışıkların kapalı olduğunu görüyorum. Düğmeyi bulmayı başaramadan eller belime dolanıyor ve beni çeviriyor; tanıdık bir koku beni sarıyor.

"Noah," diye nefes alıyorum.

Tek kelime etmiyor, eteğimi kaldırıyor ve homurdanarak içime giriyor. Onun pençesinde nefes nefese kalıyorum, senkronize bir şekilde hareket ediyorum, dudaklarımız birbirine çarpıyor ve doyamıyor.

"Bu eteği giyip güzel dudaklarını büzerek beni çok kızdırıyorsun. Bütün gün benimle alay ettiğin için seni nasıl cezalandıracağım?"

Kolum boynuna dolanıyor, onu içeri çekiyor, daha derine inmek için yalvarıyor. "Bebeğim, beni cezalandıramazsın. Beni çok fazla istiyorsun."

Onu dışarı çekiyorum, çömelene kadar sırtımı duvara yaslıyorum ve güzel siki önümde duruyor. Saçlarımı elinin etrafına sarana ve beni daha derine itip içimde patlayana kadar sırtını eğmesini izleyerek her şeyi içine alıyorum. O parmaklarını soktukça ben de yukarı doğru hareket ediyorum, sırtım duvara yaslanıyor, ta ki ani bir sıcaklık vücudumun her santimine yayılıp beni sadece Noah'ın yapabileceği bir şekilde ele geçirene kadar.

Nefeslerim düzensiz, derin inlemelerim boğazımda bir törpü oluşturuyor. Dengemi sağlamak için omuzlarına tutunuyorum ve Noah yüzümü kavrayıp sevgi dolu bir öpücük kondururken eteğimi düzeltiyorum.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyor ve beni yatak odasına götürüp kıyafetlerimi çıkarıyor, beni çıplak bırakıyor ve omzumu öpüyor. "Lex'in sana bu pozisyonu teklif ettiğini biliyordum. Önce benimle konuştu ve tabii ki bunun harika olduğunu düşündüm. Seninle konuştuktan sonra bana mesaj attı."

"Seni aradığımda bu yüzden mi sessiz kaldın?"

"Hayır demenden korktum."

"Bunu düşünmek zorunda kaldığımı itiraf etmeliyim, seninle birlikte olmak istemediğim için değil, bana ihtiyaç duyduğun kişi olmak için yeterince güçlü olduğumdan emin olmam gerektiği için."

"Peki ya sen?" diye soruyor, benden birkaç santim uzakta.

"Sen her gece yatağımdayken, ben Harika Kadın'ım."

Beni kollarında taşıyor, yatağa yatırıyor ve bütün gece boyunca kıyıya vuran dalgaların sesleri eşliğinde sevişiyoruz.

Sevdiğim adamın kollarında mükemmel bir gece daha.

Üç günün bu kadar çabuk geçeceğini hep biliyordum. İşle ilgili taahhütler beni meşgul ediyor. Neyse ki Noah her toplantıya katılıyor, bu sayede profesyonel düzeyde de olsa onu görebiliyorum. Onunla daha önce çalışmadığım için, odaya komuta ettiğini görmek bambaşka bir şey. Kendime sürekli odaklanmam gerektiğini hatırlatmam ve onun tamamen çıplak bir şekilde kalçalarımın arasına gömüldüğünü düşünmemem gerekiyor.

Bununla birlikte, güçlü bir yönetim ekibimiz var. Lex'in bize bıraktığı birkaç pozisyon için hala işe alım yapmamız gerekiyor, ancak genel olarak, her bir kişinin sahip olduğu beceri setinden memnunum ve küresel hakimiyet anlayışıyla belirlediğimiz hedeflere ulaşma konusunda kendime güveniyorum.

Şirketimiz Amerika'daki birçok büyük otel zincirinin sahibi ve finansörü, yani seyahat çok yakın. Ekibimiz kısa vadeli bir seyahat programı hazırladı; bu da Noah ve benim önümüzdeki birkaç ay boyunca farklı yerlere ayrı ayrı seyahat edeceğimiz anlamına geliyor. Tüm bunların iyi yanı, bazı günleri ayrı geçirecek olsak da, Paris'te kalmamdan daha fazla birlikte zaman geçirecek olmamız.

Son gecemde, bütün gece boyunca yatakta yattık ve erken uçuşumdan önceki anın tadını çıkardık.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

Kolunu okşarken ona "Uzun sürmeyecek," diye hatırlatıyorum. "Üç hafta içinde temelli döneceğim."

"Biliyorum. Ama ben bencilim ve seni şimdi istiyorum." "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir." "İyi şeylerden bahsetmişken, düşünüyordum da-"

"Düşünmek hiçbir zaman iyi değildir," diye araya giriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sonunda yine bir hapishane hücrelerinde olabiliriz ya da ben onu arka kapıdan senin balkonuna çıkarabilirim."

"Hmm... kirli zihin, Bayan Hamilton. Sadece kışınız benim için hazırken ne kadar güzel görüneceğinizi düşünüyordum." Dudakları beni tekrar buluyor, ama beni nefessiz bırakarak geri çekiliyor. "Ama mesele bu değil. Düşünüyordum da, burası bizim için yeterince büyük değil. Ofisten epey uzakta ve burada seninle olmak varken zamanımı yolda geçirmek istemiyorum."

"Nereye taşınmak istiyorsun?"

"Biz hareket edelim." Gözlerimin içine bakıyor. "Daha büyük bir yer, Jessa kaldığında onun için bir oda ve Nash için bir oda."

"Bekle, geri çekil. Nash? Bir şey mi oldu?"

"Olivia Los Angeles'a taşınmayı kabul etti. Senin fikrini ortaya attım ve yerel bir iş bulmayı başardı. Biliyorsun, seninle tanışmayı çok ister... onun sözleri, benim değil."

"Ben de onunla tanışmayı çok isterim. Yani, Nash birkaç gün bizimle kalacaksa, sanırım onu tanımam gerekiyor, değil mi?"

"Gelmeni çok isterim ama baskı yok."

"Charlie'ninkiler dışında çocukların etrafında pek bulunmadım."

"Her seferinde bir gün. Hâlâ bir program oluşturmaya çalışıyoruz ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum."

Çarşafı üzerime çekiyorum, oda ısınmaya başladıkça göğsüm sıkışıyor. "Noah, ben... bu çok fazla, tamam mı? Daha önce hiç çocukları hesaba katmak zorunda kalmamıştım."

"Çok fazla olduğunu biliyorum. Ama artık birlikteyiz ve yakında benim karım olacaksın..."

"Um... bekle. Karınız mı?"

"İlişkimizin nereye varacağını düşünüyordun?"

"Bilmiyorum... Evliliği düşünmedim," diye kekeliyorum, bir an için

kelimeler kifayetsiz kalıyor, bir yandan da tüm bunları sindirmeye çalışıyorum. "Ben sadece ikimizin

birlikte, hepsi bu."

"Pekala, olay şu. Sana aşışım ve tekrar gitmene izin vermeyi reddediyorum. Seninle bir gelecek istiyorum. Bir gün sana karım demek istiyorum, görünüşe göre bu konuda ıldırılmayı bıraktışın gün..."

Yüzüne bir yastık vuruyorum. O bunaltıcı his kayboluyor ve saf niyetinin farkına varınca yüzünde hoş bir gülümseme beliriyor. "Beni hazırlıksız yakaladın. Ayrıca, sanki sana hayır diyebilirmişim gibi."

Noah başını eēiyor ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle aēzıma deēdiriyor. "Ben ekiciyim. Benim için geçerli olan tek şey bu."

"Uh-uh. Bu doēru deēil. Senin de güzel dudakların ve güzel saçların var." Elim, taş gibi sert olduēu bacaklarının arasında geziniyor. "Ve dünyanın en mkemmek siki."

"Hmm," diye inliyor. "Eric'e göre Orlando Bloom olması gerekiyormuş."

zerine tırmanıp kendimi kaydırıyorum. "Bana ne kadar mkemmek olduēunu göstermek için beş saatin kaldı."

"Oh, bebeēim," diye inliyor Noah, kalçalarını sallayarak. "Hazır ol."

Her zaman yaptıēı gibi, Noah bana tüm dünyanın var olduēunu unutturuyor ve aklımdaki tek şey o oluyor.

Veda etmek zor ama sonsuza kadar geri dneceēimi bilmek bakış aımı deēiřtiriyor. Dndēmde ev aramaya gitmeyi kabul ediyoruz, bu ilişkimizi saēlamlařtırmak için ilk adımıdır. Noah mimariye karşı çok az sabrı olduēunu söylese de, eēer 'titiz işçilik' ya da 'lambri' sözcüklerinden bahsedersem, onu Eric'le deēiřtirebileceēini söyledi.

Tipik bir erkek ve onun için şanslıyım, mimariyi ve tasarımı seviyorum. Eric de yle.

Paris'teki dairemi Lexed'de çalışan birine kiralayarak tutmaya karar verdim. Bazı aılardan, bildiēim her şeyden vazgeiyormuşum gibi geliyor, ancak bu yeni yolculuēu memnuniyetle karşılıyorum çünkü sonsuza dek mutlu yaşama zamanım geldi.

Olivia ile Facebook'ta bile baēlantı kurdum. Aslında oldukça rahat biri ve bir gün sohbet etmek için beni aradı. Noah'ın onunla neden daha rahat olduēunu anlayabiliyorum. Olivia çok mantıklı ve eve geldiēimde birlikte olmak istiyor. Ayrıca Nash'in hayatında ne kadar rahat olacaēımı da soruyor. Onunla tanıřmadıēım için tam olarak nasıl cevap vereceēimi bilemiyorum ama dndēmde daha fazla konuşmamızı öneriyorum.

Morgan'a gelince, Noah onun kolay olmayacağını söylüyor. Mesele Noah'ın hayatında başka bir kadının olması değil.

Benim.

Noah'ın kalbinin her zaman sahibi olduğuna inandığı kadın.

Bunun bir savaş *olacağını* biliyorum ve nasıl üstesinden geleceğime dair hiçbir fikrim yok. Şimdilik, beni oğlunun hayatına kollarını açarak kabul eden Olivia'nın aksine, Morgan Bentley ile henüz herhangi bir iletişimim yok.

En büyük engel henüz gelmedi - benden en çok nefret eden kadınla yüz yüze gelmek.

Kartlarını göğsüne yakın tutan, her an saldırmaya hazır, aşağılanmış bir eski eş.

Ancak şimdiye kadarki en büyük yolculuğuma çıkmadan önce, en büyük aşklarımdan biri olan Paris'e veda etmek zorundayım.

Daha önce birçok kez yaptığım gibi balkonumda durup her şeyi mümkün olan her açıdan izliyorum. Serin hava ve yumuşak esinti kaldırıma düşen yapraklarla hışırdıyor. Açan çiçeklerin yerini sıcak, toprak tonlarında renkler alıyor ve kışın ipucu üzerimizde.

Bu şehir -romantik, büyülü, kendi liginde- her zaman benim ilk gerçek aşkımla olacak.

Kim olduğumu yeniden keşfettim ve normalde kontrol ettiğim konfor alanımın dışındaki şeyleri keşfetmek için kendime izin verdim. Seçimlerimde cesur, ancak zorluklarla karşılaştığımda disiplinli oldum. Ve öğrendim ki, en değerli anılar sevdiğiniz insanla yaşadığınız anılardır.

Paris bana nasıl aşık olunacağını öğretti.

Bir yerle, en iyi arkadaşım ve en önemlisi kendimle.

"*Au revoir mon amour,*" diye fısıldıyorum sonbahar gecesinde. "Bir dahaki sefere kadar."

CHAPTER 23

KATE

Noah oyuncaklarını seviyor.

Oyuncak derken Lexus'unu kastediyorum.

Diğer bebeği.

"Dinle, ben senin gibi bir araba meraklısı değilim ama çok fazla araba ne zaman çok fazla araba olur?"

Noah gözlerini yoldan ayırmıyor ve dik caddeden yukarı çıkarken vites değiştiriyor.

"Asla yeterince sahip olamazsın."

"Ama tek bir arabanız varken neden dört garajlı eve bakmak istediğinizi bana tekrar açıkla mısınız?"

"Düzelتيyorum... Benim de bir motosikletim var." "Tamam, o zaman iki oldu."

"Bir de tekne ve jet ski var..." diye devam ediyor.

"Teknen ve jet skinin mi var? Başka ne saklıyorsun?"

Ağzının kenarları kalktı. "Henüz bir şey yok. Ama su sporlarını seviyorum." "Şey, ben İngilizim, bu yüzden su sporlarımız çılgın- Akli başında insanlar Manş Denizi'ni yüzerek geçer. Ayrıca yakında kendi arabamı da almalıyım. Benim için alışverişe gitmek ister misiniz, çünkü daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Minibüs mü? Çünkü biliyorsun, çocuklarımız olduğunda onları futbol maçlarına götürmek zorunda kalacaksın. Anne hayatı yaşamak."

Gülümsememi sabit tutuyorum. Noah beni kıskırtmak için düğmelerime basmaktan hoşlanıyor. Yüzünde sinir bozucu bir sırıtışla bana yan gözle baktığını gördüğümde bu çok açık.

"Belki de futbol annelerinin işkolik kocalarından sıkıldıklarını duymuşumdur. Sürekli ofisteler. Sen farkına bile varmadan, çocuklar okulda tesisatçının gelmesini beklerken ben aşk romanları okuyor olacağım," diye takılıyorum, yüzünün düşmesini izlerken. "Bir dakika, yoksa o marangoz mu? Kısa şortları ve bronz renkli iş botlarını kimin giydiğini asla hatırlayamıyorum."

"Tamam, şaka bitti. Gözümün üzerinde olabileceği ofiste olmanı seviyorum."

Memnun bir gülümsemeyle koltuğa yaslanıyorum ve yanından geçtiğimiz büyük evleri hayranlıkla seyrediyorum.

Charlie bana kendisinininkinden çok da uzak olmayan bir yerin satışa çıktığını söylediğinde sadece birkaç gündür buradaydım. Motive olmuş satıcılar, kötü bir boşanma ve gezgin bir kedi hakkında bir şeyler. Charlie'nin sözleri, benim değil.

Noah kabul ediyor, ama bunu ancak bugün öğle yemeğine sığdırabiliyoruz. Eğer Noah taşaklarının ağrıdığını söyleyip yoldan sapmakta ısrar etmeseydi, kısa bir yolculuk olacaktı.

Dün gece dört saat boyunca aralıksız seks yapmakla kalmayıp, bu sabah duşta anal da yaptığımızı iddia etmeme rağmen. Dayanıklılığıyla beni şaşırtmaya devam ediyor, buna ayak uydurabileceğimi düşünmüştüm ama belli ki tükenmişim. Saat dilimine uyum sağlamak düşündüğümünden daha sorunlu hale geldi, vücudum hala Paris saatinde. Yine de, bir yürüyüş parkurunun yakınındaki terk edilmiş bir sokakta umutsuzca arzuladığı darbeyi aldı.

Biz arabadan inip emlakçıyı selamlarken Noah evin önüne yanaşıyor. Ev özel kapılı, İngiliz Tudor'u, tarihi bir binanın içinde yer alıyor.

Santa Monica dağları. Altı yatak odası, beş banyosu, geniş yaşam alanları ve gurme bir mutfak var. İçeri girerken Noah elimi tutuyor ve ben de lambri kaplamalar hakkında yorum yapmamak için dilimi ısıırıyorum.

İkimizden birinin evden çalışması gerektiğinde geniş bir çalışma alanı var. Mülkü gördükçe ona daha çok aşık oluyorum.

Emlakçı bizi ebeveyn yatak odasına götürüyor ve gözlerimiz hemen rüküş aynalı tavana takılıyor. O da aynısını yapınca dönüp bakıyorum.

"Öyle sanırsın," diye fısıldadım. "Eğer bu aynalar sende olsaydı, karının amının başka bir yerde ilgiye ihtiyacı olmazdı."

Noah başını eğiyor, yanımda usulca kıkırdıyor. "Berbat bir şey ama bence bu evin satış noktası bu."

Dirseğimle onu dürtüyorum, eğer bu evi satın alırsak Noah'nın onları yıkmayacağını çok iyi biliyorum.

Dışarıda yemyeşil çimenlerle kaplı geniş bir arka bahçe, yan tarafında spa bulunan büyük bir havuz, bir basketbol sahası, ayrıca inişli çıkışlı tepelerin ve doğal dağ sıralarının çarpıcı manzaraları burayı mükemmel bir yer haline getiriyor.

"Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor emlakçı, umutlu bir ifadeyle.

İfademi sabit tutarak ona "Güzel bir mülk," diyorum. "Konuşuruz ve yakında size geri döneriz."

Elini sıkarak çıkışımızı başlatıyorum, gerçekten ne hissettiğimi belli etmiyorum çünkü bu ilk zayıflık belirtisi. Pazarlık benim güçlü bir özelliğimdir ve istedikleri fiyatı ödememiz için hiçbir şansımız yok.

Arabanın içinde Noah'a döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Mükemmel pazarlık becerilerine sahip bir köpekbalığı olduğunu." "Evi kastediyorum."

"Çok güzel, ihtiyacımız olan her şey var, ama dürüst olmak gerekirse, sen yanımda olduğun sürece umurumda değil."

"Romantik konuşmaya başla Mason," diye hayıflanıyorum şakacı bir gülümsemeyle. "Ama lambri kaplamayı gördün mü?"

Noah elleriyle yüzünü kapatarak bir inilti çıkardı. "Bu kadar lambri yeter. Umurumda değil. Eğer seviyorsan, o bizimdir."

Gerçekten seviyorum. Hem de çok seviyorum. Charlie seveceğimi biliyordu ve Charlie sevdiği için ve benzer zevklerimiz olduğu için bunun o olacağını biliyorum.

"Richard'a henüz bir teklif vermek istemiyorum. Satıcılar motive olmuş durumda. Biraz araştırma yaptım ve bu satışın büyük bir yüzdesi aldatılan kadına gidecek. Yani, terk edilen koca onu geri almak için daha düşük bir fiyatı kabul edecek."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Gücümü hafife alma, bebeğim."

Noah'nın telefonu aramızda çalıyor. Telefonu almak için uzanıyor ve yüzünde endişeli bir ifadeyle mesajı okuyor.

"Sorun nedir?"

"Morgan arıyor. Bu gece bir son dakika toplantısı için uçması gerekiyormuş ve Jessa'yı tüm hafta sonu alabilir miyim diye sordu."

Yatakta uzanıp Netflix izlemek dışında bir planımızın olmadığı, birlikte geçireceğimiz ilk hafta sonu olması gerekiyordu. İfademi sabit tutarak, hayal kırıklığımı engellemek için dudaklarımı düşünceli bir şekilde birbirine bastırıyorum.

"Sorun olur mu?" diye ekliyor, bana kuşkuyla bakarak.

"Elbette, o senin kızın. Asla sormak zorunda değilsin."

"Biliyorum, ama bu bizim ilk hafta sonumuz."

"Dinle, eğleneceğiz. Morgan biliyor, değil mi?" Noah boynunu ovuşturuyor, göz temasından kaçınırken yüzünü buruşturuyor.

"Ah, lanet olsun," diye azarlıyorum, İngiliz argom tam bir hayal kırıklığı içinde yuvarlanıyor. "*Vous êtes impossible!*"

"Hey!" Noah alay ediyor, yüzü sertleşiyor. "Bir dil seç, olur mu? İmkânsız değilim. Ona Amerika'ya taşındığını ve bir ilişkimiz olduğunu söyledim."

"Ama?"

"Sadece benimle yaşaman kısmını atladım..." diye daha yumuşak bir tonda devam ediyor.

Sonunda ona tüm gerçeği söylemeye direnmesine sinirlenerek başımı koltuğa geri atıyorum. "Biraz taşak büyütüp ona söylemelisin."

"Taşaklarım var, çok teşekkür ederim," diyor karanlık bir eğlenceyle. "Aslında, daha bir saat önce onları ağzında seviyordun. Ona söyleyeceğim, söz veriyorum."

"Zamanın tükeniyor dostum. Jessa bu gece gelecek ve ne yapmamı istiyorsun, tüm hafta sonu sihirli bir şekilde ortadan kaybolmamı mı?"

"Hayır," diye kesin bir dille belirtti. "Bunu bugün halledeceğim."

Ofise gidişimiz sessizdi, her birimiz düşüncelerimizi kendimize saklıyorduk. Bu benim ruh halimi bozuyor ve yollarımız ayrıldıktan sonra öğleden sonraki bir konferans görüşmesi sırasında Noah'dan bir mesaj alıyorum.

Tamamdır.

Rahatlamış hissetmeliydim, artık ilişkimizi saklamak yok, ama bu yeterli değil. Jessa'nın yanında olmak ve Noah'nın ortak ebeveynlik yapmasına yardım etmek istiyorsam Morgan'la yüz yüze konuşmam gerektiğini biliyorum. Her zaman Noah aracılığıyla iletişim kurmak istemiyorum çünkü kabul edelim ki erkekler bazen umutsuz olabiliyor.

Telefonumun tuşlarına basarak geçici asistanıma bir saatliğine ofisten çıkacağımı bildiriyorum. Eşyalarımı toplarken, işe tek arabayla gittiğimizi hatırlıyorum. *Kahretsin*. Hızlıca düşünerek bir Uber çağırıyorum ve elimdeki adresin doğru olduğunu ve en önemlisi Morgan'ın ofisinde olduğunu umuyorum.

Çantamı kolumun altında tutarak gösterişli binaya giriyor ve resepsiyon görevlisinin masasına doğru ilerliyorum. Kızıl saçlı, uzatmalı saçları olduğu her halinden belli olan kadın, Morgan'ı sorduğumda sahte bir gülümseme takınıyor.

"Şu anda randevu almıyor."

"Belki ona adımı vererseniz, beni göreceğinden eminim."

Hiçbir şeyden haberi olmayan ve ofiste boşuna yer kaplayan genç kız, telefonu kapatana kadar başını öne eğerek numarasını çevirir.

"Beni takip edin."

Arkasından yürüyorum, elbisesinin işyerinde kabul edilemeyecek kadar kısa olduğunu fark ediyorum. Ama burası benim ofisim değil.

Kapıda durup beni içeri buyur ediyor, gözlerim masanın karşısındaki Morgan'ın kilerle buluşuyor.

"Gidebilirsin, Tiffany."

Dudaklarımı büzüp olduğum yerde duruyorum. "Oturabilir miyim?"

Morgan sessizliğini koruyor. Beyaz deri koltuğa oturup bacak bacak üstüne atıyorum ve gözlerim masasının üzerinde duran Jessa'nın fotoğrafına kayıyor.

"Şunu açıkça belirtmek isterim ki beni buraya Noah göndermedi ve burada olduğumun da farkında değil."

Morgan şaşkın görünüyor ama bunun altında, şu anda benimle hiç empati kurmayan bir kadının gözlerini görüyorum.

"O zaman neden buradasın?"

"Noah size ilişkimizden ve yaşam koşullarımızdan bahsetti mi?"

"Neden, evet." Rahatsız edici bir kahkaha atıyor. "Her şey çok son dakikada oldu, değil mi? Ona gitmem gerektiğini söyledim ve Jessa'yı alıp alamayacağını sordum, sonra da sanki umursamamam gerekiyormuş gibi yüzüme kocaman bir falsolu top fırlattı."

"Endişenizi anlıyorum."

"Öyle mi?" Ayağa kalkıyor, aramızda mesafe yaratmak için pencereye yaklaşıyor. Giydiği kırmızı body-con elbise vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor ve dolgun dudaklarına sürdüğü rujun tonuyla eşleşiyor. "Biri özel ihtiyaçları olan iki çocuk annesi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun? Ve kocanızın bir kadından diğerine zıplamasını?"

"Hatırladığım kadarıyla Michael hayatınıza girdi ve siz de onu kollarınızı açarak karşıladınız, doğru mu? Babasını sevdiniz ve olabileceğiniz en iyi üvey anne olmak için fedakârlıklarda bulundunuz," diye bilgilendirdim onu, meramımı anlatmaya çalışarak ama ses tonumu kontrol altında tutmaya çalışarak. "Yani, biyolojik çocuğum olmasa da, sevginin gücüne inanıyorum. Bir ebeveyn tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Noah'ın hayatındaki rolüm senin yerini almak değil. Senin yerin doldurulamaz. Ben onun en iyi arkadaşayım, ortağayım ve ailesi onun için her şey. Kadından kadına zıplama yorumuna gelince, kimse mükemmel değildir. Noah değil, ben değilim ve eminim ki sen de değilsin."

"Bunu ilk kez duyuyorum," diye mırıldanıyor başını eğerek. "Çünkü bana yerimin doldurulamaz olduğu hissettiriliyor."

"Sen Jessa'nın annesisin ve hep öyle kalacaksın. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Senden sadece bir ekip olarak birlikte çalışmamızı istiyorum. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz, Jessa'nın mutlu olmasını ve fazlasıyla hak ettiği sevgiyi hissetmesini."

"Peki ya Michael? Noah'dan hoşlanmaya başladı. Noah onun hayatında her zaman bir erkek figürü oldu. Bunu ondan alamam."

"Evimize hoş geldi Morgan," diye ısrar ediyorum, gözlerim onu dikkatle izliyor. "Bunların hiçbirini tek başına yapmak zorunda değilsin. Bunu unutma."

A r a m ı z a sessizlik giriyor ve telefonum bildirimlerle dolup taşmasına rağmen onu zorlamak istemiyorum. Aramızda herhangi bir düşmanlık olmasını istemiyorum, bunun tüm bunların içinde masum olan küçük kıza yansımından endişe ediyorum. "Başından beri Noah ile aranızda kırılmaz bir bağ olduğunu biliyordum. bağ. İçgüdülerimi takip etmeliydim."

"Dışarıdan bakmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Buraya ilişkimizle hava atmaya gelmedim. Bu ilişkiyi yürütmeyi gerçekten istiyorum. Her ne kadar kızının yanında bana güvenmiyor olsan da, umarım zamanla bunu yapabilecek kadar rahat hissedersin."

Ayağa kalkarken saatimi kontrol ettim. "Bugün zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Odadan çıkmak için döndüğümde Morgan adımı sesleniyor.

"Jessa geceleri kitap okumayı seviyor. Kuzeni Addison gibi onun da favorisi *Güzel ve Çirkin*."

Bilmiş bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Şu sıralar tek boynuzlu atlara takmış durumda, eğer yemeğini yemezse ona tek boynuzlu atların uçabilmek için tüm yiyeceklerini yediklerini söyleyin."

"Mantıklı görünüyor." Tekrar başımı salladım.

"Ve Noah dışarı çıktıklarında onu hep şımartıyor. Ona bilinen tüm pelüş oyuncakları alma dürtüsünü kontrol etmeye çalışırsan çok memnun olurum."

"Kırbacı şaklatmaktan ve pelüş oyuncakları şımartmasını kontrol etmekten mutluluk duyuyorum."

Bakışlarımı Morgan'a sabitleyerek içimi çekiyorum. "Bu birlikte ebeveynlik işi çözülecek. Sadece ritmi bulmamız gerekiyor ki doğru akorları çalabilelim."

Arkamı dönüp odadan çıkıyorum ve ofise geri dönüyorum.

Ofisime girdiğimde Noah pencerenin önünde duruyor, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını birbirine kenetlemiş acımasız bir bakış atıyor. Daha önce giydiği ceketini çıkarmış, üzerinde sadece beyaz iş gömleği, balıksırtı mavi yelek ve ona uygun bir pantolon var. Bronzlaşmış kemeri ve ayakkabıları da uyumlu. Adam nasıl giyineceğini biliyor, bu da ona karşı koymayı zorlaştırıyor. Size kızgın gözlerle bakarken bile *seksi* çığlıklar atıyor.

"Neredeydin?"

"Morgan'ı görmeye gittim."

"Morgan'la mı görüştün?"

"Evet."

"Ve?" Gözleri açılıyor, elleri beklentiyle ceplerine doğru hareket ediyor. "Yaşıyor musun?"

Durduğu yere doğru ilerleyerek elini tutuyorum ve kalbimin üzerine koyuyorum. "Evet, hala atıyor."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Gururunun ve egosunun bir fikri olacağını bilerek ona ne olduğunu açıklıyorum, ancak büyük resmi görmesini ve zamanına değmeyecek şeylere odaklanmamasını nasıl sağlayacağımı öğrendim. Çocuklarını kaybetme korkusu çoğu zaman tepkisel davranmasına neden oluyor.

"Teklif ettiğiniz her şey o kadar kolay değil."

"Hayat kolay değil Noah," diye hatırlatıyorum ona sertçe. "Başından beri ilişkimizin diğerlerine benzemeyeceğini söylemiştik. Kabul ediyorum, senin yükün benimkinden daha fazla... Ben sadece Eric'i getirdim."

"Bilemiyorum. Kimin daha büyük olduğunu tartıştım." "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Yumuşuyor.

"O zaman bunu birlikte yapabiliriz, tamam mı?"

Başını sallıyor, ellerini tekrar ceplerine sokuyor, ofis protokolümüzü çok iyi biliyor ve birbirimize dokunmak yasak.

"Jessa'yı ne zaman alacaksın? Ve bu hafta sonu ne yapmak istiyorsun?"

"Hmm, bu gece bir film düşünüyordum. Büyük ihtimalle yüzüncü kez *Güzel ve Çirkin'i* izleyeceğiz. Yarın da Santa Monica İskelesi'ne gideriz. Doldurulmuş ayılara bayılıyor."

Ağzımın kenarları yukarı doğru
kıvrılıyor. "Neden öyle
gülümsüyorsun?"

"Yok bir şey," diyorum mutluluktan havalara uçarak. "Sadece Morgan ve benim aramda bir şey. Bilirsin işte, gizli kadın işleri."

Ona söylemem için bana yalvarmasını bekliyorum ama onun yerine kollarını kavuşturup bana her zamanki seksi bakışını atıyor. "Zaten oluyor. Sanırım ikiye karşı bir olacak, ha?"

"Üç karşı bir, tatlım, Olivia'yı unuttun," diye hevesle hatırlatıyorum ona. "Sana aşık olduğum için ne kadar şanslıyım değil mi?"

"Dünyanın en şanslı kadını." Yüz ifadesi umutlu bir hal almadan önce usulca kıkırdıyor. "Ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye şakacı bir gülümsemeyle omuzlarımı silkiyorum. "Sanırım öyle. Ama Jessa uyuduktan sonra bana göstermenden zarar gelmez."

Noah fısıldamak için eğilmeden önce dudaklarını yalıyor, "Bir fare kadar sessiz olman gerekecek. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Her zaman meydan okumaya hazırım Bay Mason."

CHAPTER 24

KATE

On iki ay önce tam da bu zamanlarda Benoit'de muhteşem bir akşam yemeğinin tadını çıkarmıştım.

Restoran, Paris'teki en pahalı yemek deneyimlerinden biridir; yemekler enfestir ve size yemek yiyen tek müşteriymişsiniz gibi davranırlar.

Bir yıl boyunca durmaksızın çalıştıktan sonra o yalnız Noel arifesinde, bu bana benden bir hediye idi. Bu deneyimin ne kadar keyifli olduğunu hatırlayabiliyorum, ancak hayatımda bir kez yaşayacağım bir deneyimle dikkatimi dağıttığım için yalnızlığımın derinliğini asla tam olarak anlayamamıştım.

Aynı zamanda hayatımda her şeyi çözdüğümü sandığım, ancak şimdi geriye dönüp baktığımda ne kadar mutsuz olduğumu fark ettiğim bir dönemdi.

Hayatımın bu kadar sert bir şekilde değişeceğini hiç düşünmemiştim, tabii ki daha iyisi için.

Listeme bakıyorum, tamamlanan görevleri işaretliyorum. Son iki ay çılgınlıktan başka bir şey değildi. Ev için bir teklif verdik ve pazarlık becerilerim sayesinde evi kelepir fiyata aldık. Küçümsenmiş kocanın, amını aldatan karısını eşit derecede kazıkladığına memnun bir şekilde uzaklaşırken puro içtiğini gördüğüme yemin edebilirim.

Bununla birlikte sıkıcı taşınma görevi de geldi. Noah'ın Malibu'daki evi tipik bir bekar evi. Karakteri olmayan minimalist modern mobilyalar. Bu yüzden elbette yeni evimizi döşemek gibi keyifli bir görevim var. Noah, aynalar durduğu sürece ne yaptığının umurunda olmadığını söyleyerek taşınmaktan vazgeçti.

Aynalar iğrenç.

Ama savaşlarımı seçiyorum ve açıkçası seks sırasında çok faydalı oluyorlar.

Charlie ve Eric imdadımıza yetişti. Pinterest'te saatler geçirdik, ruh hali panolarını bir araya getirdik ve Noel'den önce parçaları tedarik etmeye çalıştık. Bazıları yereldi, bazılarının ise ithal edilmesi gerekiyordu. İlk aile evimizi bir araya getirmeye çalıştığım için her ayrıntı önemli.

İş, Colorado'ya seyahat ve ev taşıma derken başka hiçbir şeye zamanım kalmıyor. Doğal olarak Noah'ın söyleyecek bir şeyleri var çünkü adam açgözlü, evde olduğum her an beni çıplak istiyor.

"Telefonu kapat," diye uyarıyor beni, ama gözleri yanında duran telefonunda geziniyor.

"Ama bekle. Charlie'yle Cumartesi günü sehpa almak için gideceğimiz yerin adresini almam gerekiyor."

"Bir sehpa mı?"

"Evet, kanepenin yanında, bu arada beni deli eden o ölü boşluğun yanında mükemmel bir parça olacak."

Noah sinirini yatıştırmaya çalışarak burnunun kenarını çimdikliyor. "Sadece bir geceliğine bana odaklanmanı sağlayabilmem mümkün mü? Bilirsin, katil karın kasları ve sana göre şimdiye kadar gördüğün en büyük aleti olan çekici erkek arkadaşın."

Telefonumu yere bırakıp yüzümü ona dönüyorum. "Sana odaklandım, erkek arkadaşım."

Noah yüzümü tarıyor, gözleri kırışıyor. "Hayır, düşünmüyorsun. Sehpanın üzerine hangi lambanın takılacağını düşünüyorsun, haksız mıyım?"

"Dinleyin, doğru yerleştirilmiş bir lamba odanın tüm dinamiğini değiştirebilir."

"Seni susturmak için ağzına bir şey sokmam gerekiyor. Ne olduğuna dair bir fikrim var..."

Çarşafı yırtarak, zaten çıplak olan vücudu önümde diz çöküyor, önümdekine odaklanmaktan başka çarem yok.

Ve evet, şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en büyük, en mükemmel sik.

Noah ile yaşımanın düşündüğüm kadar kolay olmadığını söylemek doğru olur. Birçok konuda tartışıyoruz. O bir kontrol manyağı, ben de öyleyim ama farklı şeyler üzerinde. Yiyecekler ve bazı markalar konusunda anlaşamıyoruz, bu da market alışverişini onunla yüzleşmek istemediğim bir savaş haline getiriyor.

Los Angeles'ın ne kadar sıcak olduğundan sürekli şikayet ettiğim için inatçı İngiliz geçmişimi suçluyor ve kış olmasına rağmen, o dondurucu soğuk olduğunu iddia ettiğinde klimayı açıyorum.

'Netflix ve Chill' gecelerimiz sadece Chill gecelerine dönüştü. Noah sadece benim filmlerimi izlemeyi kabul ediyor çünkü sıkıldığında ilk on dakika içinde her zaman sekse yol açtığını biliyor. Bitirdiğimizde filmin yarısını kaybetmiş oluyoruz ve ben de onun hoşnutsuzluğuna rağmen geri sarıp baştan başlamak zorunda kalıyorum.

Resmi olarak birlikte yaşıyor olsak da, programlarımız kaotik. İkimizin de zorlu görevleri var, onunki biraz daha fazla seyahat gerektiriyor. Sadece geçtiğimiz hafta Phoenix ve Seattle'a uçtu. Ofiste bile rollerimiz farklı, bu yüzden tüm yönetim ekibinin katılması gereken bir toplantı olmadığı sürece birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz.

Her birimizin iş taahhütlerimizi anlaması bizim lehimize işliyor. İkimizin de rollerinin gerektirdiklerini ve sorumluluklarını çok iyi bildiğimden, onun başka bir yerde olmasından bir kez bile şikayet etmedim.

Pozisyonum benim için zorlu bir görev oldu ve Fransa'daki rolümden çok farklıydı. En büyük engel, bir kez daha, Amerikan kültürüne alışmak oldu. Neyse ki Emile bir ay önce geldi ve benim kurtarıcım oldu. Tıpkı Lex ve benim gibi Emile de yürüttüğümüz iyi yağlanmış makinenin bir parçası haline geldi. Fransız ve Amerika'da yeni olmasına rağmen, kişisel asistan olarak nasıl performans göstereceğini biliyor, ki önemli olan da bu.

Ve elbette, iş stresine ve denge kurmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya ek olarak, düşünmemiz gereken çocuklarımız var.

Jessa kolaydır. Onunla her şeyi oynayabilirsiniz ve zaman geçip gider. Öte yandan Nash'in sürekli ilgiye ihtiyacı var. En çılgın hayallerimde bile çocuklu bir hayatım olacağını düşünmemiştim. Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var ama neyse ki Noah harika bir baba ve üzerimdeki stresi alıyor. Her şeyi kolaymış gibi gösteriyor ve onlara nasıl bakacağıma dair binlerce soru sorduğum için beni asla azarlamıyor.

Bizimle kaldıklarında, gecenin sonunda tamamen bitkin oluyorum, gözlerim açık yatağa zar zor girebiliyorum. Noah bile doymak bilmeyen seks dürtüsüyle beni yoramıyor ve bu çok şey söylüyor.

Çocukların odaları da dahil olmak üzere evin büyük bölümü döşendi. Jessa ve ben tüm eşyalarını seçmek için dışarıda bir gün geçirdik. Tek boynuzlu atları çok seviyor, bu yüzden duvarında dev bir gökkuşağı resmi olan tek boynuzlu at temalı bir oda yaptık. Nash'e gelince, Noah basketbolu çok sevdiği için odayı spor temalı yaptık. İtiraf etmeliyim ki, bu iki odayı döşemek tüm bunların içinde en sevdiğim kısımdı.

Kaldığı nadir zamanlarda Michael için misafir odamızı bile ayarladık, ancak Noah'a göre geçen yıl boyunca San Diego'da yaşayan biyolojik annesiyle çok zaman geçirdi.

Bugün ilk resmi Noel arifemiz.

Bütün gün şehirde koşturup hediyeye alışverişini bitirmeye çalıştım. Mağazalar karmakarışıktı, benim gibi son dakika alışverişçileri başkalarına hiç nezaket göstermiyordu. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama içimdeki alingan İngiliz birkaç kez ortaya çıktı.

Ev süslenmiş, büyük ağaç köşeye yerleştirilmiş, tüm hediyeler altına düzgünce yığılmış ve büyük merdivenimizin etrafına çelenkler sarılmış. Misafirler gelmeden önce bir an durup her şeyi içime çekiyorum. Evimiz çok güzel ve bundan daha fazla gurur duyamazdım.

Julian ve çocuklarla ilk gelen Adriana oldu. Yemeği hazırlarken sohbet ederken benimle birlikte mutfakta kalıyor. Daha önce hiç bu seviyede yemek yapmamıştım ve herkesin yardımına başvurdum çünkü kendimi bu işin dışında hissediyorum.

Konu Noah ile olan ilişkiyi tartışmaya geldiğinde, Charlie kuzeninin yatakta beni mahvettiğini duymak istemediği için Adriana benim başvurduğum kişi oldu.

"Sadece birkaç ay sonra yorulacağını düşünmüştüm ama işte buradayız."

"Hı-hı, biraz daha anlatır mısın?" Adriana elinde bir kadeh şarapla sırtlıyor. "O doyumsuz biri. Demek istediğim, yoğun programlarımız olduğunu biliyorum ve seyahat ettim, ben de öyle, ama birlikte olduğumuzda..."

"Ah, gerçekten mi? Devam et..." diye ısrar ediyor, gözleri meraktan fal taşı gibi açılmış.

"Birlikte çalışmanın zor olacağını düşünmüştüm. Özel hayatımızı işten ayıramıyoruz ama aslında birbirimizi çok fazla görmüyoruz. Ya saha dışındayız ya da toplantılardayız, ama sonra birbirimizi asansörde görüyoruz ve..."

"Ve?"

"Söyleyecek sözüm yok."

"Elbette, sözlerin var!"

Havuç doğrarken onun yanında usulca kıkırdıyorum. "Hey, kendine muhteşem bir erkek bulmuşsun. Benim aracılığım la yaşamak zorunda değilsin, değil mi?"

"Evet, güzel bir kocam var, ama aynı zamanda insanoğlundun bildiği en büyük iki horoz engelleyiciye sahibiz."

"Charlie beni bu konuda uyarmıştı."

"Charlie ve kardeşime hiç girme bile. O ikisi tavşan gibidir. Ama siz her iki dünyanın da en iyisine sahipsiniz, bir hafta kendinize bir hafta da çocuklara. Mükemmel değil mi?"

"Herkes e uyuyor. Olivia Burbank Havaalanı'nda bir iş buldu, bu yüzden çalışma saatleri sabit. Noah'nın annesi Naomi haftada iki gün Nash'e bakıyor, diğer üç gün ise kreşe gidiyor. Günlere bağlı olarak, Noah ve ben onu sırayla alıyoruz."

"Peki ya Jessa?"

"Anaokuluna başladı, biz de aynısını yapıyoruz. Nash ile vakit geçirmeyi çok seviyor, onun üzerine deli gibi titriyor."

"Anında anne olmak nasıl bir duygu, özellikle de bir bebek için?"

"Noah harika biri. Baba olmak için doğmuş. Ben hâlâ öğreniyorum. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Julian da harika biri. Çok becerikli ve o olmasa çıldırırdım. O sakın, ben ise fırtınayım." Julian'ı dışarıda Noah ve çocuklarla birlikte izlerken gülüyor. "Ama sen harikasin. Geleneksel olmayan ailenizi bir arada tutan tutkal sizsiniz. Julian da ben de ailenin dokuz ay boyunca bir bebek taşımak anlamına gelmediğini öğrendik. Her şek il ve biçimde olabilir. Benimle aynı kanı taşımayan bir çocuğu bu kadar seveceğimi hiç tahmin etmezdim ama Luna'sız bir hayat düşünemiyorum. Onun kaderi her zaman ailemiz için yazılmıştı."

"Sizler bana her zaman ilham verdiniz. Julian da harika."

Ben bu sözleri söyler söylemez Julian ve Andy mutfağa giriyor. Andy tabaktan bir parça peynir çalarken Julian eğilip Adriana'yı yanağından öpüyor.

"Baba, Lex Amca geldiğinde Noah ile top oynayabilir miyiz?" Julian şakacı bir sırıtış paylaşıyor. "Sence onları yenebilir miyiz?"

"Geçen sefer canlarına okumuştuk."

Adriana ağır bir iç çekişle başını sall ar. "Dil, çocuk."

"Üzgünüm anne. Ama bu doğru. Hepsi konuşuyor. Babam ve ben onları tamamen yendik."

Hem Adriana hem de ben kıs kıs güldük. Sekiz yaşında bir çocuk için Andy oldukça uzun ve büyüüp tüm erkeklerden daha uzun olması beni hiç şaşırtmayacak. Sporu kesinlikle çok seviyor. Tam bir erkek çocuğu, ki etrafında harika erkekler olduğu için bu onun için büyük bir şans.

Lex ve Charlie aileleriyle birlikte gelirler. Kızların hepsi diğer çocuklarla oynamak için arka bahçeye koşuyor. Biz yemeği hazırlarken Lex çocuklarla top oynamak için dışarı çıkıyor.

"Kate, bütün bunları yaptığına inanamıyorum. Yıllar önce benim evimdeki Şükran Günü'nde sana konserve kutusunu nasıl açacağını göstermişim, hatırlıyor musun?" Charlie gülerek bana hatırlatıyor. "Sen ve Eric hiçbir şeyden habersiz izliyordunuz."

"Hatırlatmayın bana. Nasıl oluyor da birkaç milyon dolarlık bir anlaşmayı kapatabiliyorum ama bir kutu kızılıcık sosunu açamıyorum?"

"Yani Eric yok mu?" Adriana soruyor.

"Bu sefer olmaz. Eric, Tristan'ı ailesiyle resmen tanıştırmak istiyor. Tatil için Hamptons'a gittiler." "Peki Emile, onu davet ettin mi?"

"Noel'i ailesiyle geçirmek için Paris'e geri döndü."

Kapı zili çalmaya devam eder. Olivia, Nash bebekle birlikte Noah'ın annesi Naomi'yle aynı anda geldi. Son birkaç aydır birbirimizi daha iyi tanıyoruz ve yemin ederim onu seviyorum. Naomi oğlunu nasıl yerine koyacağını çok iyi biliyor ve çocuklar konusunda ihtiyacımız olan ekstra desteği sağlıyor.

Tabağı Olivia'nın elinden almayı teklif ediyorum ama o gülümseyerek reddediyor. "Lütfen onun yerine Bay Poopy Pants'i taşıyıcısından çıkar. Onu değiştirdim ama kelimenin tam anlamıyla tüm düğmelerime basmayı başardı. Telefonuma dokundu ve şimdi hepsi *Japonca*."

Eğilerek kemerini çözmeden önce tombul küçük ayaklarını gıdıklıyorum. Küçük masum kıkırdamaları daha önce onlarca kez olduğu gibi kalbimi ısıtıyor. Ama Olivia'nın az önce söylediği gibi, kötü kokuya dikkat edilmesi gerekiyor.

Onu yatak odasına götürüp bezini değiştirdikten sonra bir biberon alıyorum ve saatime göre uyku vakti geldiği için beşiğine yatırıyorum. Kapıyı kapatmadan önce gözlerini kapatması sadece birkaç dakikasını alıyor, küçük bir boşluk bırakarak mutfığa geri dönüyorum.

"Nefis kokuyor Kate," diye iltifat ediyor Olivia, Adriana'dan bir bardak kırmızı şarap alarak. "En son ne zaman bir Noel yemeğine gittiğimi bile hatırlamıyorum. Hep çalışıyordum."

"Ben de." Gülüyorum ve kadehimi havaya kaldırıyorum.

"Kadeh kaldıralım mı?" "Evet." Adriana ve Charlie gibi o da

beni takip ediyor. "*Salut!*"

Olivia ve ben birbirimize çok benziyoruz. O da benim gibi yıllarını ailesinden uzakta, sadece çalışarak geçirdi. Sakin doğası sohbet etmeyi kolaylaştırıyor ve sık sık bize gelip akşam yemeği yiyor. Noah da onun yanında rahat ve sadece bir gece tutku yaşamış olmalarına rağmen, ikisi gerginlik olmadan iletişim kuruyorlar.

Kapı tekrar çaldı, ben de cevap vermek için izin istedim.

Morgan yeni ortağı Callum ile girişte. Yeterince iyi bir adam, ondan çok daha yaşlı ama kibar ve her zaman dikkatli. Noah'nın söylediğine göre yönetmenmiş ve Morgan onunla kız kardeşi Scarlett aracılığıyla tanışmış.

Jessa koşarak yanıma geliyor ve kollarını bacaklarıma doluyor. "Kate, bak annem saçıma ne yapmış?" Şirin atkuyruğuyla gösteriş yapıyor.

"Mükemmel bir iş. Annen çok yetenekli."

Morgan bana bir şişe şarap uzatırken Callum da gümüş bir tepside ağzı sulandıran bir jambonu dengeliyor. "Teşekkür ederim. Lütfen içeri buyurun."

Noah odaya girdiğinde Jessa onu bırakıyor. Onun kollarına atlıyor ve yüzünü öpüyor. "Baba, bebek Nash burada mı? Anneme göstermek istiyorum."

"Uyuyor, Jessa. Ama yakında uyanacak."

Olivia fuayeye giriyor. Noah endişeyle bana dönüyor ama ben ona güven verici bir bakış atarak tepki vermemesini hatırlatıyorum. Morgan ve Olivia ilk kez resmi olarak tanışıyorlar.

"Morgan, bu Olivia, Nash'in annesi," diye tanıtıyor Noah kibarca.

Morgan'ın bakışları da sessizliği gibi boşluğa düşer. Callum elini uzatır, Morgan gülümseyip onun da elini sıkmadan önce kendini tanıtıyor.

Jessa zıplayarak merdivenlerden iniyor ve garip konuşmamız sırasında ortadan kayboluyor.

"Nash uyandı, Olivia! Lütfen anneme gösterebilir miyiz?"

Ben Morgan ve Callum'u diğerleriyle birlikte yemek odasına yerleştirirken Noah onu getirmeyi teklif ediyor. Birkaç dakika sonra Noah'ın kollarında mutlu bir çocuk oturuyordu.

"Hey, Nash, kız kardeşinin annesiyle tanışmak ister misin?"

Onu Morgan'a yaklaştırıyor ve Olivia'ya güven verici bir gülümseme veriyorum. Açık konuşmalarımız boyunca Olivia, Noah ve Morgan'ın evliliğinin sona ermesinden her zaman kendini sorumlu tuttu. Bunu Noah'ya hiç itiraf etmedi ama aramızda kalsın, ben gerçeği biliyorum. Ona birkaç kez evliliklerinin

Evlilik Olivia'dan çok önce çatırdamıştı ve bu dünyaya güzel bir çocuk geldiği ve onu çok daha iyi bir yer haline getirdiği için bunun bir önemi yoktu.

"O çok güzel, Noah." Morgan bebek Nash'in yüzüne yumuşak bir bakışla dokunuyor.

"Tut onu, anne!"

Morgan direnir ama Jessa'yı memnun etmek için Nash'i Noah'nın kollarından alır.

Nash bulaşıcı bir şekilde gülümserken, "Merhaba küçük çocuk," diye mırıldanıyor.

Jessa Morgan'dan Noel ağacını ve tüm hediyeleri görmesini isterken onu Noah'ya geri verir.

Morgan, Callum'dan bir kadeh şarap alırken, "Ev çok güzel Kate," diye övüyor. "Buraya son geldiğimden beri gerçekten çok şey yapmışsın."

"İş ve tatiller nedeniyle yorucu oldu ama yavaş yavaş bir araya geliyor."

"Tasarım konusunda çok yeteneklisiniz. Evimizi ilk aldığımızda boya renklerini bile düşünemediğimi hatırlıyorum. Sonunda her şeyi yapması için Scarlett'in iç mimarını aradım."

Noah gülümsemesini sabit tutuyor. Konu Morgan olunca, Noah'ın öfkesi bir anda kontrolden çıkıyor. Bunu birkaç kez gördüm ve dürüst olmak gerekirse, en az birbirleri kadar kötüler. Sanırım kızın sevgiyle paylaştığı anılar onun için hoş değil, bu yüzden sessiz kalıyor.

Masanın etrafında toplanıyoruz, Noah şükran duası etmemizi önerdiğinde hepimiz yerimize oturuyoruz.

"Ailemiz, nimetlerimiz, zaferlerimiz ve sağlığımız için teşekkür ederiz."

Gözlerini açıyor ve bana gelene kadar etrafına bakınıyor. "Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekir derler, bu yüzden ailemizi birleştirdiğin ve hepimizi bu gece buraya getirdiğin için teşekkür ederim Tanrım."

Hepimiz bir ağızdan "Amin" diyoruz.

Gecemiz çocuk kahkahaları, Noel şarkılarının sesi ve eggnog artı şarabın içilmesiyle dolu. Kendi adıma söylemem gerekirse, yemeklerin tadı harikuladeydi ve herkes saniyeler içinde kendine yardım ettiği için kimsenin aynı fikirde olacağını sanmıyorum.

Hediyeler değiş tokuş edilir ve çocuklar çılgın bir telaşla hediyelerini aarken ambalaj kağıtları ağacın etrafına saılır.

Akşam ilerledikçe Olivia geceyi sonlandırıyor ancak Nash'i bizimle bırakmak gibi zor bir görevi var çünkü şafakta başlayacak bir vardiyası var.

"Onu terk etmekten nefret ediyorum," diyor bana. "Annelik suçluluğu gerçek."

"Hey, sorun yok. Yarın gle yemeği için burada olacaksın, değil mi? Nash Noel Baba'dan aldığı hediyeleri o zaman aabilir."

Olivia bana sıkıca tutunarak rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim Kate. Her şey için. Sen ve Noah olmadan bunu yapamazdım."

Onu kucaklaşmamızdan kurtararak, ona bilmiş bir gülümseme veriyorum. "Ve bu güzel çocuğu dünyaya getirdiğin için sana da teşekkür ederim. Başka kim emziğini kaybetti diye sabahın nde beni uyandıracak?"

Olivia elini omzuma koyarak gülüyor. "Noel hediyem bu gece boyunca uyumak. Yarın görüşürüz."

Diğer herkes vedalaşıyor, birbirlerine Mutlu Noeller diliyor ve geriye sadece Morgan ve Callum kalıyor. Nash oktan yorulmuş, yatağında ve derin uykuda.

Evin iine geri döndüğümde Jessa'nın Noah'ya hediyesini göstermesini ve Morgan'ın yanlarına oturmasını izliyorum. Bir adım geri çekilip nn de kendi anlarını yaşamalarına izin veriyorum. Sevdiiğim adamı eski karısıyla ve kurdukları aileyle görmek kolay değil ama bu benimle ilgili değil. Bu anıyı hak eden, aralarındaki küçük kızla ilgili.

Ve eğer hayat bana bir şey ğrettiyse, o da sabırlı olmak ve başkalarının da kendi anlarını yaşamasına izin vermektir. Bazen bu beni biraz rahatsız etse bile.

Jessa esnemeye başlayınca, heyecandan ne yapacağını bilemez hale gelir.

Morgan eşyalarını toplarken, "Bu... mükemmeldi Kate," diyor. "Her şeyi bir araya getirdin ve sana hayranım. Uzun süre Noah'ın başka bir aile kurmasını kabullenemedim ama sen bunu başardın. Ve Tanrı biliyor ya, ben senin hayatını cehenneme çevirirken bu hiç de kolay olmamıştır."

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Sanırım ben bunu yapmak için doğmuşum. Üvey anne olmak. Kimin aklına gelirdi ki?"

Elini koluma koydu. "Ben de bir üvey anne olarak, harika bir iş ıkartıyorsun. Mutlu Noeller." Ve gitmeden önce Noah'a sarılmak için eğildi. "Mutlu Noeller, Noah."

Sevgi gösterisinden rahatsız olmuş gibi kaskatı kesilmesini izliyorum. Ama yavaş yavaş rahatlıyor ve hatta gülümsüyor.

Herkes gittikten sonra, Noah kollarını belime dolayana kadar temizlik yapmak için mutfığa gidiyorum. "Dur... bu bekleyebilir. Senin için bir şeyim var."

"Pantolonunun içinde mi? Çünkü alınma ya da başka bir şey değil, biraz baktım, bu yüzden gerçekten sürpriz değil."

"Hayır," diyerek gözlerini deviriyor. "Beni takip edin."

Son şarap şişesini, iki kadehi ve bebek telsizini kaptığım gibi oturma odasına gidiyorum ve benden oturmamı istiyor. Küçük siyah bir kutu çıkarıp bana uzatıyor. "Mutlu Noeller."

"Yarına kadar hediye yok demiştik hani?"

"Bu bekleyemez."

Siyah kadife kutuyu açıyorum ve içinden iki küçük kolye ucu olan beyaz altın bir kolye çıkıyor. Biri elmas kaplı bir Eyfel Kulesi, diğeri ise bir anahtar.

"Çok güzel, Noah," diye mırıldanıyorum, o boynuma takıp zincirini tuttururken ben de kutudan çıkarıyorum. Parmaklarım kolyelerin üzerinde geziniyor, onlarla oynuyor ve Paris'te geçirdiğimiz zamanı anımsıyorum. "Ama anahtar ne anlama geliyor?"

"Bu bizim şatonun anahtarının bir kopyası." Ağzım açık kaldı.

"Şatomuzun mu?"

"Senden alıntı yapacak olursam, 'Kral ve Kraliçe aşıkrsa her ev bir şatodur'" diye fısıldıyor, dudaklarını boynuma değdirerek. "Şampanya'daki şato için bir teklif yaptım. Hani şu aşık olduğun ve anlata anlata bitiremediğin. Sen bir şey söylemeden önce, Morgan ve Olivia ile konuştum. Çocuklarla yazı orada geçirebiliriz, böylece Avrupa'yı kendi başlarına keşfedebilirler, sonra da iki haftalığına bizim olur. Genişlemekte olduğumuz otel zincirlerinden birinin Fransa'da üç lokasyonu olduğu için programlarımıza da uyacak. Yani evet, işin içinde iş var. Lex yolun aşağısındaki şatoyu satın aldığından beri, çocuklarla Disneyland gezisi de dahil olmak üzere bazı aile aktiviteleri yapmak için biraz zaman ayırdık."

"Bunların hepsini kendin mi yaptın?" İnanmaz bir bakışla soruyorum. "Bunu sen mi planladın?"

Muzaffer bir gülümsemeyle başını sallar. "Seni seviyorum Kate. Ve sen yanımda olmasaydın bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Korkularımı yok ettin ve beni çocuklarım için olmak istediğim adam yaptın. Bana meydan okudun.

Yukarı çık. Seni seviyorum ve romantik konuşmalardan nefret ettiğini biliyorum, ama siktir et, sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyoruz ve neden bunu yaz boyunca bir şatoda yaşamayalım?"

Onu düzeltmek için başımı gururla sallıyorum. "Hayır, Noah, hepsini kendi başına yaptın. Ben sadece senin yanında durup ne kadar güçlü olduğunu bilmeni sağlıyordum."

Dudakları benimkileri buluyor, kaderimizi bir öpücükle mühürlüyor. Onun kucağında, tam da kaderimde olan yerdeyim. Kalp kırıklığını kovaladım ve bu beni onun kollarına, istediğimi hiç bilmediğim bir hayata götürdü.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye mırıldanıyor, başını saçlarıma gömüyor.

"Bayıldım, kendi kalemiz. Sana aldığım çorapları daha az önemli gösteriyor," diye takılıyorum, elini tutarak. "Madem hediye veriyoruz, o zaman ben de seninkini vereyim, ama haberin olsun, sert ve hızlı severim."

Noah dudaklarını büzüyor, biz garaja girerken başını öne eğiyor. "Umarım sikimden bahsediyorsundur çünkü giydiğin kırmızı etekle bütün gece benimle dalga geçtin."

"Gözlerini kapat," diye talimat verdim.

"Tamam ama bu yüzden mi garaja giremeyeceğimi söylediniz? Bana bir dolabın yeniden boyanacağını ve odaya toz giremeyeceğini söylemişsiniz."

"Yalan söyledim ve hiçbir şeyden pişman değilim." Işığı açıyorum. "Gözlerini aç."

Noah yavaşça gözlerini açar, ancak gözleri şok içinde genişler. "Vay anasını! Bu düşündüğüm şey mi?"

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Bir Kawasaki Ultra, performans ve lüksün mükemmel birleşimi."

Elleri deri koltukların üzerinde kayıyor, deniz taşıtını hayranlıkla inceliyor. "Buna inanamıyorum," diyerek nutku tutulur. "Ama neden iki tane?"

"Tüm eğlenceyi senin yaşayabileceğini düşünmüyorsun değil mi?" Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Ben de adrenalin patlaması yaşamak istiyorum."

Noah beni kendine çekiyor, yüzü sevinçle aydınlanıyor. "Sen delicesine mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

"Hmm, bunu suda kışını tekmelediğimde ve sen bir bebek gibi somurttuğunda hatırla."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bu isteyebileceğim en mükemmel Noel. Ve bilgin olsun, kışımı tekmelemene imkân yok. Havalar ısınır ısınmaz onları Newport Sahili'ne götüreceğiz."

Nash'ten çok uzaklaşmak istemediğim için onu evin içine çekmek için arkamı dönüyorum. İsteksizce ışığı kapatıyor ve içeri girerken kışımı tokatlıyor.

"Film gecesi?" Onu oturma odasına çekerek öneriyorum. "Bir Noel filmi şart."

Noah inliyor. "Tamam ama şu Hugh bilmem ne'nin başbakanı oynadığı ve şu İngiliz hatuna aşık olduğu film değil mi? İngiliz erkekleri çok klişe."

"*Love Actually*."

"Ha?"

Onu öperken gülüyorum. "*Love Actually*. Bir Noel klasiği."

"Bunun yetişkinliğe geçiş için bir ayın olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, kendini kalp kırıklığına hazırla bebeğim. Ardından tüm hisler gelecek."

Noah kanepeye çöküyor, gözlerini kapatırken bir yandan da ofluyor. Yanına oturup üzerimize bir battaniye atıyorum. Bacaklarım onunkilerin üstünde, gömleğimin içine girmeden önce bana masaj yapıyor.

"Sen filmi mahvetmeden önce sevişelim mi?" Bilmiş bir sırtıyla soruyorum, bakışlarım düz ekrana sabitlenmiş.

"Film o kadar iyi olsaydı, seni becermeme gerek kalmazdı," diye karşılık verir. "Beni *her zaman sikmen* gerekiyor."

Noah üstüme tırmanırken kapı çalınarak bizi böldü. "Birini bekliyor muyuz?"

Başımı sallıyorum.

Noah kapıya yönelir ve elinde altın bir kutuyla döner. Oldukça süslü ve zarif bir dokunuşu var.

"Bu kadar geç bir teslimat mı?" Merakla soruyorum.

"Birileri Noel hediyesini açmamızı gerçekten istiyor olmalı."

Kutuyu aramıza yerleştiriyor ve başını koparıyor. İçinde başka bir altın kutu var. İkimiz de kapağı açıp inci kağıdı görmeden önce birbirimize bakıyoruz. Gözlerim şokla açılana kadar kâğıdı okuyor.

"Ne oldu?"

"O.M.G," diye bağırarak kanepeden atladım. "*Eric evleniyor!*"

EPILOGUE

NOAH

Sunum büyük ekranda oynarken parmağımın davulu büyük ahşap masaya vuruyor.

Ciro etmeye çalıştığımız en büyük otellerden birinin yenileme çalışmalarının 3D gösterimleri zihnimin tüm hızıyla çalışmasına neden oluyor. Projeksiyonlar, zaman dilimleri, kampanyalar, liste uzayıp gidiyor.

Baş proje yöneticimiz Cruz, "Son teknoloji olanaklar, dünya standartlarında bir sağlık merkezi, lüks yemekler - otel endüstrisinde rekabetçi kalmak için ihtiyacımız olan her şey," diye sözlerini tamamlıyor.

Otuz milyon dolarlık bu projenin zenginliğine dalıp gitmişken, masanın çaprazında oturan Kate ile göz göze gelmedim. Toplantılar söz konusu olduğunda, onu görmezden gelmek için her zaman elimden geleni yaparım.

Kadın nasıl giyineceğini biliyor. Kurumsal kıyafetlerinin her gün beni bu kadar tahrik edeceğini kim düşünebilirdi ki? Bugün giydiği beyaz elbise ve altın topuklu ayakkabılar tahrik olmamı engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Kendimden eminim, hayır bekle, elbette, onu daha önce bu elbiseyle becerdim çünkü ilk kez giydiğinde bana aynı şeyi yaptı.

Kahretsin, pantolonumdaki kıpırtı rahatsız edici, bacaklarımı kaydırmama neden oluyor.

İşte bu yüzden onu görmezden gelmelisin. Sikin kontrolden çıkmış.

Cruz sunumunu daha az çekici bir konuya kaydirdıkça, aklım Kate'e kayarken sıkılıyorrum.

Kate'in buraya taşındığı günden bu yana altı ay geçti ve bu altı ay içinde hayatım sonsuza dek değişti.

Hayatımızda hiçbir zaman sıkıcı bir an yoktur. Pek çok zorluğu olan işlerimiz, itiraf etmek istediğimden daha fazla eyaletler arası seyahat etmeme neden oluyordu. Charlie'ye ve onun hayatımla ilgili her zamanki istenmeyen görüşüne göre Lex'e dönüşmüştüm. Elbette iş-yaşam dengesi ve ailemin yanında olmam konusunda bir dersle birlikte geldi.

Kendini işine aynı derecede adanmış olan Kate her seferinde beni savunmak için ayağa kalktı. Yaptığımız işi ve yönetim ekibinde olmanın getirdiği sorumlulukları çok iyi anlıyor. Onun yanında çalışırken öğrendiğim bir şey var; inanılmaz derecede çalışkan ve yönetim kurulu odasında tam bir köpekbalığı. Erkekler ondan korkuyor ve her ne kadar saatler sonra agresif doğası hakkında onunla dalga geçsem de, onu hiç suçlamıyorum. Bizim sektörümüzde, anlaşmayı kazanmak için doğru kartları oynamanız gerekir.

Kimse ona bulaşamaz.

Ama karşımda otururken yüzü agresif olmaktan çok, dikkatini çekmek isteyen başka bir şey yüzünden sıkıntılı. Parmakları telefonunda hızla yazıyor, kaşları kırışıyor ve dudakları gergin. *Siktir, o dudaklar sikime sarılınca harika görünüyor.*

Saatime bakıyorum, geçtiğimizi fark ediyorum ve bunu Cruz'u toparlamak için bir bahane olarak kullanıyorum çünkü piç herif saatlerce konuşabiliyor.

"Bu işi bitirmeliyiz. Başka bir toplantım var. Bu iyileştirmeler için öngördüğümüz daha kesin rakamları görmek istiyorum ve Chris, onay sürelerini de alabilir miyiz? Bu büyüklükteki herhangi bir değişikliğin imar onayına sunulması gerekecek."

Kate'in bir şey eklemek isteyip istemediğini görmek için bekliyorum, dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum.

Başını kaldırıyor, gözlerini kısarken telefonunu uzaklaştırıyor.

"Bunun son teslim tarihimize yetişmesi gerekiyor. İnsanların tatile çıkmasından faydalanmak için bunun önümüzdeki yaza kadar tamamlanmasını istiyoruz. Projeksiyon çalışanları, önümüzdeki pazartesiye kadar bize ulaştırın." Sandalyesinden kalkarak telefonunu ve notlarını aldı, başka bir şey söylemeden ve bana bakmadan aniden odadan çıktı.

Chris beni kenara çekerek öğleden sonra birkaç şeye bakmamı istedi. İşim biter bitmez Kate'in ofisine doğru yürüyorum ve onu büyük cam pencerenin yanında durmuş, hararetle mesaj yazarken görüyorum.

Kapıyı çalmıyorum, arkamdan kapatıyorum. Duvara yaslanarak, işyerinde profesyonel kalmak için mesafemi koruyorum; sevdiğiniz kadın sadece birkaç metre uzağınızdayken ve seyahat nedeniyle onu üç gündür görmediğinizde zor bir görev.

"Çok sessizsin. Neyin var?"

Kate başını yana yatırıyor, yüzüme odaklanana kadar şaşkın görünüyor.

"Noah," diye yumuşuyor, ses tonu şimdiden dikkat etmem için beni uyarıyor çünkü kulağa pek de umut verici gelmiyor. "Ben sadece... bir şey ortaya çıktı. Bu hafta sonuyla ilgili."

Hayatımı sikeyim, yine mi bu?

Bu hafta sonu Eric ve Tristan'ın bekârlığa veda hafta sonu. Görünüşe göre, sadece bir gece yeterli değil, bu yüzden bütün bir hafta sonu parti planladılar - satın aldığımız otellerden birinde, sadece misafirleri için ayrılmış gece kulübü de dahil olmak üzere bir çatı katı süiti. Vegas, oğullarım Benny ve Tom ile benim bekarlık günlerimizde Alizé ile sarhoşken verdiğimiz havuz partilerini anımsatıyor. Sanki bambaşka bir hayat önceymiş gibi geliyor.

Ve belki de yaşımla ilerledikçe parti günlerim daha az önemli görünüyor. Tüm hafta sonunu yatakta kadınımla yiyerek geçirmeyi tercih ederim çünkü bu her zaman mutlu sonla biter.

Son birkaç haftadır durmaksızın bu hafta sonu hakkında duyduklarımdan dolayı hayal kırıklığım yeniden artmaya başladı. Açıkçası, aklımda daha önemli şeyler var.

"Şimdi ne var? Eric'in gardırop sorunu var ya da dur tahmin edeyim, doğru türde şampanya bulamıyor. Dünyada Eric'in lanet olası hafta sonundan daha büyük sorunlar var."

Kate'in bakışları bana sabitlenmiş, kolları güzel göğüslerinin altından geçiyor ve onları daha da dolgunlaştırıyor.

Yine dikkatin dağıldı. Sakin ol amına koyayım.

"Dominic geliyor."

Adını söyler söylemez, öfke bir doğa gücü gibi içime doluyor. Sessizce boynumu uzatırken yumruklarım bir top gibi sıkılıp yanlarıma doğru sertleşiyor. Üzerimdeki iş gömleği ve yeleğin altından yükselen sıcaklık odayı boğucu bir sıcak haline getiriyor.

Bu *adamın* zamanlaması varlığımın felaketi oldu. Kate'i bir oyuncakmış gibi takip etmesi, dairesine gelip

yeni bulduğu aşk mesleğiyle ona yalvarıyor. Ve bir anda Eric'in en iyi arkadaşı olur, aralarındaki bağ kardeşlikten kopmaz.

Bir saniye bile inanmadım. Onun bir gündemi var ve benim olanı istiyor.

"Konuş benimle, lütfen," diye yalvarıyor yalvaran gözlerle.

"Söyleyecek ne var ki?" Omuz silkiyorum, üst dudağımı kıvrırırken kollarımı kavuşturuyorum. "Görünüşe göre Eric'in kardeşi."

"Noah."

Kapının çalınması artan gerginliği bozuyor. Lex sessizce odaya giriyor, ikimizi de merakla izliyor.

"Bir şeyi bölüyor muyum?"

"Hayır," ikimiz de hep bir ağızdan söylüyoruz.

"Harika," diyor, yine de temkinli görünüyor. "Noah, saat beşteki toplantımızı bugüne alabilir miyiz? Charlotte şehrin öbür ucunda kaldı, bu yüzden kızları almam gerekiyor."

"Elbette."

"Lex," diye sesleniyor Kate masasına doğru yürürken. "Gitmeden önce şu belgeleri imzalayabilir misin, böylece onları bir gecede Manhattan'a gönderebiliriz?"

Lex masaya doğru ilerler, bir kalem kapar ve kağıtları imzalar.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce bana "Beş dakika içinde ofisinde buluşuruz" dedi.

O gittikten sonra Kate, "Öğleden sonram temiz, o yüzden çocukları almaya gidiyorum," der.

"Bu gece Morgan'ın Jessa'yı aldığını ve bizim de sadece Nash'i aldığımızı sanıyordum?"

"Morgan bir saat önce bana mesaj attı. Uçağı rötar yapmış ve sekizden önce gelemeyecekmiş. Jessa'nın Cuma günleri okuldan sonra hep yorgun olduğunu biliyorsun. Bu gece kalmasını ve sabah biz Vegas'a gitmeden önce onu almamızı önerdim."

Suçluluk duygusu beni tüketiyor, Dominic'in bu hafta sonuna katılmasını kontrol edemediğim için öfkemi anlık olarak Kate'den çıkarıyorum. Ve o benim öfkemi hak etmiyor, ailemizin yürümesi için yapabileceğı her şeyi yaparken değıl. Morgan ve benim nihayet nefret dolu sözler ve tehditler olmadan birlikte ebeveynlik yapabilmemizin nedeni o. Ayrıca oğlumun her zamankinden daha fazla hayatımda olmasının nedeni de o.

"İyi fikir," diye mırıldanıyorum, yenilmiş bir halde. "İşim bittiğinde akşam görüşürüz." Başını sallayarak onaylıyor. "Peki ya Noah?"

"Evet."

"Seni seviyorum. Sadece bir şişlik, tamam mı? Bunu da atlatacağız çünkü her zaman atlatırız."

Ofisime girdiğimde Lex çoktan oturmuş telefonuyla konuşuyordu. Ses tonu affedici değil ve burnunun kenarını çimdiklemesine bakılırsa, istediği cevapları alamıyor.

"Bana teslim edeceğine söz verdiğin imzalı sözleşmeleri getir. Mesai bitimine kadar vaktin var."

Daha önce birkaç kez yaptığını gördüğüm gibi aramayı aniden bitiriyor, sıkıntıyla başını sallarken bir nefes veriyor.

"Johnson'ı arayalım. Numaralarını neden geciktirdiğine dair bir bahane bulacağından eminim" dedim, aptallarla uğraşmaktan bıkmış bir şekilde.

"Bunu yapmadan önce, her şey yolunda mı? Kate'le aranızda?"

"Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum, her şeyin anlamını tartışmak istemiyorum.

"Dominic'e olanları duydum. Charlotte bana bu öğleden sonra söyledi."

Boynumu kırıyorum, isminin sesi kontrol edemediğim bir tetikleyiciye dönüşüyor.

"Benden dinle," diyor Lex, kardeş tavsiyesi her zaman akıllıcadır. "Durumu kendin kontrol etmezsen kendini delirteceksin. Senin sahip olduğun şeyi isteyen biriyle birlikte olmak kolay değil."

"Doğru," diye mırıldanıyorum. "Sanırım o kişi kız kardeşinle evlendiği için biliyorsundur. Gerçi senin için sorun yok gibi görünüyor."

Lex uzun bir nefes verir. "Benim için sorun değildi. Ailemiz için zor bir dönemdi. Uzun süre kızgındım ama sonunda başka seçeneğim yoktu. Adriana benim kanımdan. Onun için her şeyi yaparım, bu kendi şeytanlarımdan vazgeçmem ve ona kendi kararlarını verme özgürlüğü vermem anlamına gelse bile. Sanırım sonunda o mutlu oldu ve adam da değerini kanıtladı."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. O şerefsizle aynı odada bulunmayı düşünmek bile, onun lanet olası ışıklarını yumruklamak istiyorum."

Lex'ten küçük bir kahkaha kaçır. "Benim de bazı anlarım oluyor, güven bana. Mükemmel değilim."

Çekmecemi açıp lacivert kadife kutuyu elime alıyorum ve masanın üzerine koyuyorum.

"Bunu aylardır taşıyorum, o Los Angeles'a resmen taşınmadan önce bile. Paris'ten almıştım, bir gece sonra... bilirsin... sormak istiyorum

Kate'e benimle evlenmesi için."

"Peki sen neden yapmadın? Hayatımı kolaylaştıracaksın çünkü Charlotte nefesini tutmuş bunun olmasını bekliyor. Onun sözleri, benim değil."

"Hayat yüzünden. İkimiz de iş, seyahat, taşınma ve çocukları dengelemeye çalışmakla çok meşgulüz. Hiç durmadan çalıştık, bir de buna bu hafta sonunun saçmalıklarını ekleyince. Bunu sadece birlikte yaşadığımız için yaptığımı düşünmek istemiyorum."

"Elbette, bu anlaşılabilir bir durum. Mükemmel olmasını istiyorsun. Biliyorsun, Fransa'ya seyahatimiz iki hafta sonra. Kızlar nihayet şatolarını görecekleri için heyecanlılar."

"Evet, biliyorum. Dört gözle bekliyoruz. Kate'in sonunda oraya varıp içeriyi parçalamaya başlamak için yanıp tutuştuğunu biliyorum."

"Bak, doğru zamanı geldiğinde anlayacaksın ve ne olursa olsun mükemmel olacak çünkü sevdiğin kadınla evleniyorsun," diyor bilgece. "Bu hafta sonu Dominic'le arana mesafe koy ama her zaman bir adım önde ol. Yüzünü yumruklamaktan kaçınmaya çalış çünkü senaryo ne olursa olsun, önce davranırsan suçlu sen olursun."

Başımı sallıyorum, kutuyu çekmeceye geri koyup kapatıyorum.

"Şu aramayı yapalım," diyorum ona. "Hafta sonundan önce bu işi halletmemiz gerekiyor."

Ön kapıyı arkamdan kapatıyorum, evin kokusu gergin kaslarımı rahatlatıyor. Sadece kısa bir mesafe ötede, oturma odasından gelen konuşmaları duyuyorum. Küçük sessiz adımlarla odaya yöneliyorum ama içeri girmeden durup kemere yaslanıyorum ve sessizce izliyorum.

Kate yerde oturuyor, hâlâ iş kıyafetleri içinde ama saçları açık ve ayakkabıları çıkarılmış. İster tasarımcı kıyafetleri giymiş olsun, ister dağınık topuzlu bir çift eşofman giymiş olsun, her zaman güzel görünür. Ama onu çocuklarımla birlikte görmekten daha seksi bir şey olamaz.

Jessa onun yanında oturmuş bebeğinin saçlarını tararken Nash de bacaklarının arasında bebeğin saçlarını yemeye çalışıyor. Çocuk her şeyi ağzına atıyor. Hafif bir sesle ortaya çıktığım anda Jessa'nın gözleri parlıyor ve bana doğru koşuyor. Onu kollarıma atıyorum, alnından öpmeden önce saçlarını kokluyorum.

"Baba, neden bu kadar geç kaldın?"

Tanrım, suçluluktan bahsediyorsun, evlat.

"Çalışmak zorundaydım prenses."

Onu yere bıraktıktan sonra Kate'e doğru koşuyor, ben de Nash'i kollarıma alıp Kate'in dudaklarını öpmek için eğiliyorum ve ona bacaklarını açması için yer veriyorum.

Çocuklar söz konusu olduğunda Kate'in sabrı beni hayrete düşürüyor. Aile dinamiğimizin bu kadar zahmetsizce işlenmesini sağlıyor ve çocuklarla yaşamayı hiç deneyimlemediği için öğrenmek için zaman ayırıyor ve ben bunların hiçbirini onsuz yapamazdım.

Onu karın yapmak için daha da büyük bir sebep.

"Çocuklar beslendi, yıkandı ve birazdan yatmaya hazır olacaklar." Kate esniyor, normalde canlı olan gözleri yorgun görünüyor. "Ben de öyle. Uzun bir gün oldu."

Yatma vaktinin yorucu görevine başlamadan önce çocuklarla biraz daha oynuyoruz. Nash çok daha kolay - odasında çalan ninninin ikinci mısrasıyla kendinden geçiyor - ama Jessa çok daha talepkar. Okumayı çok seviyor ve uyumamak için her türlü bahaneyi bularak hikayeleri uzatıyor.

Üç hikâye okuduktan ve yarın Morgan ve Callum'la hayvanat bahçesine yapacağımız geziyi hatırlattıktan sonra nihayet odadan çıkmamı kabul ediyor ama Kate iyi geceler demeye gelmeden olmaz.

Rolleri değiştiriyoruz, ben odamıza gidip doğruca duşa girerken Kate devralıyor. Sıcak su her yerimi rahatlatıyor, gerçi şu anda bir oral seks mükemmel olurdu. Bir otel odasında üç gece yalnız uyumak şu anda sikimi frenlemek için *hiçbir şey* yapmıyor.

Jessa'nın uykuya dalmadan önce odamıza binlerce kez girme eğiliminde olduğunu bildiğimden, boxer'larımı giyip banyodan çıktığımda Kate'in elbisesinin fermuarını indirdiğini görüyorum.

Arkasında durarak saçlarını boynundan uzaklaştırıyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum, sürdüğü vücut losyonundan hindistan cevizi gibi kokan tenini içime çekiyorum.

Kate, "Git Jessa'ya bak," diye önerdi. "Ben duş alacağım."

Jessa'yı kontrol etmeye gitmeden önce usulca kışını tokatlıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde derin bir uykuya dalmış, horlamaya başlamıştı bile.

Odaya döndüğümde yatağa girdim ve Kate'in işini bitirmesini bekledim. Banyodan çıktığında siyah saten bir gecelik giymişti ve kalçasına o kadar çok oturmuştu ki, tadına bakmak için yalvaran güzel amını neredeyse görebiliyordum. Yatağa tırmanıp lambayı söndürdüğünde, vücudunu kendime çekiyorum ve o saçlarımı okşarken elimi geceliğinden göğüslerine doğru gezdiriyorum.

Öğleden sonraki davranışımı düşündükçe kelimelerim sessizleşiyor ama onu kaybedemem.

O benim hayatım.

"Noah, kızgın olduğunu biliyorum ama hayat bu. Geçmişimizden kaçamayız. Tanrı biliyor ya, son altı ayda çok ağır bir ders aldım." "Ama bu farklı. Morgan ve Olivia bana özlem duymuyor."

"Çam mı? Gerçekten, bu kelimeyi mi kullanıyoruz?"

Elimi çekerek doğruluyorum. "Erkek diliyle konuşursak, hâlâ seni düşünerek otuz bir çekiyor ve hiç şüphesiz bu hafta sonu sana içindeyken ne kadar harika olduğunu anlatacak. Karşı koyamadığın için ona nasıl geri döneceğini."

"Noah." Hafif bir acıyla nefes alıyor. "İstediği her şeyi söyleyebilir. Benim istediğim tek kişi, hıyarlık yapmadığı zamanlarda yanımda olan adam."

"Ondan

nefret

ediyorum."

"Biliyorum."

"Neden bakire olamadın? Bu hayatımı kolaylaştırırdı."

"Bundan şüpheliyim. Orada son derece sessiz bir şekilde yattım ve tavana bakarak bitene kadar saniyeleri saydım. O zaman on yedi yaşındaydım ve yirmi yaşına kadar bir daha seks yapmadım."

"Benimle olsaydın yapardın."

Kate saçlarımı usulca öpüyor ve daha önce birkaç kez yaptığı gibi bana güven veriyor. Kıskanç olmaktan nefret ediyorum ama bu kadın gittiği her yerde baş döndürüyor ve erkeklerin onu gözleriyle yiyip bitirmesi beni öfkeliendiriyor.

"Asla bilemeyeceğiz. Ama Noah, bunun onu bir daha görmeyeceğimiz gerçeğiyle yüzleşmelisin. Yeni başlayanlar için düğün var. Ne kadar yakınlaştıklarına şaşırsam da, geçmişim yüzünden Eric'in hayatının bir parçası olamam. Kabul ediyorum, bu benim açımdan berbat bir karardı ama olan oldu."

"Mantıklı olman beni rahatsız ediyor, bilesin diye söylüyorum."

"Birimiz olmak zorunda." Parmağımı şakacı bir şekilde yanına soktuğumda kıs kıs gülüyor. "Kimse senin hakkında hissettiklerimi değiştiremeyecek. Bu artık bizim hayatımız, bizim ailemiz ve hoşuna gitse de gitmese de bana bağlısın."

Başparmağımı alt dudağında gezdirerek üzerine çıkıyorum. "Seninle ömür boyu birlikte olmak için mutlu bir adam olarak ölürüm. Ama şimdilik, senin içine girmeyeli üç gece oldu."

Kate dudaklarını kaldırıyor, ben dişlerimi geçirirken dudaklarımda oyalanıyor ve yanımda titremesine neden oluyor. "Peki, ne bekliyorsun?"

Vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor, her zaman olduğu gibi. Seks manyağı olduğum için beni suçlasa da ben onun vahşi ve doyumsuz hallerine doyamıyorum. Sonunda yatak odasındaki dengimle tanıştım. Kate boş bir evde olduğumuzda ve her yüzeye karşı sevişebildiğimizde sapkınlıktan hoşlanıyor ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

Kendimi tutamayacağımı bildiğimden kendimi onun içine gömüyorum; zevk tüm bedenimi sarıyor ve beni deliliğin eşiğine getiriyor. Çocukları uyandırmamaya dikkat ederek iniltilerimizi susturuyoruz, ta ki ben çekilip sırtüstü yatana kadar, onun üstüme çıkmasını talep edene kadar. Kendini kaydırırken, geceliğinin kayışını aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkarıyorum. O çok güzel ve yakında senin karın olacak, eğer kışını kaldırıp anlaşmayı imzalayabilirsen.

Sırtını eğerek, vücudu gerilene kadar bana daha hızlı biniyor ve onun sikimin üzerine geldiğini hissediyorum. *Sikeyim*. Vücudum titrerken kalçalarını tutuyorum ve karanlık oda bir ışık patlamasına dönüşüyor, kalbim o kadar sert çarpıyor ki görmezden gelmek imkansız hale geliyor.

"Siktir," diye inliyorum, zar zor nefes alabiliyorum.

Kate üzerime düşüyor, kabaran göğsü benimkine çarpıyor. Güçlkle hareket edebiliyor, ikimiz de sakinleşmeye çalışarak sessizce uzanırken saçlarını okşuyorum. "Neden bütün hafta sonu burada kalmıyoruz? Sadece sen ve ben."

"Çünkü Eric bunu hak ediyor. Ayrıca, burası Vegas, bebeğim. Havuz partileri ve bikinili kızlar. Bu senin fantezin değil mi?"

"Sanırım fantezim iki hafta önce bana asansördeki en yoğun oral seksi yaptığında gerçekleşti."

Kate göğsüme doğru gülüyor. "Gizlice dolaşmayı bırakmalıyız, yoksa yakalanacağız."

"Lütfen, Lex'in çok masum olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona hatırlatıyorum. "Biliyor musun, buna cevap verme."

"Öyle olmadığını biliyorum. Unutmayın, Charlie benim en iyi arkadaşım ve bilgi vermekten kaçınmaz."

"Umarım bu duygularım karşılık bulmaz," diyerek gözlerimi kapatıp biraz dinleniyorum. "Onun benim kuzenim olduğunu unuttun mu?"

"Hayır, yapmadım. Bu yüzden seks hayatımızı gizli tutuyorum." "Bekle, ama sen ve Adriana çok yakınsınız."

"Ah evet..." diye fısıldıyor ama sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "O ve Julian... vay canına."

"Ne demek vay canına? Bizden daha mı iyi?"

"Ah, bebeğim." Kate gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, hafif açık perdelerden yüzü hâlâ görünüyor. "Kimse bizden daha iyi değil. Ama emin olmak için belki de bana tekrar hatırlatmalısın?"

"Sen delisin."

"Beni bu yüzden seviyorsun, değil mi?"

Dudaklarını öpmek için yüzünü kavıyorum. "Dört ayak üzerine, şimdi."

Geceyi birbirimizi ilk kez yiyormuşuz gibi yiyerek geçirdiğimiz için zar zor uyuyabildik. Şafaktan hemen önce uykuya daldık, ancak Nash saat altıda saat gibi uyandı. Kate'e uyuması için biraz daha zaman tanıyarak Nash'in bezini değiştirdim ve onu kahvaltı için aşağıya indirdim. Jessa da hemen arkasından hayvanat bahçesine gitmek için sabırsızlanıyordu.

Kate pek uyuyan biri değildir, her zaman erken kalkar, bu da ortak bir özelliğimiz. Yolculuğumuz için bir çift minik siyah şort ve omzu açık kot bluz giymişken, kış yanaklarını gördüğümde yorum yapıyorum ve o da bana kendimi aşmamı söylüyor.

Olivia erkenden gelip Nash'i alıyor ve Salı günü biz onu ondan alana kadar hafta sonunu onunla geçiriyor. Kahve içmek için kalıyor, Kate ile sohbet ediyor ve benim dinlememeyi tercih ettiğim bir konuda gülüşüyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi çok iyi arkadaş oldular. Pek çok ortak noktaları var, aynı şeylerden hoşlanıyorlar ve bu benim hayatımı kolaylaştırdığı için şikayet etmiyorum.

O gittikten kısa bir süre sonra Morgan geldi. Aramızdaki şeyler çok daha iyi. Hararetli tartışmalar olmadan iletişim kuruyoruz ama tam olarak arkadaş sayılmayız. Benden çok Kate'le konuşuyor ama umurumda değil. Jessa mutlu olduğu sürece, önemli olan tek şey bu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Herkes gittikten sonra son bavulu da arabaya atarak soruyorum. "Uçağımız bir saat içinde kalkıyor."

Arabaya atlarken "Vegas usulü kafayı bulmaya hazırım" diye tezahürat yapıyor.

Lex, Charlie, Adriana ve Julian ile özel uçakla uçuyoruz. Eric ve Tristan zaten Vegas'ta, Rocky ve Nikki de New York'tan geliyorlar.

Uçuş bir saatten az sürüyor ve o bir saat içinde uçaktaki tüm alkol tüketilmiş oluyor. İçkilerimizi yuvarlıyor, Vegas'ta Eric'e nasıl eziyet edeceğimizi planlıyor ve hafta sonunu unutulmaz kılıyor.

Öğle vakti otele vardık, giriş yapmaya hazırдық. Her çift kendi yoluna gidiyor, hepimiz bir saat içinde lobide buluşmak üzere anlaşıyoruz.

"Bir saat içinde ne yapabiliriz?" Kate check-in formundaki bilgilerimizi doldurmaya çalışırken kulağına fısıldıyorum. "Oral seks, sonra anal?"

Kate bilmiş bir sırıtışla başını sallıyor. "Pis çocuk, ikimiz de açgözlü olduğumu biliyoruz, o yüzden derin boğazda oyalanıyor gibi görüldüğüne göre oraya varıp varamayacağımızı görelim."

"Öğürme refleksin mükemmel," diye alay ediyorum, ellerim sırtının küçük kısmına doğru kayıyor. "Eğer bu kadar iyi olmasaydı, daha fazlası için yalvarmazdım."

"Tatlı konuşmaya başla. İyi olduğumu biliyoruz, bu yüzden dikkatimi dağıtmayı bırak, böylece ağzımı o güzel sikinin etrafına sarabilirim."

Etrafımızdaki insanları görmezden gelerek elini tutuyorum ve onu asansörlere doğru çekiyorum. Kapı açılır açılmaz, başka birinin girmesini engellemek için düğmeye basmak üzereyim, böylece kapılar açılana kadar parmaklarımı şortunun içine sokup ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

"Bu mutlu çift değil mi?"

Sesi beni kontrol edilemez bir öfkeyle kör ediyor. Hazırlıksız yakalanmıştım, bu orospu çocuğuyla ve onun sinir bozucu varlığıyla başa çıkmak için hazırlıksızdım. Boynumu geriye alıyorum, Kate elimi sıkarken burun deliklerim açılıyor. Dikkatimi ona vermek istemediğim için ona doğru bakmıyorum.

"Dominic, nasılsın?"

"İyiyim, Kate."

"Bunu duymak güzel," dedi kibarca ve devam etti: "Dinle, Eric'i seviyorum. Hepimiz onun ve Tristan için buradayken aramızda düşmanlık olmasını istemiyorum."

Dominic dikkatini kapıya sabitledi. "Evet, hepimiz Eric için buradayız. Benim için kardeşlik bağından daha önemli bir şey yok. Ve o senin en iyi arkadaşın, doğru mu?"

Kate beni sıkıca kavradığında öfkemi yutarak suratını yumruklamak üzereydim. Ama Lex'in sözlerini hatırlayarak sessiz kalıyorum. Her zaman bir adım önde ol. Eğer kardeşlik kartını çıkarmak isterse, Kate'e yakın kalmaya çalışırken gizli bir amacı olduğunu bilerek dikkatle izleyeceğim.

Katımıza ulaştığımızda kapı açıldı. *Siktir, sonunda.*

"şimdi bize izin vererseniz, bu gece için hazırlanmamız gerekiyor. Sanırım sonra görüőeğiz."

Kate bizi dışarı sürüklüyor, ama ben onu durduruyorum, gözlerim onun gözlerinde parlarken kapıyı tutuyorum. En iyi arkadaşımın ilgisine mazhar olduğu için bu adamı uzun süre kıskandım. Ama düşmanımın gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde, sahte fantezilere dayalı bir dünya yaratan ve kendi bencil ihtiyaçları için insanların öz değerlerini mahveden üzgün, acınası bir adamdan başka bir şey görmüyorum.

"Bu hafta sonunun kardeşinle ilgili olduğunu ve başka hiçbir şeyle ilgili olmadığını hatırlaman senin yararına olacaktır," diye uyarıyorum onu kutupsal bir tonda. "Beni anlıyor musun?"

Sik kafalı aptal gibi sırtıyor, ancak kayıtsız cephesinin ardında, sevdiği kadın bu kadar kolay uzaklaştığı için kontrolden çıkan yangını görüyorum.

Biz bakışlarımızla savaşırken tek söylediği "Yakında görüşürüz Kate," oluyor.

Kapılar aynı anda kapanıyor. Kate beni odaya doğru çekti ve kapının kilidini açtı. İçeri girer girmez, başından beri bildiğim şeye öfkelenerek lanet olası sandalyeyi tekmeliyorum.

"Noah, bırakmalısın."

Balkon kapısını kaydırarak açıyorum, temiz havanın beni sakinleştirmesinin tadını çıkarıyorum.

Altındaki şeridin manzarasına bakarken ellerim korkulukları kavıyor.

"Bırakayım mı?" Başımı sallarken içimden sinsi bir kahkaha kaçıyor.

"Doğru." "Senin neyin var böyle?" Kate arkamdan sesini yükseltiyor.

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama seni ne kadar sevdiğimi bildiğini defalarca söyledin, başka ne olabilir ki? Çünkü bana güvenmiyormuşsun

gibi gelmeye başladı ve eğer gerçek buysa, bu bambaşka bir tartışma

konusu, özellikle de senin için ödün vermek zorunda kalan ve

"Çocukların iyiliği için eski sevgililerini hayatımıza sokma."

"Sana güveniyorum," diye itiraf ediyorum, neredeyse sesimi yükselterek, kendi güvensizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak. "Sadece dizlerimin üzerine çöküp seni karım yapmak için bir an istiyorum. Karı koca olmamızı ne kadar çok istediğimi sana kanıtlayacağım o mükemmel anı. Ve hayatımızdaki herkes bizden o kadar çok şey talep ediyor ki, sana evlenme teklif etmek şöyle dursun, seni zar zor beceriyorum."

"Ya mükemmel an diye bir şey yoksa? Her zaman plan yapabilirsiniz, ancak bazen o mükemmel an kendiliğinden gelir. Düşünce yoktur, sadece dikkatsiz düşünceler bizi okyanusa dalmamız gibi alıp götürür.

O gece. Sonrasında her ne olduysa, çılgınca eylemlerimiz bizi bir hapisane hücrelerinde bağ kurmaya götürdü. Bir de şimdi halimize bakın."

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum. "Bu şekilde düşünmemiştim."

"Noah." Yaklaşıp elini yanağıma koyarak usulca okşarken arkamı dönüyorum. "Biz sıradan değiliz. Aramızdaki bağ eşsiz kılan da bu. Biz Charlie ya da Lex değiliz, hatta Adriana ve Julian da değiliz. Biz Noah ve Kate'iz. Dört yıl önce ayrı düşmüş ve hayatlarımızın en zor yıllarını birlikte geçirmiş iki en iyi arkadaşız. Aşk hikayemiz mükemmel olmaktan çok uzak ama benim için mükemmel."

"Özür dilerim ve haklısın. Sadece derimin altında bu kadar çok gezinmesinden nefret ediyorum."

"Buna kıskançlık deniyor." Gülümsüyor, kollarını bana doluyor. "Şu eş meselesine dönelim..."

"Evet," diye sırtıyorum, "hepinizi sonsuza dek istediğimi hiçbir zaman saklamadım."

"Bu gece burada evlenelim."

"Burada mı?" Başımı eğip onu sorguluyorum.

"Vegas'ta mı?" "Neden olmasın?"

"Sadece büyük bir düğün istersin diye düşünmüştüm. Bütün çocukluğunu gelin olma hayaliyle geçirmedin mi?"

Kate gülüyor. "Ah, hayır. İki erkek kardeşim vardı. Ağaçlardan atlardım ve toprakta oynardım. Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama ben Charlie değilim. Birlikte geçirdiğimiz zamanı diğer herkes için endişelenerek geçirdik Noah, o yüzden bunu yapalım. Sadece biz."

"Seni daha fazla sevebileceğimi düşünmemiştim ama... Seni daha fazla seviyorum." Mutluluk içimde patlıyor, ellerim öpücüğünü içime çekmek için yüzünü kavıyor. "Bu gece seninle evlenmek istiyorum."

"O zaman neyi bekliyoruz? Ama bir şartım var." "Benim de. Önce sen git."

"Bence eve döndüğümüzde Jessa ve Nash'i de içine alacak küçük bir şeyler yapmalıyız."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Benim de durumum buydu."

"İşte bu yüzden önce en iyi arkadaş olmak işe yarıyor." Gülümsüyor, kollarını boynuma doluyor. "Seninle evlenmeye çok hazırım, Noah Mason."

"O zaman yapalım şu işi," diyorum sırtarak. "Sonunda seni karım yapmam gerekiyor."

Kilise küçük ve ucuz, cam yerine plastik vitraylar ve dar alanın içinde pembe neon ışıklar var. Geleneksel kiliselerdeki gibi ahşap sıralar yerine, odanın içinde boydan boya kadife sıralar var. Tıpkı filmlerdeki gibi parlak karo zeminli ve eski sigara dumanı kokan tipik bir Vegas şapeli.

Kate beyaz dantelli bir tulum giyiyor, ben ise bu gece için yanımda getirdiğim lacivert takım elbisemi. Daha az resmi olmasına rağmen düğün günündeki bir gelin gibi ıslıl ıslıl görünüyor.

Kilisenin içinde, Elvis'in, doksanlarına merdiven dayamış orgcunun, Lex ve Charlie'nin önünde, cebimden kutuyu çıkarıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bir işaret istiyorum, bana bunun tam olarak doğru an olduğunu söyleyecek bir şey." Boğazımı temizliyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Evlenmeye karar verdiğimizizi biliyorum ve sadece bir saat önce o anda doğru olduğunu hissettim. Ama sen Charlie'yle üstünü değiştirmek için odadan çıktığında, bunu çantamın içinde hatırladım. Bir işaret umuduyla onu her yere taşıdım, ama bir şeyin peşinde olduğumu fark ettim, oysa o hep içimdeydi. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Beni güldürme şeklin, birlikte yaşadığımız çılgın maceralar. Çocuklarıma kendi çocuklarıymış gibi kucak açtın. Anılarımız oldu çünkü sen hayatı dolu dolu yaşamaktan asla korkmadın. Ve bu yüzden beni daha iyi bir insan yaptın."

Kate önümde soluk soluğa kalırken kutuyu açıyorum. "*Je t'aime. Épouse-moi, Kate.*"

Cartier platin kesim oval pırlanta yüzüğü çıkarıp parmağına takıyorum. Elini tutarak duygularımı tekrarlıyorum. "Seni seviyorum. Evlen benimle, Kate."

"Binlerce kez evet," diye pathıyor, gözleri buğulanırken gülümsüyor. "*Tu es parfait pour moi, Noah.*"

Ve aşkla ilgili olan şey de budur. Nefes aldığımız kişi size onun için mükemmel olduğunuzu söylediğinde, önemli olan tek şey budur.

"Hadi rock n' roll yapalım ve bu şovu yola çıkaralım!" Elvis alkışlar.

Charlie yanımda ciyaklıyor, Lex ona tutunurken o da sırtıyor.

"Evet" dedik ve sonunda en iyi arkadaşımı eşim yaptım.

Gülümsemem en az onunki kadar bulaşıcı olan bu güzel kadının gözlerinin içine bakıyorum ve pırlanta yüzüğünün yanında duran yeni evlilik yüzüğüyle elini kaldırıyorum.

"Bizim için... en iyi arkadaşım, eşitim."

"Bize." Kate iri mavi gözleri ışıltı ışıltı parlayarak sırtıyor. "Evlendiğimize inanamıyorum!"

"Oldukça çılgınca şeyler yaptık ama bu seferki en iyisi."

"Siz çocuklar." Charlie ikimize de aynı anda sarılıyor. "Bunun olmasını uzun zamandır bekliyordum. Tebrikler, ikinizi de seviyorum."

Lex beni kucaklamak için kendine çekiyor, sonra Charlie iki elimi tutarken Kate'e sarılıyor. "Paris'e gitmeden önce sana mutlu bir son sözü vermiştim. İçinin derinliklerinde seni Kate'e geri götürmenin mutluluğa giden yol olacağını biliyordum."

"Evet, bu yönden biraz sinir bozucusun?" Onu kendime çekip sıkmadan önce gülüyorum.

"Artık evli olduğunuza göre, yapmak istediğiniz ilk şey nedir?" Charlie soruyor.

Lex kahkahasını gizleyerek başını sallıyor. "Yaptığımız ilk şey neydi?"

"Ah," der Charlie. "Boş ver."

Kollarımı beline dolayarak Kate'i kendime çektim. "Karımı yemem için bana iki saat versen ve sonra sana katılsak nasıl olur? İki eşcinsel erkeğin striptiz kulübünde kıvranmasını izlemeye hazır mısın?"

"Eric kukudan nefret eder." Lex kıkırdar.

Cebimden bir deste banknot çıkarıyorum. "Eric'in tüm deneyimi yaşaması için faturalarımla hazırım. Yüzünde bolca amcık. Sanırım bana yaşattıklarının intikamı."

Kate çantasından daha fazla banknot çıkarır. "Al, iki katını vereyim. Bence bayanlar onunla takım olsun."

Lex siyah Amex'ini çıkarana kadar hepimiz gülüyoruz. "Bu benden. Tam özel gösteri."

"Siz çok kötüsünüz." Charlie şeytani bir sırıtışla başını sallıyor. "Ve ben her saniyesi için buradayım, gidelim mi?"

Karımın, en iyi arkadaşımın elini tuttum.

"Hadi şu partiyi başlatalım."

THE END

Eric ve Tristan'ın düğününe davetlisiniz.

Davetinizi kabul etmek ve bonus bölümlerin tadını çıkarmak için favori karakterler, [buraya tıklayarak](#) bültenime abone olduğunuzdan emin olun.

OTHER BOOKS BY KAT T. MASEN

[#JERK](#)

[#B!TCH](#)

[Kötü Çocuk](#)

[Oyuncu Kötü](#)

[Çocuk Zengin](#)

[Kibirli Avustralyalı: Bir Kahramanlar Kulübü Romanı](#)

[Oda Arkadaşı](#)

[Savaşları](#)

[Düğün](#)

[Savaşları](#)

[Bebek](#)

[Savaşları](#)

[Oda Arkadaşı Savaşları Kutu Seti \(1'den 3'e Kadar Kitaplar\)](#)

Karanlık Aşk Serisi

[*Buraya tıklayın*](#)

Aşkın Peşinde: Bir Milyarder Aşk Üçgeni

Bizi Kovalamak: İkinci Şans Aşk Üçgeni

Onun Peşinde: Bir Sapık Romantizmi

Onun Peşinde: Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi Kaderin

Peşinde: Düşmanlardan Sevgililere Bir Romantizm

Kalp Kırıklığının Peşinde - Arkadaştan Sevgiliye Bir Romantizm

CONNECT WITH ME ONLINE

Yazar Kat T. Masen'in diğerk kitapları için bu bağlantılara göz atın.

OKUYUCU GRUBU

Eğlenceye, ödüllere ve gizli bakışlara erişmek ister misiniz?

Facebook Okuyucu Grubuma katılın.

[Buraya tıklayın](#)

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BOOKBUB

Benimle Bookbub'da bağlantı kurun.

[Buraya tıklayın](#)

İYİ KREŞLER

Goodreads profilimde kitaplarımı TBR listenize ekleyin.

[Buraya tıklayın](#)

AMAZON

Kitaplarımı Amazon profilimden satın almak için tıklayın.

[Buraya tıklayın](#)

WEB SİTESİ

[Buraya tıklayın](#)

TWITTER

@authorkattmasen

İNSTAGRAM

@authorkattmasen

E-POSTA

[Buraya tıklayın](#)

FACEBOOK

[Buraya tıklayın](#)

ABOUT THE AUTHOR

Avustralya'nın Sidney kentinde doğup büyüyen **Kat T. Masen**, dört çılgın erkek çocuk annesi ve akli başında bir kocanın karısıdır. Sosyal medyanın ve süslü aletlerin olmadığı bir nesilde büyüyen Masen, küçük yaşlardan itibaren okumaktan keyif aldı ve kendini bu hikayelerin içinde buldu. Twitter'da kendisi gibi okumayı seven arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra yazma tutkusu başladı ve arkadaşlıkları mesafelere rağmen devam etti.

"Çılgın ve esprili biri olarak tanınırım. Bana peruk takmış bir köpeğin rastgele bir fotoğrafını gösterin, günlerce gülerim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.